

கனவ
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

169

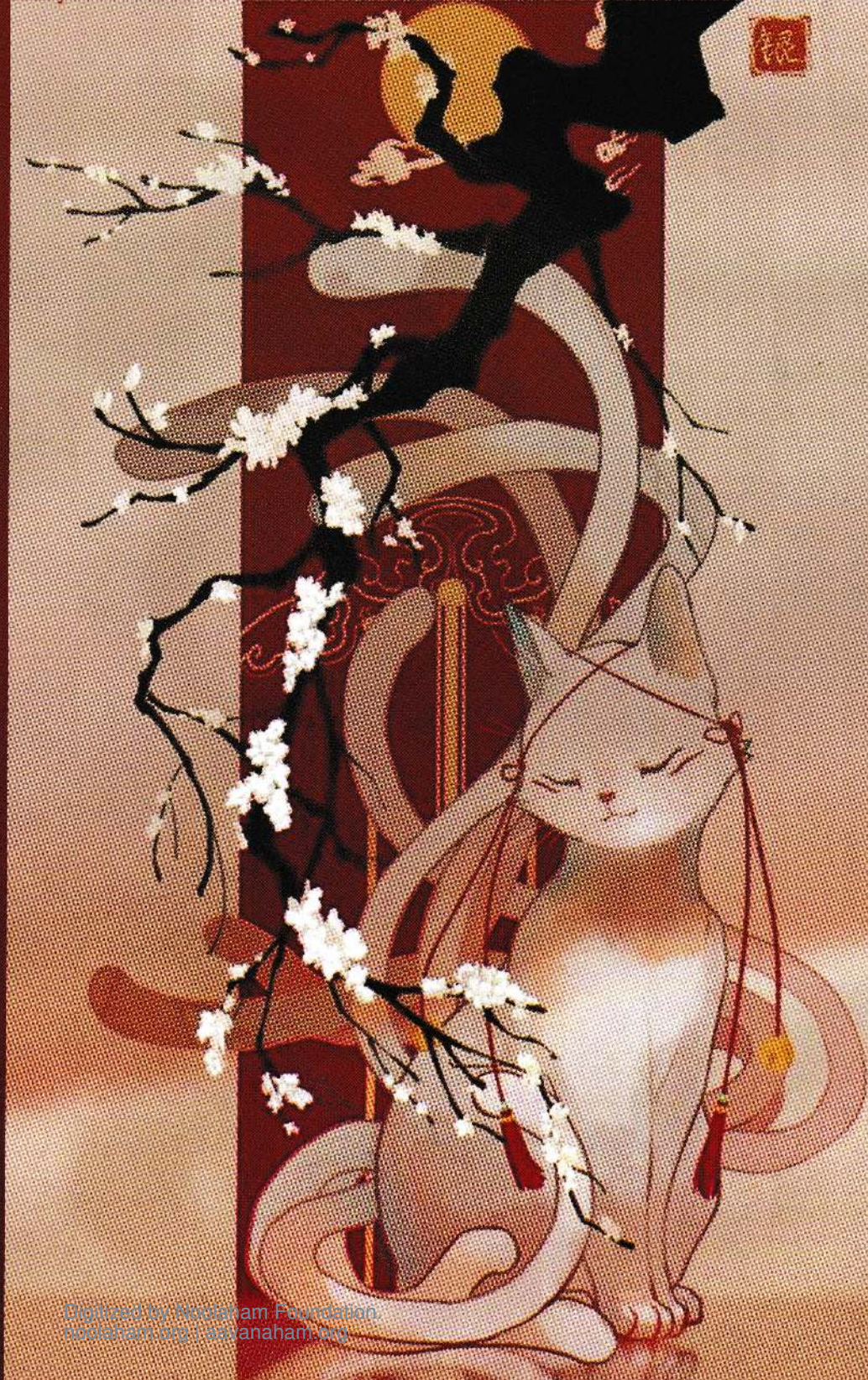
சித்திரை 2022

100/-

ஜீவந்தி

புரதம ஜூசியர் : க.புரணீதரன்

கெகிராவ ஸீலைஹா
சண்முக சர்மா ஜெயபிரகாஸ்
இ.ச.முரளிதரன்
வ.ந.கிரிதரன்
இபனு அஸ்மத்
கோகிலா மகேந்திரன்
காரைக்கவி கந்தையா பரமானந்தன்
சி.ரஞ்சிதா
முல்லைக்கோணேஸ்
என்.நிலவிந்தன்
பொலிகை ஜெயா
சிவ. ஆளுரன்
சோ.ப.
வசீகரன்
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
கஸ்ஸாஸி அஷ்ஷம்ஸ்
எல்.வஸ்மீஅக்ரம்
அஷ்வினி வையந்தி
ருஸ்னா நவாஸ்
மதுராந்தகன்

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

அன்டன் பாவ்லோவிச் செக்கோவ் குறித்து
மாக்ஸிம் கோர்க்கி
கெகிறாவ ஸ்லைஹா - 03

ஐரோப்பிய ஆசிய அரங்கியலும் யூஜினியோ பாயாவும்
கலாநிதி சண்முக சர்மா ஜெயபிரகாஷ் - 15

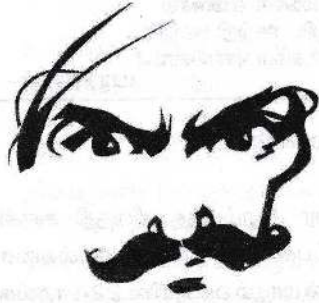
ஜீவநதி பதிப்பகத்தின் எழுச்சி மிகு புத்தகக்கண்காட்சி
இ.சு.முரளிதரன் - 24

பாரதியாரும் ஐரோப்பிய பெண்களும் :கட்டுப்பாடற்ற காதலும்
வ.ந.கிரிதரன் - 30

“நிதானம்(புதையல்)(1973) திரைப்படத்தை முன்வைத்து...
இப்னு அஸ்மத் - 34

குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே... - 3
கோகிலா மகேந்திரன் - 40

சிறுகதைகள்

- காரைக்கவி கந்தையா பரமானந்தம் - 11
- சி.ரஞ்சிதா - 21
- முல்லைக்கோணேஸ் - 26
- என்.நிலவிந்தன் - 32
- பொலிகை ஜெயா - 36
- சிவ. ஆரூரன் - 42

கவிதைகள்

- சோ.ப. - 20
- வசீகரன் - 29
- கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன் -25
- கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ் - 45
- எல்.வசீம்அக்ரம் - 46
- அஷ்வினி வையந்தி - 46
- ருஸ்னா நவாஸ் - 47
- மதுராந்தகன் - 47

அட்டைப்படம்

நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2022 சித்திரை இதழ் - 169

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெணியான்
திரு.கி.நாராயணா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

சன்ரீச் - 100/- அண்டுச்சந்தா - 3000/-
வெளிநாடு - \$ 100 U.S

மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K. Bharaneetharan,
Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி நரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உற்றுறி உற்று...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!
- யாரதிதாசன்-

ஜீவநதியின் புத்தகக்கண்காட்சி

2007 ஆம் ஆண்டு வெளி வர ஆரம்பித்த ஜீவநதி சஞ்சிகை, சஞ்சிகை வெளியீட்டோடு ஜீவநதி பதிப்பக வெளியீடாக நூல்களையும் வெளிக்கொணர் ஆரம்பித்தது. 2022 ஏப்ரல் மாதம் வரையில் 224 நூல்களை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது. ஈழத்தில் தற்போது தொடர்ச்சியாக படைப்பிலக்கியம் சார்ந்த நூல்களை வெளியீடு செய்யும் பதிப்பகமாக ஜீவநதி பதிப்பகம் விளங்கி வருகின்றது. ஜீவநதி பதிப்பகமும் ஈழத்தில் உள்ள ஏனைய பதிப்பகங்களும் இணைந்து மார்ச் 27,28 ஆம் திகதி யா/ நெல்லியடி மத்திய கல்லூரியில் 1000 மேற்பட்ட எழுத்தாளர்களது நூல்களை காட்சிப் படுத்தியதுடன் விற்பனையும் இடம் பெற்றது. குறிப்பாக இந்த கண்காட்சியின் போது ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் 9 பேரின் நூல்கள் வெளியீட்டு வைக்கப்பட்டன. பல வாசகர்கள், எழுத்தாளர்கள் இந்நிகழ்வுகளில் கலந்த கொண்டார்கள். ஆனால் பாடசாலை மாணவர்கள், அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள் எண்ணிக் கூறக்கூடிய அளவில் மிகச் சொற்பமாகவே வந்திருந்தார்கள் என்பதும் குறிப்பிட வேண்டிய விடயமாகின்றது. அதனை விட வடபகுதியை சார்ந்த எந்த நூலகங்களோ வருகை தரவில்லை. நூலக வாரம் என்று ஒரு வாரத்தை அறிவித்து குறித்தவாரத்தில் கண்துடைப்பு நிகழ்ச்சிகளை நடாத்தி பெயர் பெறும் நூலகங்களை சேர்ந்தவர்களது நாடகங்கள் இவ்வாறான நிகழ்வுகள் மூலம் வெளித்தெரிகின்றன. யாருக்கு பயன்கிடைக்க வேண்டும் என நினைத்து இந்நிகழ்வுகளை செய்கின்றோமோ அவர்கள் இந்த நிகழ்வுகளில் பங்குபற்றுவதில்லை. ஈழத்தில் தினமும் நூல்கள் வெளிவந்தவண்ண முள்ளன, யாருக்காக இந்த நூல்கள் வெளியாகின்றன, இவை வாசகர்களை சென்றடைகின்றதா, அல்லது எழுத்தாளர் வீட்டிலோ அல்லது உறவினர் வீட்டிலோ தேங்கி இருக்கின்றதா என்பவை பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும். தற்போது ஈழத்தின் பல்வேறு இடங்களிலும் வாசகர்களை நூல்கள் சென்றடைய வேண்டும் என்பதற்காக கண்காட்சிகளும் விற்பனைகளும் இடம்பெற்று வருகின்றது. இதனை வாசகர்களும் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் சரியாகப் பயன்படுத்தி பயன் பெற வேண்டும். பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளுக்கு வாசிப்பை உலக்குவிக்க இவ்வாறான கண்காட்சிகளுக்கு பிள்ளைகளை அழைத்து செல்ல வேண்டும்.

க.பரணீதரன்

ஆண்டுக்கு 24 ஜீவநதி இதழ்கள் வெளியாகவுள்ளதால்

ஓராண்டுக்கான சந்தா 24 இதழ்கள் - 3000.00(12 சிறப்பிதழ்கள்)

அரையாண்டு சந்தா 12 இதழ்கள் - 1500.00(6 சிறப்பிதழ்கள்)

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
5. பண்டாரவண்ணியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ. யேசுராசா
5. புத்தகப்பண்பாடு
6. மு.யாழ்வன் - திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

அன்டன் பாவ்லோவிச் செக்கோவ் குறித்து மாக்ஸிம் கோர்க்கி

தமிழில் - கெக்கிராவ ஸீலைஹா

1898 களில் ஒரு இளம் எழுத்தாளராக மாக்ஸிம் கோர்க்கி அன்டன் பாவ்லோவிச் செக்கோவ் குறித்து எழுதிவைத்த இந்தக் குறிப்பை மொஸ்கோவின் ராதுகா வெளியீட்டகம் வெளியிட்ட "Anton Chekhov Collected Works 1880- 1885" நூலிலிருந்து பெற்றுப் படித்தபோது அதை மொழிபெயர்த்துப் பார்க்க ஆவல் மிகைத்துக் கிடந்தது. அப்போது எனக்குப் பதினேழு வயதுதான் இருக்கும். எனினும் அச்சம் இருந்தது. காலம் செல்லவிட்டுக் காத்திருந்தேன்.

இவ்வரிகள் அன்டன் செக்கோவ் மீது கோர்க்கியின் மாறாத பேரன்பைக் காட்டும் அதேவேளை கோர்க்கியின் விமர்சனப் பார்வையையும் இதிலே தரிசிக்க முடிகிறது. அன்டன் செக்கோவ் உடனான அழகிய நட்பு இந்த எழுத்துக்குப்பின் கோர்க்கிக்கு நிறைய கிடைக்கப்பெற்றது. அலெக்ஸி பெஸ்கோவ் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட கோர்க்கி அவரது கடும் விமர்சனப்பார்வை காரணமாக "கசப்பு" என்று ரஷ்ய மொழியில் அர்த்தம் சொல்லும் "கோர்க்கி" என்ற புனைபெயரில் எழுதலானார். அழைக்கப்படவுமானார். அவரது கடுமையான எழுத்துக்கள் காரணமாக அடிக்கடி சிறை செல்ல வேண்டிய நிலையும் இருந்தது.

அக்கா ஸஹானா தன் பதினெட்டு வயதிலேயே வாங்கிவந்து பொக்கிஷம் போல வைத்திருந்த இந்த நூலை இப்போது நான் கையில் வைத்திருக்கிறேன். நெஞ்சுக்கூடு நனைகிறது. கோர்க்கி குறித்து அன்டன் செக்கோவ் சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவில் வந்து போகிறது. "கோர்க்கியின் செயற்பாடுகளை மக்கள் முற்றிலுமாய் மறந்து போகும் காலம் ஒன்று வரும். ஆயினும் ஆயிரம் வருஷங்கள் ஆகிவிட்டாலும், மறக்கவே கூடாத மனிதராயும் அவரே இருப்பார்." நான் அவர்கள் எல்லோரையும் நினைத்துக் கொண்டே தமிழ்ப்படுத்துகிறேன் இந்த ஆவணத்தை. இப்போதும் எனக்கு வயதாகி விடவில்லை. வெறும் ஐம்பத்து மூன்று தான் ஆகிறது.

கெக்கிராவ ஸீலைஹா

ஒருமுறை அவர் என்னை குட்செளக்-கோய் என்ற கிராமத்திலிருக்கும் அவரில்லத்துக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்தார். அங்கு அவர் ஒரு சிறிய நிலப்பரப்பில் வெள்ளை பூசப்பட்ட இரண்டு மாடி வீடு ஒன்றைச் சொந்தமாகக் கொண்டிருந்தார். அங்கேயிருக்கும் தனது தோட்டத்தை எனக்குக் காட்டி, அசைந்தசைந்து பேசத் தொடங்கினார்,

"என்னிடம் நிறைய பண வசதி இருந்தால், நோயுற்றிருக்கும் கிராம ஆசிரியர்களுக்காக நான் இங்கே சுகாதார நிலையமொன்றைக் கட்ட வேண்டும். பிரகாசமான மிகவுமே பிரகாசமான, பெரிய ஜன்னல்கள் கொண்டது மாதிரியாய், ஒரு பெரிய கட்டிடத்தை நான் அமைத்து வைப்பேன். மற்றும் அதன் உயரமான அறைகளில் ஒரு சிறந்த நூலகத்தை உருவாக்கி வைப்பேன். பலவிதமான இசைக்கருவிகள் அங்கே வைத்திருப்பேன். தேனீக்கள் நிறைய சுற்றிவர ஒரு காய்கறி தோட்டம் மேலும் ஒரு பழத்தோட்டம் இருக்கும். விவசாயம் பற்றியும் புராணங்கள் பற்றியும் விரிவுரைகள் இடம் பிடிக்கும். ஆசிரியர்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்க வேண்டும், எல்லாம், உங்களுக்குத் தெரியும், என் அன்பான தோழரே..."

அவர் திடீரென்று அமைதியில் ஆழ்ந்து திடீரென்று ஒரு இருமல் நிலைமையை எதிர்கொள்கிறார். கண்களின் ஓரங்களில் மென்மையான, வசீகரமான புன்னகையை ஏந்தி என்னைப் பார்த்து, மென்மையாய் சிரிக்கிறார். அவரது வார்த்தைகளை மிகவும் கவனமாகக் கேட்கவைப்பது போல என்னைத் தவிர்க்கமுடியாமல் ஈர்த்தது அந்தப் புன்னகை.

"என் கனவு பற்றி செவிமடுக்க நேர்வது அயர்வைத் தருகிறதா உங்களுக்கு? நான் இது பற்றிப் பேசுவதை மிகவுமே விரும்புகிறேன். ரஷ்யாவின் கிராமப்புறப் பள்ளிகளுக்கு நன்கு கற்ற, கெட்டிக்கார, நல்ல ஆசிரியர்களை பெற வேண்டிய தேவையை மட்டுமே நம்மில் ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்துள்ளோம். பிரத்தியேகமான கவனங்களை

அவர்கள்பால் நாம் செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் எந்த எளிய குடி மக்களாலும் முன்வைக்கப்படும் கேள்விகளுக்கு விடையளிக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஒரு தேசத்தில் எல்லாவிதமான விடயங்கள் பற்றியும் முற்றுமுமுதான தெளிவான கல்வியைக் கொண்டிராத மக்கள் இருப்பார்களேயானால், அந்த நாட்டின் அரசு, ஒழுங்கான விதத்தில் சுட்டுச் செய்யப்படாத செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட வீடு உடைந்து நொருங்கி வீழுவதைப் போல அழிந்து விடும். ஆசிரியர்கள்தான் அதற்கான வழிகாட்டிகளாய் அமைதல் வேண்டும். அவர்கள் நடிகர்களாக, கலைஞர்களாக, அவர்களின் பணிமீது மாறாத அன்பு கொண்டவர்களாக இருந்தாக வேண்டியுள்ளது. அவர்கள் வறுமையில் உழல்வோராக, பசியில் அலைவோர்களாக நாட்டை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டவர்களைப் போல தங்கள் வாழ்வை இழந்தவர்களாக சொல்லவொண்ணா பயத்தில் இருக்கிறார்கள் இங்கே.

ஒரு ஊரில் ஆசிரியர்கள் முதல்மனிதர்களாய் இருத்தல் வேண்டும். அந்த இடத்தில் குடிமக்களின் மனதில் அவர்களுக்கான மாறாத மரியாதையும், கவனமும் நிலைபெற நான் அவாவுகிறேன். கிராமக்காவலர், பணக்காரத் திமிர்கொண்ட கடைக்காரர், கொழுப்பெடுத்த மதபோதகர், ஊரக போலீஸ் ஆணையாளர், பள்ளிக்கூடங்களுக்கு வரும் மேற்பாது காவலர், பொல்லாத அலுவலர் மற்றும் பள்ளிப்பணிப்பாளர்கள் போன்ற பட்டம் பெற்ற அந்த அதிகாரிகள், குளறுவது போல கத்திக் கூச்சல் செய்வது போல் எதனையும் பொருட்படுத்தாதவர்போல ஆசிரியர்கள் இருத்தல் எங்ஙனம்? கல்வியின் முன்னேற்றம் என்பதை அவர்களது தலைகள் சுற்றறிக்கைகள் செயல்படுத்தப்படுவதை மட்டுமே என்று பார்க்கிறது. மக்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்க வேண்டிய மனிதனுக்குக் காசு கொடுப்பது அபத்தமானது. அவர் கந்தல் உடையில் நடப்பது, ஈரமான மற்றும் ஈரமான பள்ளிகளில் குளிரால் நடுங்குவது, சளி பிடித்தல், மற்றும் முப்பது வயதில் தொண்டை அழற்சி, வாத நோய் அல்லது காசநோய் போன்றவற்றைப் பெறுவது சகிக்க முடியாதது. அதற்காக நாம் வெட்கப்பட வேண்டும். எங்கள் ஆசிரியர்கள், வருடத்தில் எட்டு அல்லது ஒன்பது மாதங்கள், ஒரு துறவியைப் போல வாழ்கிறார்கள். அவர்களது ஆன்மாக்களோடு ஊடுருவி ஒரு வார்த்தை பேசக் கூட எவரும் இல்லாத நிலை உள்ளது. வியப்பூட்டும் குதூகலங்கள், புத்தகங்கள் அல்லது கேளிக்கைகள் எதுவும் இல்லாமல், அவர்கள் தனிமையில் முட்டாள்களைப் போல வளர்ந்து வருகிறார்கள், மேலும், அவர்கள் தமது சக ஊழியர்களைச் சந்திக்க அழைத்தால் கூட அபத்தமான, அரசியல் ரீதியான சந்திப்புபோல சந்தேகிக்கப்படுகிறார்கள். தந்திரமான மனிதர்கள் முட்டாள்தனமான வார்த்தைகள் கொண்டு முட்டாள்களைப் பயமுறுத்துவதுபோல கேவலமாய் இருக்கிறது இந்த நிலை. இதெல்லாம் அபத்தம். இது ஒரு பெரிய மற்றும் மிக முக்கியமான வேலையைச் செய்யும் ஒரு மனிதனை அடிமட்டத்தில் இறக்கி கேலி செய்வது. உங்களுக்குத் தெரியுமா, நான் ஆசிரியர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், அவர்களது பயமுறுத்தும் உடல் தோற்றத் துக்காகவும், அவர்கள் அணிந்திருக்கும் மோசமான உடைகள் குறித்தும் சங்கடமும் வெட்கமும் படுகிறேன். ஆசிரியரின் மோசமான நிலைமைகளுக்கு நானே காரணம் என்பது போன்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதாவது நான் மட்டுமே என்று.. ஆமாம் அதுபற்றி அப்படித்தான் நினைக்கத் தோன்றுகிறது.”

அவர் அமைதியாக இருந்தார். பின் யோசித்த வராக தன் கையை அசைத்து, அவர் மெதுவாக இயம்பினார், “நம்முடைய இந்த ரஷ்யா மிகவும் அபத்தமான, விகாரமான நாடு.”

சோகத்தின் நிழல் அவரது அழகான கண்களைக் கடந்து செல்வது உணர்ந்தேன் நான். சுருக்கங்களின் சிறிய ரேகைகள் அவர் கண்களைச் சூழ்ந்து, அவைகளை இன்னும் கூடிய ஒரு வகைத் தியானத்துடன் மிளிர்ச் செய்தன. பின்னர், சுற்றும் முற்றும் பார்த்து, அவர் கேலியாக கூறினார், “பார்த்தீர்களா, நான் ஒரு தீவிரமான பத்திரிகையில் எழுதத்தக்க ஒரு முழுமையான முன்னணிக் கட்டுரையை உங்கள் மீது அனுமதிக்கக் கோராமல் பதித்துவிட்டேன். வாருங்கள், உங்கள் பொறுமைக்கு வெகுமதியாக ஒரு தேநீர் தருகிறேன்.”

அவ்வளவு அக்கறையோடும், அரவணைப்பு மனப்பாங்கோடும்,

நேர்மையோடும் அவர் பேசுவதும், சட்டென்று தன்னைப் பார்த்தும் தன் பேச்சைப் பார்த்தும் அவரே சிரிப்பதுவும் அவருடைய குணாதிசயமாக இருந்தது. அந்த சோகமான மற்றும் மென்மையான புன்னகையில் வார்த்தைகள் மற்றும் கனவுகளின் மதிப்பை அறிந்த மனிதனின் நுட்பமான அறிவுத் திறனை நான் உணர்ந்தேன். மேலும் புன்னகையில் ஒரு அன்பான அடக்கமும் மற்றும் மென்மையான உணர்வு மளிச்சிட்டன.

மௌனமாக வீட்டை நோக்கி மெதுவாக நடந்தோம். அது ஒரு பளிச்சென்ற, சூடானநாள். சூரியனின் பிரகாசமான கதிர்களின் அலைகள் பிரகாசித்தவண்ணம் இருந்தவொரு நாள். கீழே ஒரு நாய் எதன் நிமித்தமோ மகிழ்ச்சியுடன் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது. செக்கோவ் என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார். இருமல் ஒன்றுக் கிடையில் மெதுவாக கூறினார், “இது வெட்கக்கேடானது மற்றும் சோகமானது, ஆனால் உண்மையானது. நாய்கள் மீது பொறாமை கொள்ளும் பலர் உள்ளனர்.”

மேலும் அவர் சட்டென்ற ஒரு சிரிப்புடன் கூறினார், “இன்று என்னால் பலவீனமான பேச்சுகளை மட்டுமே பேசமுடியுமாய் இருக்கிறது. எனக்கு வயதாகிறது என்று அர்த்தம்.”

அவர் அடிக்கடி சொல்வதை நான் கேட்டிருக்கிறேன், “கேளுங்கள். உங்களுக்குத் தெரியும். கேளுங்களேன். ஒரு ஆசிரியர் இங்கே வந்திருக்கிறார். அவர் உடல் நிலை சரியில்லாமல் இருக்கிறார். திருமணமானவர். மனைவி இருக்கிறார். உங்களால் அவருக்கு எதுவும் செய்ய முடியாது. முடியுமா இல்லை யல்லவா? நான் அவருக்கு இப்போதைக்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்துள்ளேன்.”

அல்லது,

மீண்டும் சொன்னார் அவர், “கேளுங்கள், கோர்க்கி, உங்களைச் சந்திக்க விரும்பும் ஒரு ஆசிரியர் இங்கே இருக்கிறார், கட்டிலில் படுக்கையாக அவர் இருக்கிறார். வெளியே செல்ல முடியாது, அவர் உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருக்கிறார். நீங்கள் அவரை வந்து பார்க்க மாட்டீர்களா? சொல்லுங்கள்.”

அல்லது,

“இங்கே பாருங்கள்.. ஒரு பெண் ஆசிரியர் தனக்குப் புத்தகங்களை அனுப்ப வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்.”

சில சமயம் நான் அந்த “ஆசிரியரை” அவர் வீட்டில் கண்டிருப்பேன். வழக்கமாக அவர் தனது நாற்காலியின் விளிம்பில் அமர்ந்து, தனது அருவருப்பின் உணர்வையே கண்டு வெட்கப் படுபவர் போலத் தெரிந்திருக்கிறார் எனக்கு. வியர்வையாயும் இருந்திருக்கிறது அவர் உடல். அவரது வார்த்தைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, சுமுகமாக “படித்தவர் போல்” பாணியுடன் பேச முயற்சிப்பார். அல்லது, வெட்கக் கேடான வாழ்க்கை வாழும் ஒரு நபரின் ஏழ்மையுடன், எனினும் ஒரு எழுத்தாளரின் பார்வையில் முட்டாள் தனமாகத் தோன்றாமல் இருப்பதற்கான முயற்சியில் கவனம் செலுத்துவது போலிருப்பார் அவர்.

மேலும் அன்டன் செக்கோவை அவரது பேச்சை கவனமுடன் கேட்டிருக்குமாறு வற்புறுத்துவார். அன்டன் செக்கோவ் ஆழமான, மென்மையான மெல்லிய குரலிலான அவரது பேச்சைக் கவனமாகக் கேட்பார். அவரது சோகமான கண்களில் இப்போது மீண்டும் ஒரு புன்னகை வந்து நின்றது. அவரது நெற்றியில் ஒரு சிறிய சுருக்கம் தோன்றியது. பின்னர், அவரது மென்மையான, தெளிவான குரலில், அவர் எளிமையான, வார்த்தைகளைப் பேசத் தொடங்கினார்.

நான் நினைவில் கொண்டு வருகிறேன். அங்கேயிருந்த ஆசிரியர்களுள் ஒருவரை, உயரமான, ஒல்லியான மனிதர், வெளிநிப்போன குழி விழுந்த முகத்தோற்றம் அவருக்கு. மெலிந்த முகத்தில் நீண்ட கொக்கி மூக்கு அவரது கன்னத்தை நோக்கி சரிந்திருக்கும். அவர் அன்டன் செக்கோவுக்கு எதிரே அமர்ந்து, தனது கருவண்ணக் கண்களால் செக்கோவின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்து, மனச்சோர்வடைந்த குரலில் கூறினார், “பயிற்சியமர்வின் இடையில் இருப்பபற்றிய இத்தகைய பதிவுகள் ஒரு புறநிலை அணுகுமுறையின் அனைத்து சாத்தியக்கூறுகளையும் நசுக்குகிறது. சுற்றியுள்ள பிர

பஞ்சத்தை நோக்கி. நிச்சயமாக, பிரபஞ்சம் ஒரு விளக்கக்காட்சியைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை....” மேலும் அவர் தத்துவத்திற்குள் விரைந்தார், மேலும் அவர் ஒரு குடிகாரன் பணியில் சறுக்குவது போல, அதன் மேற்பரப்பில் தன்னை லயித்துக் கிடத்தியிருந்தார்.

“சொல்லுங்கள்.. உங்கள் மாவட்டத்தில் குழந்தைகளை அடிக்கும் ஆசிரியர் யார்?” செக்கோவ் அமைதியாகவும் அன்பாகவும் அவரிடம் வினவினார்.

அந்த ஆசிரியர் நாற்காலியில் இருந்து சட்டென்று எழுந்து கைகளை ஆத்திரத்துடன் அசைத்தார், யாரைச் சொல்கிறீர்கள்? என்னையா? அடிப்பதா? ஒருபோதும் இல்லையே..” அவர் ஆத்திரத்துடன் சீறினார். ஆத்திரமடைய வேண்டாம்,” அன்டன் செக்கோவ் சமாதானப்படுத்தும் பாங்கில் உறுதியுடன் சிரித்துக்கொண்டே இயம்பினார். “நான் உங்களைப் பற்றி பேசவில்லை, ஆனால் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. நான் செய்தித் தாள்களில் படித்தேன். உங்கள் மாவட்டத்தில் குழந்தைகளை அடிப்பவர் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று..”

ஆசிரியர் மறுபடியும் கீழே அமர்ந்து, வியர்வை வழிந்த தன் முகத்தைத் துடைத்துவிட்டு, நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன், தனது ஆழ்ந்த தொனியில் கூறினார், “உண்மைதான். அப்படி ஒரு வழக்கு இருந்தது. அது மகரோவ். உங்களுக்குத் தெரியும், இது ஆச்சரியமல்ல. கொடூரமானது, ஆனால் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியது, அவர் திருமணமானவர். நான்கு குழந்தைகள் உள்ளனர். அவரது மனைவி நோய்வாய்ப்பட்டுள்ளார். அவர் சாப்பிடுகிறார். அவரது சம்பளம் இருபது ரூபிள், ஒரு பாதாள அறை போன்ற பள்ளி, மற்றும் ஆசிரியருக்கு ஒரு அறை மட்டுமே உள்ளது. அத்தகைய சூழ்நிலையில், ஆசிரியர் ஒருவர் எந்த தவறும் செய்யாமல் இருப்பார் என்று நினைக்கவும் முடியாது. கடவுளின் தேவதையைப் போலிருந்தாலும் குழந்தைகள் அவர்கள் தேவதாதர்களிடமிருந்து வெகு தொலைவில் உள்ளவர் போல்தான் நடந்து கொள்கின்றனர். என்னை நம்புங்கள்..”

தனது புத்திசாலித்தனமான வார்த்தைகளால் இரக்கமில்லாமல் செக்கோவைத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்த அம்மனிதர், திடீரென்று, அச்சுறுத்தும் வகையில் தனது கொக்கி மூக்கை அசைத்து, எளிமையான,

கல்போலக் கனமான வார்த்தைகளைப் பிரயோகித்துப் பேசத் தொடங்கினார், அது ரஷ்யக்கிராமங்கள் பற்றிய பேருண்மையை ஒளிர்ச்செய்தது. நெருப்பைப் போல, பயங்கரமான, சபிக்கப்பட்ட ஒரு உண்மை அது. தனக்கு விருந்து படைத்தவரிடம் விடைபெற்றபோது, அந்த ஆசிரியர் செக்கோவின் சின்னஞ்சிறிய, உலர்ந்த தோல் கொண்ட கையை அதன் மெல்லிய விரல்களோடு தனது இரு விரல்களிலும் எடுத்து, அதை அசைத்துக் கொண்டே கூறினார்,

“அதிகாரிகளிடம் பயந்து நடுங்கிப்போவதுபோல் உங்களிடம் வந்தேன். எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொள்ளும் ஒரு நல்ல, நெருங்கிய நண்பராக நான் உங்களை விட்டு செல்கிறேன். இது ஒரு பெரிய விஷயம். எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொள்வது! நன்றி! நான் என்னுடன் ஒரு இனிமையான சிந்தனையை எடுத்துச் செல்கிறேன். பெரிய மனிதர்கள் எளிமையானவர்கள் மற்றும் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவர்கள். மேலும் நாம் வாழும் வாழ்வின் எல்லா அவலங்களையும்விட, சகமனிதர்களை விட ஆன்மாவோடு நமக்கு நெருக்கமானவராக ஆகின்றீர்கள் குட்பை! நான் உங்களை ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன்.”

அவரது மூக்குப்பகுதி நடுங்கியது, அவரது உதடுகள் நல்ல இயல்புடன் இயம்பிய புன்னகையை உதிர்த்தன. மேலும் அவர் எதிர் பார்க்காத ஒரு கணத்தில் திடீரென்று கூறினார், “உண்மையைச் சொல்வ தானால், அயோக்கியர்கள் துரதிஷ்டசாலிகள். எதிலும் மகிழ்ச்சியடைய மாட்டார்கள். பிசாசுகள் அவர்களை ஆள்கின்றன.”

அவர் வெளியே செல்ல, செக்கோவ்வின் பார்வை அவரைப் பின் தொடர்ந்தது. புன்னகைத்துக்கொண்டே அவர் கூறினார், “அவர் ஒரு நல்ல இளைஞர். எனினும், அவர் நீண்ட காலம் ஆசிரியராக இயங்கமாட்டார்.”

“ஏன் இருக்கமாட்டார்..?”

“அவர்கள் அவரை வீழ்த்துவார்கள். விரட்டி அடிப்பார்கள்.”

அவர் சிறிது யோசித்து, அமைதியாகச் சொன்னார், “ரஷ்யாவில் ஒரு நேர்மையான மனிதர், செவிலியர்களின் குழந்தைகளைப் பயமுறுத்தும் புகைபோக்கி துடைப்பவர் போன்றவர்.”

அன்டன் செக்கோவின் பிரசன்னத்தில் ஒவ்வொருவரும் தனக்குள் எளிமையாகவும், உண்மையாகவும், சுயாதீனமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசையை மனதளவில் உணர்வர். அப்படி நான் எண்ணிக் கொள்கிறேன். ஒரு ஐரோப்பியனாக உருவெடுக்க விரும்பும் ஒரு ரஷ்யன், குண்டுகள் மற்றும் மீன் பற்கள் கொண்ட காட்டுமிராண்டியைப் போல தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்கிறார் என்பதையும், வெற்றுப் புத்தகச் சொற்றொடர்கள், புத்திசாலித்தனமான வார்த்தைகள் மற்றும் பிற மலிவான தந்திரங்களுக்குள் தன்னை எவ்வாறு தூக்கிவைத்து எகிறுகிறார் என்பதை நான் அடிக்கடி பார்த்தேன். அன்டன் செக்கோவ் அத்தகு மீன் பற்கள் மற்றும் சேவல் இறகுகளை விரும்பாதவர். புத்திசாலித்தனமாக அல்லது தன்னைப் பெரிதாகக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பும் ஒரு மனிதன் இப்படி பளபளத்த உடையணிந்து வருவதைக் காணும் போதெல்லாம், அது அவரைத் தொந்தரவு செய்தது. அவர்தம் வெல்வெட் ஆடைகளைப் பற்றி வாதிடுவது அபத்தமானது. அந்த அடக்குமுறை, பயனற்ற கசப்பு மொழிதல்கள் அனைத்திலிருந்தும் வருபவரை விடுவித்து, அந்த நபரின் உண்மையான முகத்தையும் உயிருள்ள ஆன்மாவையும் கண்டறிய வேண்டும் என்ற ஆசை அவருக்குள் தீவிரமாக இருந்ததை நான் கவனித்தேன். செக்கோவ் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் தனது சொந்த ஆன்மாவின் நிமித்தம் வாழ்ந்தார். அவர் எப்போதும் தானாய், தன் உள்ளத்தில் சுதந்திரமானவராக இருந்தார். மேலும் சிலர் என்ன எதிர் பார்க்கிறார்கள் என்பது பற்றி அவர் ஒருபோதும் கவலைப்படுவதில்லை. மற்றும் கரடுமுரடான மக்கள் அன்டன் செக்கோவ் கோருவதால் அன்பான ரஷ்யர்கள் என மாறி தங்களைத் தாங்களே ஆறுதல்படுத்தும் உரையாடல்களை செய்வதையும் அவர் விரும்பவில்லை.

தன்னை அழகாக எளிமையாக்கியிருந்தார் அவர். உண்மையான, நேர்மையான அனைத்தையும் விரும்பியிருந்தார். மேலும், மற்றவர்களை எளிமையாக்கும் ஒரு வித்தியாசமான வழியை அவர் தன்வசம் கொண்டி

ருந்தார்.

ஒருமுறை, மூன்று ஆடம்பரமான உடையணிந்த பெண்கள் அவரைப் பார்க்க வந்தார்கள் என்பது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அவர்கள் அவரது அறையை பட்டுப் பாவாடைகளின் சலசலப்புடனும், வலுவான வாசனையுடனும் நிரப்பினர். அவர்கள் தங்கள் விருந்தாளிக்கு எதிரே கண்ணியமாக அமர்ந்து, அரசியலில் மிகவும் ஆர்வமாக இருப்பதாக பாசாங்கு செய்து, “கேள்விகளைக்” கேட்க ஆரம்பித்தனர்.

“அன்டன் பாவ்லோவிச், நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? போர் எப்படி முடிவடையும்?”

அன்டன் பாவ்லோவிச் இருமல் ஒன்று எதிர்கொள்ள சிறிது நேரம் யோசித்துப் பின்னர் மெதுவாக, தீவிரமான மற்றும் கனிவான குரலில் பதிலளித்தார்.

“அநேகமாக நிம்மதியாக இருக்கலாம்.”

“சரி, ஆமாம்.. நிச்சயமாக! ஆனால் யார் வெல்வார்கள்? கிரேக்கர்களா அல்லது துருக்கியர்களா?”

“யார் வலிமையானவர்களோ அவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.”

“யார், வலிமையானவர் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?” எல்லா பெண்களும் சேர்ந்து கேட்டார்கள்.

“சிறந்த உணவு கொள்பவர்கள் மற்றும் சிறப்பாகப் படித்தவர்கள்.”

“ஆஹா, எவ்வளவு புத்திசாலி!” அவர்களில் ஒருவர் கூச்சலிட்டார்.

“நீங்கள் யாரை மிகவும் விரும்புகிறீர்கள்?” மற்றொருவர் கேட்டார்.

அன்டன் பாவ்லோவிச் அவளைப் பார்த்து, கனிவான புன்னகையுடன் பதிலளித்தார்,

“எனக்கு மிட்டாய்ப் பழங்கள் பிடிக்கும்... உங்களுக்கு அப்படி இல்லையா?”

“மிகவும்...” ஒரு பெண் ஆர்வத்தில் கூச்சலிட்டாள்.

“குறிப்பாக..” இரண்டாவது பெண் உறுதியாக ஒப்புக் கொண்டார். மூன்றாவது பெண், பாதி கண்களை மூடிக்கொண்டு, “இது மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது..” என்றவாறாக மிட்டாய்ப் பழம், சிறந்த புலமை மற்றும் நுட்பமான அறிவு என்ற

தலைப்பில் விறுவிறப்புடன் பேசத் தொடங்கினர். அவர்கள் தங்கள் மனதைக் கஷ்டப்படுத்திக் கொள் ளாமல் இருந்தார்கள். துருக்கியர் கள் மற்றும் கிரேக்கர்கள் மீது தீவிர அக்கறை எதையும் அவர்களின் உரையாடல் காட்டவில்லை என்ப தில் அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறார் கள் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவர்கள் வெளியேறியதும், அவர் கள் அன்டன் பாவ்லோவிச்சிற்கு மகிழ்ச்சியுடன் வாக்குறுதி அளித் தனர், “நாங்கள் உங்களுக்கு சில மிட்டாய்ப் பழங்களை அனுப்பு கிறோம்.”

“நீங்கள் அதை நன்றாக சமாளித்தீர்கள்,” அவர்கள் சென்ற தன்பின் அவற்றைக் கவனித்தபடி இருந்தநான் இயம்பினேன்.

அன்டன் பாவ்லோவிச் அமைதியாக சிரித்துவிட்டு கூறி னார், “ஒவ்வொருவரும் அவரவர் மொழியில் பேசக்கூட வேண்டும்.”

மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் நான் அவரது வீட்டில் ஒரு அழகான இளம் அரச வழக்கறிஞரைக் கண்டேன். அவர் செக்கோவ் முன் நின்று, சுருள் தலையை அசைத்து, விறுவிறப்பாகப் பேசினார், “தவ றானவன்” என்ற உங்கள் கதையில், அன்டன் பாவ்லோவிச், நீங்கள், மிகவும் சிக்கலான வழக்கை என் முன் வைத்தீர்கள். டென்னிஸ் கிரிகோரின் ஒரு குற்றவாளி நான் சொன்னால். அப்படியானால், சமூகநலன் கருதி, எந்த பாகுபாடும் இன்றி, அவனை சிறையில் அடைக்க வேண்டும். ஆனால், அவன் ஒரு காட்டுமிராண்டி, அவனது செயலின் குற்றத்தை அவன் உணரவேயில்லை, அவனுக் காக நான் பரிதாபப்படுகிறேன். ஆனால் நான் நினைக்கிறேன் புரியாமல் செயல்பட்ட ஒரு மனித ராக அவரைக் கருதி, என் பரிதாபத் திற்குரிய கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் டென்னிஸ் மீண்டும் ஸ்லீப்பர்களில் உள்ள ஆணியை இறுக்கம் தளர்த்தி அவிழ்த்து ரயிலை உடைக்க மாட்டார் என்று சமூகத்திற்கு எப்படி உத்தரவாதம் அளிப்பது? அதுதான் கேள்வி. என்ன செய்வது?”

அவர் நிறுத்தி, அன்டன் பாவ்லோவிச்சின் முகத்தில் தன்னைத் தானே தூக்கி எறிந்து,

விசாரிக்கும் பார்வையை முன் வைத்தார். அவரது சீருடை மிகவும் புதியது. மேலும் பொத்தான்கள் அவரது மார்பில் தன்னம்பிக்கையுடன் அதேவேளை மந்தகாசமாகவும் பிரகாசித்தன. நீதியின் மீது இளமை ஆர்வமுள்ளவரின் அழகான, சிறிய முகத்தில் சிறிய கண்கள் வெற்றிக்களிப்பில் ஒளிர்ந்தன.

“நான் நீதிபதியாக இருந்தால்..,” அன்டன் பாவ்லோவிச் கடுமையாக கூறினார், “நான் டென்னிஸை விடுவிப்பேன்.”

“எந்த அடிப்படையில்?”

“நான் அவரிடம் கூறுவேன், டென்னிஸ், நீ இன்னும் குற்றவாளியின் வகையாக முதிர்வில்லை போ மேலும் முதிர்.”

வழக்கறிஞர் சிரிக்கத் தொடங்கினார். ஆனால் உடனடியாக செழிப்புறத் தீவிரமடைந்து கூறினார், “இல்லை, ஐயா, கேட்கும் கேள்விக்கு நான் யாருடைய உயிரையும் உடைமையையும் பாதுகாக்க நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறேனோ அந்த சமூகத்தின் நலன்களுக்காக மட்டுமே நீங்கள் பதிலளிக்க வேண்டும். டென்னிஸ் ஒரு காட்டுமிராண்டி, ஆனால் அவன் ஒரு குற்றவாளியும் கூட. இதுதான் உண்மை.”

“உங்களுக்கு கிராமபோன்கள் பிடிக்குமா?” திடீரென்று அன்டன் பாவ்லோவிச் தனது மென்மையான குரலில் கேட்டார்.

“ஓ ஆமாம், மிகவும்... ஒரு அற்புதமான கண்டுபிடிப்பு!” இளைஞர் கேலியாக பதிலளித்தார்.

“என்னால் கிராமபோன்களை தாங்க முடியாது,” அன்டன் பாவ்லோவிச் சோகமாக ஒப்புக்கொண்டார்.

“ஏன் தாங்க முடியாது?”

“அது எதையும் உணராமல் பேசுவது. பாடுவது. எல்லாமே கேலிக் கோலம் போலத் தெரிகிறது. அதிலிருந்து வெளிப்படும் எவையும் உயிரோட்ட மற்று, வெறுமையாய் வருகிறது. உங்களுக்கு புகைப்படம் பிடிக்குமா?”

வக்கீல் புகைப்படம் எடுப்பதில் தீவிர காதலர் என்று தோன்றியது. அந்த “அற்புதமான கண்டுபிடிப்பு” குறித்து அவர் புகழுரைந்து போற்றத் தொடங்கினார். கிராமபோன் விவகாரத்தில் ஆர்வமில்லாமல் செக்கோவ் நம்பமாகவும் நிஜமாகவும் கவனித்ததுபோல், உடனடியாக இதைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார். அந்த சீருடையில் ஒரு உயிருள்ள என்னும் வேடிக்கையான சின்னஞ்சிறிய மனிதராய் அவர் எப்படி தோன்றுகிறார் என்பதை மீண்டும் நான் கவனித்தேன். அவருடைய வாழ்க்கையை ஒரு இளம் நாய்க்குட்டி வேட்டையாடுவது போன்ற உணர்வுகள் எனக்குள் தோன்றின.

அவரை வெளியேற்றியபின் அன்டன் பாவ்லோவிச்சை நான் பார்த்தேன். அவர் கடுமையான தொனியில் கூறினார், “வக்கீல்கள் நீதியின் பின்புறத்தில் இருக்கும் பருக்கள் போன்றவர்கள். மக்களின் நல்விதியை அகற்றி விடுகிறவர்கள்.” மற்றும் ஒரு சிறிய மௌனத்திற்குப் பிறகு, “வக்கீல் களுக்கு மீன்பிடித்தல் மிகவும் பிடிக்கும்.. குறிப்பாக சிறிய மீன்கள் பிடிக்க...”

எல்லா இடங்களிலும் தன்னை வன்மையாக வெளிப்படுத்தும் முறையும் அவரிடம் இருந்தது. வாழ்க்கையில் மனிதர்களை எளிமையாகவும், அழகாகவும், இணக்கமாகவும் பார்க்க எத்தனிக்கும் கலையும் அவரிடம் இருந்தது. சாதாரணமான அந்த வழக்கறிஞர் அவரிடம் இரக்கமற்ற ஒரு நீதிபதியைக் கண்டார்.

எப்பொழுதும் அன்பும் பச்சாதாபமும் இன்றியமையாததாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த ஒரு பிரபல பத்திரிக்கையின் ஆசிரியர், எந்தக் காரணமும் இல்லாமல், ரயில்வே காவலரை எப்படி அவமானப்படுத்தினார் என்றும், அவர் தனது கீழ் பணியாற்றும் சேவகர்களிடம் எப்படி அநாகரீகமாக நடந்து கொண்டார் என்றும் அன்டன் பாவ்லோவிச் முன்னிலையில் ஒருவர் கூறினார்.

“சரி,” அன்டன் பாவ்லோவிச் ஒரு இருண்ட புன்னகையுடன் கூறினார், “ஆனால் அவர் ஒரு உயர்குடி, படித்த ஜென்டில்மேன் அல்லவா? அவர் செமினரியில் படித்தார். அவரது தந்தை பாஸ்ட் ஷைக்களை அணிந்திருந்தார்.”

“அவர் மிகவும் திறமையான மனிதர்,” என்று குறிப்பிட்ட ஒரு பத்திரிகையாளரைப் பற்றி ஒருவர் கூறினார். “அவர் எப்பொழுதும் மிகவும் உன்னதமாகவும், மனிதாபிமான தோரணையிலும் எழுதுகிறார். பொது

இடங்களில் அவரது மனைவியை முட்டாள் என்று அழைக்கிறார். வேலையாட்களின் அறைகள் ஈரமாக இருக்கும். மற்றும் அவரது பணிப்பெண்களுக்கு தொடர்ந்து வாதநோய் வருகிறது.” என்றார் அன்டன் பாவ்லோவிச்.

அவரது முன்னிலையில் சிலர் தடித்த மாத இதழ்களில் உள்ள “தீவிரமான” பகுதிகளின் கடுமை மற்றும் சோர்வு குறித்து ஒருமுறை புகார் கூறினார். “ஆனால் நீங்கள் அந்தக் கட்டுரைகளைப் படிக்கக்கூடாது” என்று அன்டன் பாவ்லோவிச் கூறினார். “அவை நண்பர்களின் இலக்கியங்கள். நண்பர்களுக்காக எழுதப்பட்டவை. ஒருவர் ஒரு கட்டுரை எழுதுகிறார். மற்றொன்று அதற்குப் பதிலளிக்கிறது. மூன்றாவது, மற்ற இரண்டின் முரண்பாடுகளை சரிசெய்கிறது. இது ஒரு பொய் பொம்மையுடன் ஆடுவது போன்றது. ஆனால் அவர்களில் யாரும் வாசகருக்கு என்ன நன்மை என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொள்வதில்லை.” என்று அவர் பதில் சொன்னார்.

ஒருமுறை, ஒரு குண்டான, ஆரோக்கியமான, அழகான, நன்கு உடையணிந்த பெண்மணி அவரிடம் வந்து பேசத் தொடங்கினார், “வாழ்க்கை மிகவும் சலிப்பாக இருக்கிறது, அன்டன் பாவ்லோவிச். எல்லாம் மிகவும் சாம்பல் நிறமாக இருக்கிறது. மக்கள், கடல், பூக்கள் கூட சாம்பல் நிறமாகத் தெரிகிறது. மேலும், எனக்கு ஆசைகள் இல்லை. என் ஆன்மாவலியில் உள்ளது. அது ஒரு நோய் போன்றது.”

“இது ஒரு நோய்,” அன்டன் பாவ்லோவிச் உறுதியுடன் கூறினார், “இது ஒரு நோய் லத்தீன் மொழியில் இது மோர்பஸ் இமிடாடிஸ் என்று அழைக்கப்படுகிறது.” அதிர்ஷ்டவசமாக அந்தப் பெண்மணிக்கு லத்தீன் தெரியாது, அல்லது, ஒருவேளை, அவள் அது தெரியாதது போல் நடத்தாள்.

“விமர்சகர்கள் குதிரையை உழவிடாமல் தடுக்கும் பூச்சிகளைப் போன்றவர்கள்,” என்று அவர் தனது புத்திசாலித்தனமான புன்னகையுடன் ஒருமுறை கூறினார். “குதிரை வேலை செய்கிறது, அதன் தசைகள் அனைத்தும் இறுக்கமாக இழுக்கப்படுகின்றன. ஒரு ஈ அதன் பக்கவாட்டில் குடியேறுகிறது. மற்றும் கூச்சலிடுகிறது. மற்றும் சலசலக்கிறது. அது தனது தோலை இழுக்க வேண்டும். மேலும் தனது வாலை அசைக்க வேண்டும். மேலும் ஈ எதைப்பற்றி சலசலக்கிறது? அது தன்னைத்தானே அறியாது. அது அமைதியற்றது. மற்றும் பறைசாற்ற விரும்புவதால், சலசலக்கிறது. “இதோ, நானும் பூமியில் வாழ்கிறேன், பார், நானும் எதையும் பற்றி சலசலக்க முடியும். “இருபத்தைந்து வருடங்களாக எனது கதைகள் மீதான விமர்சனங்களைப் படித்து வருகிறேன். எந்த ஒரு மதிப்புமிக்க குறிப்பின் அல்லது மதிப்புமிக்க ஆலோசனையின் ஒரு வார்த்தை கூட எனக்கு நினைவில் இல்லை. ஒரே ஒரு முறை மட்டுமே ஸ்காபிட்செவ்ஸ்கி என் மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய ஒன்றை எழுதினார். அவ்வளவுதான்.”

கிட்டத்தட்ட எப்போதும் அவரது சாம்பல் நிற கண்களில் ஒரு முரண்பாடான புன்னகை இருந்தது. சில நேரங்களில் அவை குளிர்ச்சியாகவும், கூர்மையாகவும், கடினமாகவும் மாறியது. அத்தகைய சமயங்களில் அவரது மென்மையான, நேர்மையான குரலில் ஒரு கடினமான தொனி ஒலித்தது. பின்னர் இந்த அடக்கமான, மென்மையான மனிதர், ஒரு விரோத சக்திக்கு எதிராகத் தன்னைத் தீவிரமாகத் தூண்டிவிட முடியுமானவராயும் தெரிந்தார். எதற்கும் அடிபணிய மாட்டார் என்று தோன்றியிருக்கிறது எனக்கு. ஆனால் சில நேரங்களில், நான் நினைத்தேன், மக்கள் மீதான அவரது அணுகுமுறையில் நம்பிக்கையற்ற உணர்வு, கிட்டத்தட்ட விரக்தி நிலை அதுவென்று.

“ஒரு ரஷ்யன் ஒரு விசித்திரமான உயிரினம்,” என்று அவர் ஒருமுறை குறிப்பிட்டார். “அவன் ஒரு சல்லடை போன்றவன் அவனுக்குள் எதுவும் மிச்சமில்லை. அவன் எதைக் கண்டாலும் பேராசையுடன் தன்னை நிரப்பிக் கொள்கிறான். முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு வகையான சாம்பல் குப்பைகளைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை அவனிடம். உழைக்க வேண்டும். அன்புடனும் நம்பிக்கையுடனும் வேலை செய்ய வேண்டும், ஆனால் நம்மால் அதைச் செய்ய முடியாது. ஒரு கட்டிடக் கலைஞர், இரண்டு கண்ணியமான கட்டிடங்களைக் கட்டி, சீட்டு விளையாட உட்கார்ந்து, வாழ்நாள் முழுவதும் விளையாடுகிறார். இல்லையெனில் எங்காவது

காணலாம். சில தியேட்டர்களின் திரைக்குப் பின்னால், ஒரு மருத்துவர், அவருக்குப் பயிற்சி இருந்தால், அறிவியலில் ஆர்வம் காட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு, மருத்துவப் பத்திரிகையைத் தவிர வேறு எதையும் படிக்க மாட்டார். மேலும் நாற்பது வயதில் எல்லா நோய்களும் கண்புரையில் தோன்றியவை என்று தீவிரமாக நம்புகிறார். நான் இதுவரை சந்தித்த தில்லை, தனது பணியின் பொருளைப் பற்றி எந்த யோசனையும் கொண்ட ஒன்றை அரக உழியர், ஒரு வெற்றிகரமான வாதத்தின் மூலம் பெயர் பெற்ற ஒரு வழக்கறிஞர் நீதியைப் பற்றி கவலைப்படுவதை நிறுத்துகிறார். மேலும் சொத்து உரிமைகளை மட்டுமே பாதுகாக்கிறார். தூதாடுகிறார். அனைத்து கலைகளின் ஆர்வலராக சிப்பிகளின் உருவங்களை சாப்பிடுகிறார். ஒரு நடிகர், இரண்டு அல்லது மூன்று பாகங்களை சகித்துக்கொண்டு எடுத்ததால், தனது பாகங்களைக் கற்றுக் கொள்வதில் சிரமம் இருக்காது. பட்டுத் தொப்பியை அணிந்து கொண்டு, தன்னை ஒரு மேதை என்று நினைத்துக் கொள்கிறார். ரஷ்யா திருப்தியற்ற மற்றும் சோம்பேறிகளின் நாடு. அவர்கள் பெரிய அளவில் நல்ல பொருட்களை சாப்பிடுகிறார்கள். குடிக்கிறார்கள், பகலில் தூங்க விரும்புகிறார்கள். தூக்கத்தில் குறட்டை விடுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் வீட்டைப் பார்த்துக்கொள்வதற்காகவும், சமுதாயத்தில் நல்லவர்களாக கருதப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவும் திருமணம் செய்துகொள்கிறார்கள். அவர்களின் உளவியல் ஒரு நாயைப் பற்றியது. அடிக்கப்படும்போது, அவை கூச்சலிட்டு சினுங்கி, தங்கள் கொட்டில்களுக்குள் ஓடுகின்றன. செல்லமாகச் அவற்றிடம் நாம் செல்லும்போது, அவை தங்கள் பாதங்களை காற்றில் வைத்து முதுகில் படுத்துக் கொண்டு வாலை ஆட்டுகின்றன.”

வலியும் குளிரும் அவமதிப்பும் இந்த வார்த்தைகளில் ஒலித்தன. நீங்கள் யாரையும் அவர் முன்னிலையில் துஷ்பிரயோகம் செய்தால், அன்டன் பாவ்லோவிச் உடனடியாக அவரைப் பாதுகாப்பார். “ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்? அவன் கிழவன். வயது எழுபது.” அல்லது,

“ஆனால் அவர் இன்னும் இளமையாக இருக்கிறார். அது முட்டாள் தனம் மட்டுமே.” மேலும், அவர் அப்படிப் பேசும்போது, அவர் முகத்தில் வெறுப்பின் அடையாளத்தை நான் பார்த்ததில்லை.

அன்டன் பாவ்லோவிச் தனது ஆரம்பகால கதைகளில் சோகமான நகைச்சுவையை வெளிப்படுத்த முடிந்தது. நகைச்சுவையான வார்த்தைகள் மற்றும் அவ்வகைச் சூழ்நிலைகளுக்குப் பின்னால், எத்தனை கொடுமான மற்றும் அருவருப்பான விஷயங்கள், ஆசிரியரால் வருத்தத்துடன் கவனிக்கப்பட்டு, அவரால் மறைக்கப்பட்டன என்பதைப் பார்க்க அவருடைய “நகைச்சுவை”க் கதைகளை கவனத்துடன் படிக்க வேண்டும்.

அவர் வெட்கப்பட்டார் அவர் மக்களிடம் சத்தமாகவும் வெளிப்படையாகவும் எதையும் சொல்ல மாட்டார். “இப்போது இன்னும் கண்ணியமாக இருங்கள்” அவர்கள் மிகவும் கண்ணியமாக இருப்பது எவ்வளவு அவசியம் என்பதை அவர்களே பார்ப்பார்கள் என்று அவர் நம்பினார். அவர் சாதாரணமான மற்றும் மோசமான அனைத்தையும் வெறுத்தார். மேலும் அவர் ஒரு கவிஞரின் உன்னதமான மொழியில், நகைச்சுவையாளரின் மென்மையான புன்னகையுடன் வாழ்க்கையின் அருவருப்புகளை விவரித்தார். மேலும் அவரது கதைகளின் அழகான விடிவத்திற்குப் பின்னால், கசப்பான நிந்தைகள் நிறைந்த உள் அர்த்தத்தை மக்கள் கவனிக்கவில்லை.

அவரது ஒவ்வொரு நகைச்சுவைக் கதைகளிலும், தூய்மையான மனித இதயத்தின் அமைதியான, ஆழமான பெருமூச்சு, மனித மாண்பை மதிக்கத் தெரியாத, வெறும் சக்திக்கு எந்த எதிர்ப்பும் இல்லாமல், மீன்களைப் போல வாழும் மனிதர்களின் அனுதாபத்தினை, நம்பிக்கையற்ற பார்வையை நான் அவரிடத்து காண்கிறேன். வாழ்க்கையின் அற்புத்தனங்களின் சோகத்தை, அன்டன் செக்கோவ் போல் தெளிவாகவும் நேர்த்தியாகவும் யாரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை, அவருக்கு முன் யாரும்

இவ்வளவு உண்மையுள்ள மனிதர்களுக்கு இரக்கமற்ற முதலாளித்துவ வாழ்வின் மங்கலான குழப்பத்தில் அவர்களின் வாழ்க்கையின் பயங்கரமான மற்றும் அவமானகரமான படத்தைக் காட்டவில்லை. அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் போராடினார். அவர் அதை கேலி செய்தார். ஒரு கூரான பேனாவால் வரைந்தார். முதல் பார்வையில் எல்லாம் மிகவும் அழகாகவும், வசதியாகவும், அற்புதமாகவும் அமைக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றினாலும், ஒரு மோசமான குறும்புத்தனத்தால் அவரைப் பழிவாங்கியது. ஏனெனில் அவரது சடலம், ஒரு கவிஞரின் சடலம்.

அன்டன் செக்கோவின் கதைகளைப் படிக்கும்போது, இலையுதிர் காலத்தின் பிற்பகுதியில் ஒரு சோகமான நாளின் உணர்வை ஒரு வாசகன் உணர்கிறான். காற்று வெறித்தனமானதாகவும், நிர்வாண மரங்கள், குறுகிய வீடுகள், சாம்பல் நிற மனிதர்கள் போன்றவற்றின் சித்திரங்கள் கூர்மையாகத் துலங்குகின்றன. அந்த எழுத்தில் ஒருவர் தன்னை உணர்கிறார். எல்லாம் விசித்திரமானதாய் இருக்கிறது, தனிமையோடிருக்கிறது, அசைவற்றிருக்கிறது, உதவியற்றிருக்கிறது. அடிவானம், நீலம் மற்றும் வெளிர் நிறத்தில் உருகுகிறது. மற்றும் உறைந்த சேற்றால் மூடப்பட்ட பூமியில் அதன் சுவாசம் பயங்கர குளிராக இருக்கிறது. ஆயினும், ஆசிரியர் மனம், இலையுதிர் காலச் சூரியனைப் போல, ஒரே மாத்திரியான சாலைகள், வளைந்த தெருக்கள், சிறிய, பரிதாபகரமான மக்கள் மீது வெளிச்சம் பாய்ச்சுகிறது. சலிப்பு மற்றும் சோம்பல் ஆகியவற்றால் திணறடிக்கப்படும் மற்றும் புரியாத, துக்கம் நிறைந்த சலசலப்புகளால் சிறிய இழிவான வீடுகளை நிரப்பும் கடினமான அம்சங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

ஆண்களும் பெண்களும், அன்பின் அடிமைகள், அவர்களின் முட்டாள்தனம் மற்றும் வாழ்க்கையின் விஷயங்களுக்கான பேராசை அவர்கள் முன் செல்கிறது. வாழ்க்கையின் இருண்ட பயத்தின் அடிமைகள் போல அவர்கள் நடக்கிறார்கள். அவர்கள் கவலையுடன் அலைகிறார்கள், எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பொருத்தமற்ற வார்த்தைகளால் வாழ்க்கையை நிரப்புகிறார்கள், நிகழ்காலத்தில் அவர்களுக்கு இடமில்லை என்று உணர்கிறார்கள். இன்னும் இருநூறு வருடங்களில் வாழ்க்கை எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கும் என்று அவர்களில் பலருக்கு நல்ல கனவுகள் இருக்கும். ஆனால், நாம் கனவு மட்டும் கண்டால் வாழ்க்கையை இனிமையாக்குவது யார் என்று அவர்களில் எவரும் தங்களைத் தாங்களே கேட்பது இல்லை.

அந்த மந்தமான, சாம்பல் பூத்த ஆதரவற்ற மக்கள் ஒரு பெரிய, புத்திசாலி மற்றும் கவனிப்பு கொண்ட ஒரு மனிதனைக் கடந்து சென்றனர். அவர் தனது நாட்டிலுள்ள இந்த மந்தமான குடிமக்கள் அனைவரையும் பார்த்து, ஒரு சோகமான புன்னகையுடன், மென்மையான ஆனால் ஆழமான நிந்தனையின் தொனியுடன், அவரது முகத்திலும் இதயத்திலும் வேதனையுடன், அழகான மற்றும் நேர்மையான குரலில், அவர்களிடம் கூறினார், "நீங்கள் மோசமாக வாழ்கிறீர்கள் நண்பர்களே, அப்படி வாழ்வது வெட்கக்கேடானது."

அன்டன் செக்கோவின் எழுத்துக்களை வாசிக்கிறேன். பத்து வருஷங்களுக்கு முன் அவர் இறந்திருக்கவில்லையென்றால் யுத்தமே அவரைக் கொன்றிருக்கும். மனிதர் மீதான வெறுப்பாலேயே அவர் நஞ்சுட்டப்பட்டிருக்கக்கூடும்.

அன்டன் செக்கோவின் மரணநிகழ்வை நான் ஞாபகிக்கிறேன். மொஸ்கோவின் மானுடர் வெகுவாய் நேசித்த மென்மையான அந்த மனிதரின் உடல் ஏன் ராணுவ இசை முழக்கமிட புதைகுழிக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது என்பதை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்திருக்க, சிலர் அங்கு நேர்ந்த தவறை விளங்கி சிரிக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒரு நூறு மனிதர்கள் மட்டிலும்தான் இருந்தார்கள் அந்த ஊர்வலத்தில். அதைவிட மனிதர்கள் இருக்கவில்லை. இரண்டு சட்டத்தரணிகள் அங்கே இருந்தார்கள், மணமகன்கள் போல உடையணிந்து. அவர்களில் ஒருவர் வெறுமனே நாய்களின் திறமை, கெட்டிக்காரத்தனம் பற்றிய பேச்சில் இருக்க, மற்றவர் அந்த உரையாடலில் தன் கோடைக்கால விடுதியின் வசதிகள் குறித்த பெருமிதப் பேச்சில் திளைத்திருந்ததையும் கவனித்தேன். ஒரு பெரும் கனவான் எழுத்தைக் கொண்டிருந்த ஒரு மாபெரும் எழுத்தாளருக்கு அவர்கள் செலுத்திய வன்மமான இறுதிமரியாதை அது.

கலாசாரத்தின் மீது கவனம் மிகுந்த நிலையில் தன் எல்லா வேலைகளையும் ஒப்புக் கொடுத்த ஒருவராக நான் அன்டன் செக்கோவ் போல இன்னொருவரைக் காணவில்லை. வீட்டுப்பணிகளில், வீட்டுக்கான பொருள்களைத் தெரிவு செய்வதில், அப்பொருள்களிலிருக்கும் மனிதரின் ஆன்மஉழைப்பை, திறனை அவர் வெகுவாய்ச் சிலாகிப்பார்.

அவர் கட்டடங்களை வெகுவாக நேசித்தார். தோட்ட வேலைகளில் ஈடுபாடு காட்டினார். நிலத்தை அலங்கரிப்பதில் கவிதைகளில் காட்டிய கவனத்தையே கைக்கொண்டார். பழங்கள், செடிகள் வளர, அவர் தன் ஆன்மாவைத் தொட்டுத்தந்தார். "ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு உள்ள நிலத்தில் கவனம் செலுத்தினால் உலகம் எவ்வளவு அழகுத் தோற்றத்தில் மிளிரும்.." என்று அடிக்கடி கேட்பார் அவர்.

அவர் நோயில் திண்டாடினார் சிலபோது. வறன் இருமல் ஒன்றோடு சோபாவில் சாய்ந்திருந்தவர் கையில் உடல் வெப்பமானி ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு விளையாடியபடியே இப்படிச் சொன்னார் ஒரு தடவை, "எளிமையாய் வாழ்ந்து எவருக்கும் தெரியாமலேயே இறந்து போவதெல்லாம் பெரிய வியப்பொன்றில்லை. அறிவு கொண்ட மனிதனாய் இருந்து, காலத்துக்கு முன்னமேயே இறந்தும்போக நேர்வது பெரிய மடத்தனம் போல இருக்கிறது."

திறந்த யன்னல் வழியே, கடலைப்பார்த்து வெறித்துக் கொண்டிருந்தபடி அவர் இப்படிச் சொன்னார் ஒரு தடவை. "மனிதர்கள்

நல்ல காலநிலை பற்றிய நம்பிக்கையை, நல்ல அறுவடை பற்றிய கனவை, ஒரு நல்ல காதல் தொடர்பை வைத்திருக்கிற ஆவலை, பணக்காரராய் ஆகிற எதிர்பார்ப்பை, பொலிஸ் உயரதி காரியாய் தரமுயர்வு பெறுகிற ஆசையை, சுமக்கிற வழமையைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் தானே தவிர, எவருக்கும் புத்தி நிறைந்த மனிதராக மாறாமட்டும் ஆசை கிடையாது. மடத் தளத்தில் மிகைத்த, தனிமையில் உழல்கிற கூட்டமாய் அவர்கள் இருக்கிறார்கள்." நெற்றியில் சுருக்கம் விழ அவர் மேலும் சொன்னார், "சமய ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்கிற நொண்டிய் பிச்சைக்காரர்கள் போல."

அன்டன் செக்கோவ் ஒரு வைத்தியரும் கூட. "ஒரு வைத்தியர் நோய்காவுவது, நோயாளிகள் நோய்காவுவதிலும் வெகு மோசமான நிலை. மோசமான நோய் தரும் அழிவை வைத்தியர்கள் அறிந்தும் உணர்ந்தும் கொள்வ தால், அறிவு மரணத்தை விரைந்து கொண்டுவரச் செய்துவிடுகிறது." என்கிறார் அவர்.

சிரிக்கும் போது அவர் கண்கள் மிக அழகாய் பெண்மையின் மென்மையோடு திழுவதாய் இருக்கும். சப்தம் காட்டாத மென் சிரிப்பு அவருடையது. அவரே மகிழ்ச்சியை தன்னுள் உணர்ந்தது போலத்தான் அவர் சிரிப்பார். ஆத்மாவுக்குள் இருந்து வரும் அந்த சிரிப்பை நான் வேறு எவரிடத்தும் கண்டதில்லை.

அன்டன் செக்கோவ் குறித்து நிறைய எழுதலாம். மகிழ்ச்சிக்குள் திடீரென்று நுழைந்து தேடுவது போல, இந்த தரிசிப்பு வாழ்க்கைக்கான பெரும் அர்த்தத்தைத் தருகிறது.

மனிதன் இந்த பிரபஞ்சத்தின் அச்சாக இருக்கிறான். ஆயின், அவனது குறைகளும் தீமைகளும் என்னவாய் இருக்கும்? நாம் அனைவருமே நம்மோடு இருப்பவர்களிடம் அன்பைத்தேடி பசி கொண்டவர் போல அலை கிறவர்கள்தான்.

பசியோடு இருக்கையில் அரைவாசி வெந்த அப்பம் கூட வெகு சுவைதான் பாருங்கள்.

அஞ்சாம் வகுப்பில நிமலன்...

காற்சட்டை குண்டிக்குக்
கீழை வழிஞ்ச விழுகிறதும் தெரியாம
தன்ரை அறை ஜன்னல் கம்பியைப்
பிடிச்சபடி முன் வளவுக்கை தன்ரை
வயதுப் பெடியள் பந்தடிச்ச
விளையாடுறதை வெறிச்சுப்
பாத்தபடி நிண்டான் நிமலன்.
கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தி அஞ்சாம்
வகுப்பு புலமைப்பரிசில் பரீட்சை
முடிவுகள் வரும்வரையும் நிமலனும் மற்றப்பெடியள்
மாதிரி ஓடியாடி விளையாடிக் கொண்டும் வயதுக்குரிய
குழப்படியனும் செய்து கொண்டு திரிஞ்சவன்தான்.
ஆனால் அஞ்சாம் வகுப்பு சோதினை பெயில் விட்ட
நாளிலை இருந்து என்னத்தையோ பறி குடுத்தவன்
மாதிரி மலங்க மலங்க முழிச்சபடி பரிதவிக்கத்
தொடங்கினவன் தன்ரை அறையுக்கையே
முடங்கிப்போனான்.

தாய் ரூபி எவ்வளவோ கெஞ்சினாலும் நிமலன்
தன்ரை அறையை விட்டு வெளியில வரமாட்டான்.
சோத்தைத் தின்னேக்கையும் முகட்டை அண்ணாந்து
பாத்தபடி சோத்தைக் கிளறிக் கொண்டு இருப்பான்.
நிமலன்ரை நிலையைப் பாத்து கண்ணீரும் கம்மலை
யுமா இருந்த ரூபியின்ரை மனச்சாட்சிக்கு நிமலன்ரை
இண்டைய நிலமைக்குக் காரணம் தானும் புரியனுந்
தான் எண்டது நல்ல வடிவாத்தெரியும். தன்ரையும்
தன்ரை புரியன் கணேசனின்ரையும் அளவுக்கு மிஞ்சின
ஆசையும் எப்பவும் நிமலனை மற்றப் பெடி பெட்டை
யளோட ஒப்பிட்டு தாங்கள் குடுத்த கரைச்சலும்தான்
அவனை இண்டைக்கு இந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கிப்

காரைக்கவி கந்தையா பத்மானந்தன்

போட்டுது எண்ட கழிவிரக்கத்தால ரூபி தேம்பித்
தேம்பி அழத்தொடங்கினாள் .

ஆரம்பப் பிரிவு வகுப்புகளிலை படிக்கும்
வரையும் அந்த வயதுப் பிள்ளையாளுக்கே உரிய
வளத்தியோட இருந்த நிமலன் எப்பவும் துரு துரு
எண்டு இருக்கிறது மட்டுமில்லை வீட்டிலை இருக்கிற
ஏதாவது இலத்திரனியல் சாமான்கள் விளையாட்டுச்
சாமான்களை கழட்டுறதும் பூட்டுறதுமா இருப்பான் .
சில நேரங்களிலை மொக்குத்தனமா சாமான்களை
உடைச்ச தாய் தேப்பனிட்டை அடியும் வாங்கி
இருக்கிறான். அப்பவெல்லாம் அவன்ரை அம்மப்பா
குணத்தார் அவனுக்கு சார்பாக ரூபியோடையும்
மனுசனோடையும் சண்டை பிடிப்பார். “பிள்ளையள்
இந்த வயதிலை உப்பிடி கழட்டிப் பூட்டி விளையாடி
னாத்தான் அதுகளின்ரை மூளை வளரும் . ஆறுவயதுக்
குள்ளை ஒரு பெரிய ஆளின்ரை மூளையின்ரை
தொண்ணூற்றைஞ்ச சதவீதம் வளந்திடும் எண்டு
ஆராச்சியள் சொல்லுது.”

“எட்டு வயதுக்குள்ளை ஒரு பெரிய ஆளுக்கு
இருக்க வேண்டிய புத்திக்கூர்மையில் எண்பது சதவீதம்
வந்திடும்மாம் எண்டும் உதே ஆராச்சியள் சொல்லுது.”

“அதுமட்டுமில்லை எதையும் ஆராஞ்சு

பாக்கிற அலசிப்பாக்கிற திறமை வளரும் சிந்திக்கிற ஆற்றல் கூடும் அதால் அவனை நீங்கள் இப்பிடி அடிக்கிறதை கண்டிக்கிறதை நிப்பாட்ட வேணும் கண்டியளோ” எண்டுவார்.

குணத்தார் உப்பிடிச் சொல்லவும் ரூபி “அப்பா நீங்கள் குடிக்கிற செல்லத்தால் அவன் கேட்டுக் குட்டிச் சுவராகப் போகப் போறான். உங்க அயலட்டையில இருக்கிற பெடி பெட்டையள் எப்பவும் புத்தகமும் கையுமா இருந்தால் உவன் உங்கை சாமான் சக்கட்டு களை உடைச்சுக்கொண்டு திரியிறதும் விளையாட்டுமா இருக்கிறான் பெந்தேன்னேண்டு படிப்பு வரும்” எண்டுவான்.

ஓய்வு பெற்ற வாத்தியாரான குணத்தாருக்கு மோளின்ரை கதையைக் கேக்க சிரிப்புத்தான் வரும் “ஏன் பிள்ளை நீ சின்ன வயதிலை உப்பிடி விளையாடி விளையாடித் திரிஞ்சு படிச்சுத்தானே ஒரு பட்ட தாரியா வந்து இப்ப நல்ல உத்தியோகம் பாக்கிறாய் எல்லே நல்ல சம்பளம் எல்லே எடுக்கிறாய்.”

“பேந்தேன் விளையாட்டு வயதிலை இருக்கிற உன்ரை பெடிக்கு என்னத்துக்கு உந்த ஆக்கினாய் செய்கிறாய். நானும் கொம்மாவும் உன்னையும் உன்ரை தம்பிமாரையும் உப்பிடி ஆக்கினை குடுத்தே வளத் தனாங்கள். நீங்கள் ஒருத்தரும் படிக்கேல்லையோ” எண்டவர் மனிசியைப் பற்றிச் சொல்லவும் செல்லடி யிலை செத்துப்போன மனிசி செல்லம்மாவின்ரை நினைவு வந்திச்சுதோ தெரியேல்லை கண் கலங்கினார்.

“அப்பா அவற்றை சொந்தக்காற்றறை வீடுகளிலை நிறைய டாக்குத்தர்மாரும் என்னினியர் மாரும் இருக்கினமாம். அதால் என்னை மாதிரியோ அவரை மாதிரியோ நிமலன் பட்டதாரியோ வரவேணும் எண்டு நானோ அவரோ நினைக்கேல்லை.”

“அவன் ஒரு என்னினியரா வரவேணும் எண்டதுதான் எங்கடை ஆசை அவன் உப்பிடி விளையாடிக்கொண்டு இருந்தா என்னண்டு எஞ்சினியர் ஆவான்” எண்டு சொல்ல நினைச்சவன் பேந்தும் தேப்பன்ரை கலங்கின கண்களைக் கண்டவன் ஒண்டும் பேசாமை குசினியுக்கை போனான்.

அம்மப்பா தனக்கு ஆதரவா இருக்கிறார் எண்ட தெம்பிலை நிமலன் எந்த நேரமும் எதையாவது துருவித் தோண்டிக் கொண்டு இருப்பான். தன்ரை சேணிப் பெடியனோடையும் சேர்ந்து விளையாடுற துக்கும் ஒரு குறையும் வைக்க மாட்டான் அதே நேரம் தன்ரை பாடங்களிலையும் கவனமா இருப்பான். பள்ளிக்கூடத்திலை குடுத்த வீட்டு வேலைகளை எல்லாம் ஒழுங்காச் செய்வான். படிப்பில சராசரி மாணவனா இருந்த நிமலன் பள்ளிக்கூடத்திலை நடக்கிற விளையாட்டுப் போட்டி கலைவிழாக்கள் எல்லாத்திலையும் பங்கு பற்றி பரிசுகள் எல்லாம் எடுத்திருக்கிறான்.

ஆனா தாய் தேப்பன் நிமலன் உப்பிடி பரிசுகள் எடுக்கிறதைப் பாத்து சந்தோசப்படுகிறதை விட்டுப் போட்டு சோதினையில எடுக்கிற மாக்கசுகள் பத்தாது எண்டு கவலைப்படுவினம். எப்ப பாத்தாலும் “அவன் பக்கத்தில கமலத்தின்ரை மோன் செல்வன் உன்ரை

வகுப்புத்தானே. அவனைப்பார் எப்ப பாத்தாலும் புத்தகமும் கையுமா இருந்து நல்ல மாக்ஸ் எடுக்கிறான்.”

“எப்பவும் வகுப்பில அவன்தான் முதலாம் பிள்ளை நீயும் இருக்கிறியே” எண்டு திட்டினபடி இருப்பினம்.

அவைக்கு மாக்கம் வகுப்பில வாற நிலையும் தான் முக்கியம். விளையாட்டுகளிலையும் கலை நிகழ்ச்சியளிலையும் பங்குபற்றி நிமலன் வாங்குகிற பரிசுகளிலை எல்லாம் அவ்வளவு நாட்டம் கிடையாது. நிமலன் உப்பிடிப் பரிசு வாங்கினதுக்கு ஒரு நாளெண் டாலும் அவனைப் பாராட்டினதும் கிடையாது. அதால் நிமலனுக்கு சரியான கவலையா இருக்கும். எண்டாலும் அம்மப்பா குணத்தார் அவன் வாங்கிற பரிசுகளுக்கு அவனை “என்ரை பிள்ளை நல்ல கெட்டிக் காறன்” எண்டு பாராட்டுறதுக்கு பின் நிக்கிறேல்லை. அது மட்டும் இல்லாமல் அவன் விரும்பின என்னவும் வாங்கச் சொல்லி காசும் குடுப்பார். தாய் தேப்பன்ரை பாராட்டுக்கு ஏங்கின நிமலனுக்கு அம்மப்பாவின்ரை பாராட்டு கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கும்.

பிள்ளையளைத் தட்டிக்குடுத்து வளக்க வேணும். பாராட்டுற நேரத்திலை பாராட்ட வேணும் அப்பதான் பிள்ளையள் படிப்பிலையும் சரி விளையாட்டிலையும் சரி கலைகளிலையும் சரி முன்னேறும் எண்ட பிள்ளையளின்ரை பாராட்டுக்கு ஏங்கிற உளவியல் விளங்கினதால் குணத்தார் எப்பவும் நிமலனைத் தட்டிக் குடுத்துப் பாராட்டுவார். அதால் நிமலன் உற்சாகமாக எல்லா விசயங்களிலையும் ஈடுபடுவான். ஆனால் துரதிஸ்டவசமாக உந்த அடிப்படை உளவியல் நிமலன்ரை தாய் தேப்பனுக்குத் தெரியாமல் போட்டுது.

இப்பிடி விளையாட்டும் படிப்புமா இருந்த நிமலன் அஞ்சாம் வகுப்புக்கு வந்ததும் அவன்ரை நிலைமை தலைகீழா மாறிப்போட்டுது. ரூபியும் கணேசனும் அவனை எந்த நேரமும் படி படி எண்டு கரைச்சல் குடுக்கத் துடங்கிச்சினம். “உங்கை படிப்பறிவு கொஞ்சமும் இல்லாத எத்தினையோ பேற்றை பெடி பெட்டை எல்லாம் புலமைப் பரிசில் பரீட்சை பாஸ் பண்ணிப்போட்டுதுகள்.”

“அங்க எங்கட அலுவலகத்தில வேலை செய்யிற பீயோன் மணியத்தின்ரை பெடியள் ரெண்டும் போன வரியம் பாஸ் பண்ணிப் போட்டுதுகள். நீ பாஸ் பண்ணாம விட்டா எங்களுக்கெல்லே வெக்கம்.”

“வெளியிலை தலை காட்டேலாது. மானம் மரியாதை எல்லாம் போடும். எங்கடை சிநேகிதர் சொந்தக்காரை எல்லாம் பகிடி பண்ணுவினம்” எண்டு எந்த நேரமும் படி படி எண்டு நிமலனுக்கு அரியண்டம் குடுத்த ரூபி தானும் நிமலன்ரை புத்தகங்கள் கொப்பி யளை வாசிக்கிறது அவன்ரை வகுப்பு பெடி பெட்டை யளின்ரை தாய்மாரோட கதைக்கிறது போனிலை பேசுறது எண்டு நேர காலம் பத்தாம் ஓடித்திரிய வெளிக்கிட்டிடான்.

விளையாடிக்கொண்டு திரிஞ்ச நிமலனுக்கு உது சரியான கஸ்ரமாப் போட்டுது. பத்தாக்குறைக்கு பள்ளிக்கூடத்திலையும் வாத்திமாரும் அதிபரும்

நிமலன்ரை வகுப்பு பிள்ளையளை விளையாட்டுகள் கலை நிகழ்ச்சியளிலை சேர்க்கிறதையும் நிப்பாட்டிப் போட்டினம். அவன்ரை விளையாட்டு மனம் தான் ஒரு சிறையில் இருக்கிற மாதிரி எண்ணத் துடங்கிப் போட்டுது. அதிபர் அடிக்கடி பெற்றாரைச் சந்திச்சு “எங்கட பள்ளிக்கூடம் கோட்டத்திலை மட்டும் இல்லை வலயத்திலேயே அஞ்சாம் வகுப்பு பரீட்சையில் முதலாவதாக வர வேணும்.”

“அப்பதான் எங்களுக்குப் பெருமை, எங்கட பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பெருமை அதால பிள்ளையளை வீட்டில கவனாமப் படிக்கை வையுங்கோ.”

“இஞ்சை பள்ளிக்கூடத்தில் நடக்கிற மேலதிக வகுப்புகளுக்கு ஒழுங்கா பிள்ளையளை அனுப்புங்கோ” என்று ஒரு பக்கத்தால கரைச்சல் குடுக்கத் தொடங்கினார்.

அதிபர் இப்பிடிச் சொன்னதும் ரூபி நிமலனை ஒழுங்கா நித்திரை கொள்ளவும் விட மாட்டாள். இரவு பதினொரு மணி வரையும் படிக்கச் சொல்லிக் கரைச்சல் குடுக்கிறவள் பேந்தும் விடிய நாலு மணிக்கு அவனை எழுப்பி மேசையில் இருத்தி விட்டுவிடுவாள். நிமலன் நித்திரைப் பயித்தியத்திலை மேசையில் தலை கவிண்டு விழுகிறதும் எழும்புறதுமா இருப்பான். அதைப்பாத்து ரூபி அவனை ஓடிப்போய் மூஞ்சைய நல்லாத் தண்ணி யிலை அலம்பிப் போட்டுவா என்று துரத்திப்போட்டு பேந்து அவன் வந்ததும் தண்ணி நிரப்பினை சட்டியைக் கொண்டு வந்து மேசைக்கு கீழை வைச்சுப்போட்டு அதுக்குள்ளை காலை வைச்சுக்கொண்டு படி என்று கட்டாயப்படுத்துவான்.

பேந்து விடிஞ்சதும் விடியாததுமா கணேசன் அவனை திண்ட பாதி தின்னாத பாதி உடுத்த பாதி உடுக்காத பாதியா மோட்டச் சயிக்கிளிலை டியூசனுக்கு கொண்டு போய் விட்டுப்போட்டு பேந்து டியூசன் முடிய ஏத்திக்கொண்டே பள்ளிக்கூடத்திலை கொண்டு போய் விடுவான். பேந்து நிமலன் பள்ளிக் கூடத்தாலை வந்த பிறகும் கணேசன் அவனை இன்னொரு வாத்தியிட்டை டியூசனுக்கு கொண்டு போய் விடுவான். உப்பிடி ரெண்டாம் டியூசனால வந்தபிறகும் நிமலன் போய் மேசையில் குந்த வேணும் இல்லாட்டில் ரூபி அவனை இல்லை உண்டு என்று ஆக்கிப் போடுவாள். உத விட சனி ஞாயிறு எங்க செமினார் நடந்தாலும் நிமலனைத் தள்ளிக்கொண்டு போய் இருத்திப்போட்டுத்தான் கணேசன் மற்ற அலுவல் பாப்பான்.

நிமலனோ “அம்மா என்னால ஒரு அளவுக்கு மேல படிக்க ஏலாது, என்னை கொஞ்ச நேரம் விளையாட விடுங்கோ, என்னை நல்லா நித்திரை கொள்ள விடுங்கோ” என்று கெஞ்சுவான். அப்ப வெல்லாம் ரூபி “அதெல்லாம் சோதினை முடிய விளையாடலாம் நித்திரை கொள்ளல்லாம். இப்ப நீ சோதினை பாஸ் பண்ணுறதுக்கு வழியைப் பார். அப்பதானே பேந்து என்ஜினியரா வரலாம்” என்றுவான்.

அஞ்சாம் வகுப்புச் சோதினை பாஸ் பண்ணுறதுக்கும் பேந்து என்ஜினியரா வாறத்துக்கும்

தொடர்பை ஏற்படுத்தி வைச்சிருக்கிற மோளின்ரை சித்தாந்தம் விளங்காமை குணத்தார் கன நேரம் மண்டையைப் போட்டு உடைச்சிருக்கிறார். அவற்றை ஆசிரியர் அனுபவத்திலை அஞ்சாம் வகுப்புச் சோதினை பாஸ் பண்ணினதுகள் எத்தினையோ பேந்து உருப்படாமப் போயிருக்குதுகள். அதே நேரம் உந்த அஞ்சாம் வகுப்புச் சோதினை பெயில் பண்ணின எத்தினையோ பேந்து நல்லாப் படிச்சு நல்ல உத்தி யோகங்களிலையும் இருக்குதுகள். ஆனா உதுகளைச் சொன்னால் பேந்து குடும்பத்துக்கை குழப்பம் வரும் என்று போட்டு பேசாமல் இருந்து போடுவார்.

எண்டாலும் ஒருநாள் மனம் கௌத குணத்தார் கணேசன் வீட்டில இல்லாத நேரம் இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு அடுக்களைத் தாவாரத்திலை இருந்து கறி நோண்டிக்கொண்டு இருந்த ரூபியிட்டை “பிள்ளை அவன் நிமலனுக்கு அளவுக்கு மிஞ்சி கரைச்சல் குடுக்காதையுங்கோ.”

“அவன்ரை வயசுக்கு மிஞ்சி அந்தப் பிஞ்சின்ரை மனசிலை முளையிலை எதிர்பார்ப்புகளை சுமையளை ஏத்தாதையுங்கோ. மற்றப் பிள்ளையளோட ஒப்பிட்டு அவனைப் பேசாதையுங்கோ.

“அவன் தான் விரும்பின மாதிரி விரும்பின துறையில் படிக்கவிட வேணும் எஞ்சினியர் டாக்குத்தர்தான் நல்ல வேலை எண்டில்லை.”

“அதை விடத் திறமான எவ்வளவோ பெரிய வேலையள் இருக்குது. முகாமையாளர், பணிப்பாளர், விரிவுரையாளர், பேராசிரியர், எக்கவுண்டன், லோயர், நிர்வாக அதிகாரி, நீதிபதி, ஜிஏ, ஏஜிஏ என்று உங்க எத்தினையோ பேர் இருக்கினம்.”

“உங்க பாங்க வழியை ப்ரைவேட் கொம்பனிவழியை எண்டு கனபேர் எவ்வளவோ பெரிய உத்தியோகம் பாக்கினம் கை நிறையச் சம்பளம் வாங்கினம். வசதி வாய்ப்புகளோட இருக்கினம்.”

“ஏன் கனக்கப் போவான் உங்க எத்தினை பேர் தங்கட சொந்த நிறுவனங்களை உண்டாக்கி எத்தினை பேருக்கு வேலை குடுத்திருக்கிறாங்கள்.”

“அதால நிமலனை தன்ரை பாட்டில படிக்க விட்டியள் எண்டால் அவன் ஒரு காலத்தில் பெரிய ஆனா வருவான்.”

“இல்லாட்டில் அவனுக்கு அரியண்டம் குடுத்தால் பேந்து ஒரு நாளைக்கு நல்லது போல கெட்டது ஒண்டு நடந்தால் பேந்து நீங்கள்தான் காலம் முழுக்க கஸ்ரப்படுவியள் அவ்வளவுதான் சொல்லிப்போட்டன்” எண்டார்.

குணத்தார் உப்பிடிச் சொல்லவும் கோவப் பட்ட ரூபி “இக்கணம் அவர் நீங்கள் இப்பிடிப் பறைஞ்சதை அறிஞ்சார் எண்டால் தேவையில்லாத பிரச்சினை வரும்”

“உங்கடை காலம் வேறை இப்ப எங்கடை காலம் வேறை பேசாம திண்டமா குடிச்சமா எண்டு உங்கட பாட்டில இருங்கோ.”

“நிமலனை எப்பிடிப் படிப்பிக்கிறது எண்டு எங்களுக்குத் தெரியும். நீங்கள் ஒண்டும் சொல்ல வேண்டாம்.”

“அவனுக்கு செல்லம் குடுத்துக் குடுத்து பழுதாக்கிறது நீங்கள்தான்” என்று முகத்திலை அடிச்ச மாதிரி ரூபி சொல்லவும் குணத்தாருக்கு அந்தரமாய் போட்டுது. பேசாமல் போய் தன்னை ஈச்சாரிலை பேரனை நினைச்சுக் கவலைப் பட்டபடி படுத்தார்.

சோதினை அண்டைக்கு விடியவே பக்கத்தில் உள்ள பிள்ளையார் கோயிலுக்கு நிமலனைக் கூட்டிக் கொண்டு போன ரூபியும் கணேசனும் பிள்ளையாருக்கு தேங்காய் உடைச்சு கற்பூரம் கொளுத்தி அருச்சினை செய்து நிமலனுக்கு வீபுதி சந்தனம் எல்லாம் பூசி பள்ளிக்கூடப் படலையுக்கை கொண்டு போய் விட்டுப்போடு “அப்பன் சோதினை வடிவாச் செய்யவேணும், நல்ல மாக்ஸ் எடுக்க வேணும், பால் பண்ண வேணும்” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி அனுப்பி வைச்சினம்.

சோதினை முடிஞ்சு வந்த நிமலனை காத்திருந்த ரூபி “அப்பன் வடிவாச் செய்தனியே எல்லாக் கேள்விக்கும் விடை வடிவா எழுதினனியே” எண்டவள் பேந்து அங்கால வந்த மற்றப் பிள்ளையளினரை அம்மாமாரிட்டை “என்னவாம் உங்கட பிள்ளையள் எத்தினை கேள்வி செய்தவையாம்.”

“பேப்பர் சுகமாமோ . ஏதும் மொடல் மாறிக் கீறி வந்ததோ. செமினாறிலை சொல்லிக் குடுத்த கேள்வியள் எத்தினை வந்ததாம்” என்று பிச்சுப் பிடுங்கத் தொடங்கினான்.

உப்பிடி பிச்சுப் பிடுங்கினவள் பேந்து நிமலனிட்டை “அப்பன் உதிலை போய் ஐஸ் கிரீம் குடிப்பமே” எண்ட ஆத்திரப்பட்ட நிமலன் “எனக்குத் தலை இடிக்குது உங்கட ஐஸ் கிரீமும் வேண்டாம். ஒண்டும் வேண்டாம் வீட்டை போவம்” எண்டான். வீட்டை போனதும் சாப்பிடாமப் படுத்த நிமலன் அடுத்தநாள் காலமை நல்லா விடிஞ்சு பிறகுதான் எழும்பினான்.

சோதினை முடிஞ்சு பிறகும் நிமலன் விளையாடப் போறதையோ பள்ளிக்கூடத்திலை விளையாட்டு கலை நிகழ்ச்சியள் என்று போறதையோ எல்லாம் நிப்பாட்டிப் போட்டான். பள்ளிக்கூடத்தால வந்தாலும் அவன்ரை கூட்டாளிமார் வந்து கூப்பிட்டாலும் போக மாட்டான். முந்தினமாதிரி விளையாட்டுச் சாமான்களை இலத்திரனியல் சாமான்களை பிரிச்சு மேயுறத்தை எல்லாம் நிப்பாட்டிப் போட்டான். தன்னை அறையை விட்டு வெளியில் வரமாட்டான். நிமலன் இப்பிடி மாறினதைக் கண்டு மனம் குமுறின குணத்தார் மட்டும் அவன்ரை தலையைத் தடவுறதும் கதைக்கிறதும் இருந்தாலும் ரூபியோடையோ கணேசனோடையோ கதைக்கிறதை அவரும் குறைச்சுப் போட்டார்.

சோதினை முடிஞ்சு மூண்டு மாதம் கழிய ஒரு நாள் ரேடியோவில் காலமைச் செய்தியிலை இண்டைக்கு இரவு பத்து மணிக்குப் பிறகு அஞ்சாம் வகுப்பு சோதினை முடிவுகள் வெளிவரும். பரீட்சைத் திணைக்கள இணையத் தளத்திலை முடிவுகளைப்

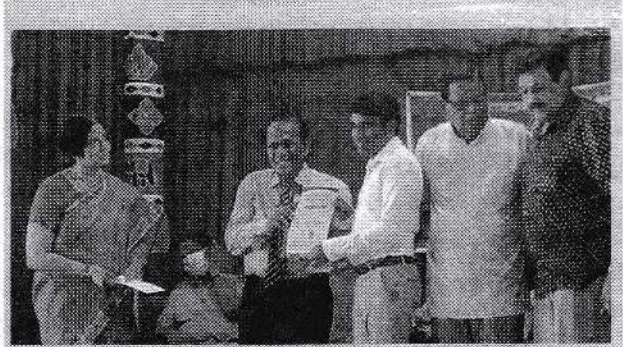
பார்க்கலாம் எண்டதைக் கேட்டதில இருந்து ரூபியும் கணேசனும் அலமலக்கப் படத் தொடங்கி விட்டினம் . எப்படா இரவு பத்து மணி வரும் என்று பாத்துக் கொண்டு இருந்திச்சினம். பத்துமணி வந்ததும் நிமலன்ரை சுட்டிலக்கத்தை இணையத்தளத்தில போட்டுப் பாத்த கணேசன் திகைச்சுப் போனான் . “என்னப்பா திகைச்சுப் போனியள்” எண்ட ரூபி எட்டிப் பாத்தவள் அழத்தொடங்கினாள் . நிமலனுக்கு வெட்டுப் புள்ளியை விடக் குறைவான புள்ளியளே வந்திருந்தது. அழுதவள் ஆத்திரம் தீருமட்டும் நிமலனை வாயில வந்தபடி எல்லாம் திட்டினாள் .

“இனி எப்பிடி வெளியிலை தலை காட்டுறது . எங்கட மான மரியாதை எல்லாம் போச்சுதே.”

“ஆக்கள் எங்கள பகிடி எல்லே பண்ணப் போகினம். சொந்தக்காரரினரை முகத்திலை இனி என்னண்டு முழிப்பம்” என்று கத்தினாள்.

அவளுக்கு நிமலன் பெயில் விட்டதை விட ஆக்கள் என்ன குறை குற்றம் சொல்லுவினம் எண்ட கவலையே கனக்க இருந்தது. பத்தாக்குறைக்கு கணேசன் கையிலை கிடைச்ச தும்பத் தடியால குணத்தார் தடக்கத் தடக்க நிமலனை வெளுத்து வாங்கினான். நிமலன் கத்திக் குழறவும் இல்லை. அழவும் இல்லை. அவன்ரை கண்ணிலை இருந்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் வரவும் இல்லை.

அடி விழாமைத் தடக்கின குணத்தாருக்கும் கையிலை ரெண்டொரு அடி விழுந்தது. அதைப் பறுவாய் பண்ணாத குணத்தார் களைச்சு விழுந்த நிமலனைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்க் கிடத்தி அடிகாயத்துக்கு கண் கலங்க கலங்க நல்லெண்ணெய் போட்டுத் தடவினர். அண்டைக்கு படுத்த நிமலன் படுத்தவன்தான். அடுத்தா நாள் எழும்பினவன் சுயம் இழந்தவனாக வீட்டு முகட்டைப் பாத்து மலங்க மலங்க முழிச்சபடி இருந்தான்.

ஞானம் சஞ்சிகை ஆசிரியர் தி.ஞானசேகரன் அவர்களது 80 ஆவது அகவையை முன்னிட்டு ஈழத்து சிறுத்திழ்கள் இடையே நடாத்தப்பட்ட “சிறந்த சிறுத்திழ் போட்டியில்” ஜீவநதி முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது. குறித்த விருதை ஜீவநதி சார்பாக முன்னணி வாசகர் அஸார் ஓமர் அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டார்.

ஜரோப்பிய ஆசிய அரங்கியலும் யூஜினியோ பாயாவும்

கலாநிதி. சண்முக சர்மா ஜெயப்பிரகாஷ்

அரங்கியல் வரலாற்றில் கீழைத் தேச மற்றும் மேலைத்தேச அரங்க வரலாறுகள் முக்கியம் பெற்றதாகக் காணப்படுகின்றன. அவைகள் தனித் தனியே தமது பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களுடன் செழித்து வளர்ந்து வந்தவைகள். அவ்வாறு தனித்தன்மையுடன் வளர்ந்து வந்த அரங்கியல் கலாசாரம் காலப்போக்கில் ஒரு சாராருடைய அரங்கியல் தன்மை மற்றைய சாராருடைய அரங்கியல் பண்புகளை பாதிக்கத் தொடங்கியது.

மேலைத்தேசத்தினது காலனித்துவ அதிகாரத்தின் கீழ் கீழைத்தேசம் இருந்து வந்துள்ளது. இந்த அதிகாரத்தன்மை காரணமாக ஆசிய அரங்கியலில் மேலைத்தேய அரங்கியலின் செல்வாக்கு (influence) பெரிதும் அடையாளம் (recognised) காணப்பட்டதோர் விடயமாகவே உள்ளது.

ஆசிய அரங்கியலின் பால், மேலைத்தேய அரங்கியல் நடைமுறைகளின் முக்கியமான பாதிப்புக்கள் அன்று தொடக்கம் இன்று வரை நிலவி வருகின்றது, என்பதை இருதரப்பாராமே மறுத்தல் இயலாது உண்மையாகும். (irrefutable) ஆனால் இவ்வாறான தழ்நிலையிலும் கூட மறைவாகக் காணப்படும் மறுக்கமுடியாத மனத்தயர்ம் (undeniable embarrassment) என்னவெனில் - இவ்வாறான கலாசாரப்பரிமாற்றங்கள், கலாசாரத்தின் சந்தை (supermarket of culture) வியாபாரத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கின்றதோ - என்றும் எண்ணக்கூடிய நிலைமைகள்

காணப்படுகின்றது என்பதே ஆகும்.

அதாவது ஆற்றுகைக் கலைகள் சந்தை வியாபாரத்தில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. உலக சந்தை வியாபாரமும் இந்த ஆற்றுகைக் கலைகளை முன்வைத்து தீர்மானிக்கப்படுகின்றது.

கதககளி கேரள கலாமண்டல வள்ளத்தோள் நாராயண மேனன், ஜப்பானிய கபுகி தியேட்டரில் பெண் வேடங்களில் நடிக்கும் ஆண் நடிகர்களான ஒன்னகாட்டா (onnagata), கலாசேத்ரா - ருக்மிணி தேவி, மெய் லாங்க்பாங்கும் (Mei lanfang), ஸ்டெனிஸ் லோங்ஸ்கி, மேயர்ஹோல்ட், எய்ஸன்ஸ்டீன், கரொட்டோவ்ஸ்கி, டெக்ரொவ்ஃக்ஸ் என்று அனைவரும் நினைவு கூரக்காரணம், அவர்களது விளக்கவுரைகளால் செதுக்கியெடுக்கப்பட்ட பல ஆற்றுகையாளர்கள் இன்றும் அரங்கத் தளத்தில் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள் என்பதனால் தான்.

அவர்களது ஒட்டுமொத்தமான வாழ்க்கைச் செயற்பாடு (actor in life) இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றது. அதாவது அவர்களது வாழ்க்கையில் அவர்கள் செய்த செயற்பாடு புதிய வாழ்வியலை உருவாக்கி உள்ளது. அப்புதிய வாழ்வியல் முறையை உருவாக்கியதனால் அவர்களது வழ்வான செயற்பாடு அவர்களது செயற்பாட்டால் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றது.

கேரளக் கதகளியின் நீண்ட இரவுகளை ரசிப்பவர்களுக்கும் ஆற்றுகை செய்பவர்களுக்கும் அது ஒரு கணப்பொழுது கழிவுது போலவே தென்படும். இது ஒரு கதகளி நடிகர் மட்டுமே பெறக்கூடிய அனுபவமே. இந்த நாடக நடிகர்கள் இவ்வாறு தமது ஆற்றுகையைப் பற்றி சிந்திப்பதற்கு இது குறித்து சில ரகசிய விடயங்களை

தம்மகத்தே கொண்டுள்ளனர்.

கேரளாவின் செருத்துருத்தியில் அமைந்துள்ள கலாமண்டலம் என்ற அரங்கப்பள்ளியில் ஓரளவு பருவ வயதை நெருங்கிய இளம் பையன்கள் அரைகுறை விருப்புடன் உடற்பயிற்சி வகைகளைத் திரும்பத் திரும்ப செய்வதும் நடன அடி வைத்தல்களைப் பழகுவதும், பாடலிசைப்பதும், பூஜை புனஸ்காரங்களில் ஈடுபடுவதும், காணிக்கைகள் செலுத்துவதுமாக அவர்களுடைய சமூகப் பண்புகளை, கலைத்துவம் வாய்ந்த நடத்தைப் பாங்குகளாலும், ஒழுக்கம் சார்ந்த மனோ பாவங்களாலும் தெளிவுபடுத்துவதை அவதானிக்கலாம். (crystallised their ethos through artistic behaviour and ethical attitude)

மேலைத்தேய அரங்கியலை அவர்களுடைய (இந்திய) அரங்கியலுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். “ஒப்பீடு செய்தல்” ‘comparison’ என்ற சொல்லில் ஒரு வித போதாமை தான் தென்படுகிறது. ஏனெனில் அது ஒரே உண்மைத் தோற்றத்தின் இரு முகங்களையும் வேறுவேறாகப்பிரிக்கின்றது.

இந்திய அரங்கியலையும் பாலியின் (balinese) அரங்கையும் ஒப்பீடு செய்வதாகக் கூற முடியும். அல்லது சீனப் பாரம்பரியத்தையும், ஜப்பானிய பாரம்பரியத்தையும் ஒப்பீடு செய்வதாகக் கூற முடியும்.

அவர்களது (மேலைத்தேய) நாடகம் என்ற கலை எவ்வழியில் வந்து பரவியது. அவர்களுடைய மாறுபட்டதான மரபுகள், அவர்களுடைய பல்வேறு வகையான அவைக்காற்றுகைகளின் பாணிகள், இவைகளையும் கூட ஒப்பிடலாம். ஆனால் நாடகம் என்ற இந்தக் கலை பரவிவந்த, ஆர்வத்தைக் கிளர் தெழச் செய்யும் வழித்தடங்களின் அடியில் உறைந்துள்ள உண்மைகளை ஆராய்வோமாயின், இக் கலையை வாழச் செய்யும் பல் வேறு காரணிகளையும் அறிவாலுணர்வோமாயின், அந்த ஆய்வின் முடிவுகள் ஒரே இடத்தில் சென்று கலந்து நிற்கும். அப்போது ஒரே ஒரு தெளிவு மட்டுமே கிடைக்கும் - அதுவே “ஜரோப்பிய ஆசிய அரங்கியல்”.

ஜரோப்பிய ஆசிய அரங்கியல்

ஜரோப்பிய - ஆசிய அரங்கியலானது, பூகோள ரீதியில் வரையறுக்கப்பட்ட ஒரே ஒரு பிரதேசத்திற்குள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது அல்ல.

ஜரோப்பிய கண்டம் என்பது ஒரு தீபகற்பம் ஆகும். (Peninsula) இது அறிவு சார்ந்ததும், தொழில் நுட்பம் சார்ந்துமான பரிமாணங்கள், ஒரு செயலாக்கம் கொண்ட நவீன அரங்கியல்சார் கலாசாரத்தின் சிந்தனைகளையே பறைசாற்றி வருகின்றது.

இவ்வாறு அமையப் பெற்ற ஜரோப்பிய அரங்கியல்சார் கலாசாரமாத ஜரோப்பாவுக்கு வெளியிலிருந்தும் கூட அவைக்காற்றுனர்ர்கள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சனைகள் பற்றிய புரிந்துணர்வு கொண்டதும், அந்தந்த நாட்டுச் சால்திரீய முறைகள் குறித்த தேடுதல்களின் சான்றாதாரங்களை உடைத்ததுமான பன்னாட்டு அரங்கியல்களையும் உள்வாங்கிக் கொண்டது.

இவ்வாறு பீகிங் பாநாடகம் ப்ரெட்ஸ் அவர்களை வந்தடைந்தது. கோர்போரியல் மைம்மினை (corporeal)

நோ நாடகம் பெற்றுக்கொண்டது. கபுக்கியிலிருந்து “உயிரியல் பௌதிகமும் இயந்திர நடிப்பை” மேயர் ஹோல்ட் ஈர்த்துக்கொண்டார். “டெல்சார்ட்டே” (Delsarte) கதகனிக்குள் நுழைந்தார். “பெலே” நடனம் புட்ச்” டிரவழா என்ற வகை நடனத்துக்குள் சென்றது. ஆர்வாட் பாளி நடனத்தில் இருந்து சிலவற்றை உள்வாங்கிக் கொண்டார்.

இவ்வித வரலாற்றுப் பதிவின் கலைக் களஞ்சியம் போன்ற விபரத்திரட்டுகள் எழுத்து வடிவில் ஒன்று திரட்டப்பட்டு இன்றும் பேனப்படுகின்றது. ஜரோப்பாவும் ஆசியாவும் இணைந்த நாடகக் காட்சிப் பாரம்பரியங்களுக்கான (scenic tradition) களஞ்சியம் பேனப்பட்டுள்ளன.

ஜரோப்பிய ஆசிய அரங்கியல் குறித்து ஆய்வு செய்வோமாயின் - கலாசாரத்தாலும், அதி உயர் தகைமை வாய்ந்தவர்களின் கலாசாரத்தாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டதான ஒரு ஒற்றுமையின் இருப்பினை அடையாளம் காண முடியும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழும் அனைவருமே அவைக்காற்றுனர்களை மிகத் திறமையான முறையில் பல்வேறு பாத்திரப்படைப்புக் களாக மினிர்ச் செய்திருக்கிறார்கள். ஜரோப்பிய அரங்கியலுக்கும், ஆசிய அரங்கியலுக்கும் இடையிலாதன எல்லைகள் இன்று இல்லை என்றே கூற வேண்டும்.

பரிமாற்றக் கலாசாரம்.

தேசியம் சார்ந்த, இனத்துவம் சார்ந்த அல்லது தனிமனிதனுடையதாயினும் கூட அரங்கியல் என்ற சொல்லின் அர்த்தமே ஒழுக்கவியல்தான் என்று கூறுவது மிகையாகாது. அது ஒரு தனி அடையாளம். அவ்வாறானதொரு நிலைப்பாட்டில் நாம் செயற்படினும் கூட ஒருவர் தனது சொந்த அடையாளத்தையே அதிலும் கூட தேடுவார். இவ்வகை மனோபாவம் ஆரோக்கியமானதே. ஏனெனில் ஒன்றிற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கவோ அல்லது ஆதரவு தெரிவிக்கவோ இவ்வகை அறிவு அவருக்கு அவசியம். அதுமட்டு மல்லாது கலாசார பரிவர்த்தனை கொண்டதோர் தூழலில் (transcultural dimention) தனது சொந்த அரங்கியலின் வகிபாகம் என்னவென்று சிந்திக்கவும் இந்த தேடலே அவருக்கு உதவுகிறது. பாரம்பரியங்களிலிருந்து பாரம்பரியங்களுக்குள் (Tradition to Tradition) சேரும் கலாசார நீரோட்டத்தையே இங்கே காண்கிறோம்.

மேலைத்தேயத்தில் எல்லோருமே பாரம்பரியங்களுக்கு எதிர்வடிவம் (anti - tradition) கொண்ட அரங்கியலை உருவாக்கவே முயலுகின்றனர். அதாவது மாற்றுக் கலாச்சாரத்தை உருவாக்க முனைகின்றனர். கீழைத்தேயத்திலும் அதுவே நடக்கின்றது. கீழைத் தேசத்தை பொறுத்தவரையில் அவர்கள் வழிவழியே பெற்றுக்கொண்ட பாரம்பரிய முறைகளே இதற்கு அடித்தளமாகின்றது.

மேற்கத்தையத்தைப் பொறுத்தவரையில் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலும், பதினாறாம் நூற்றாண்டிலும் குறிப்பிட்ட சில கல்விமான்கள், அவர்களுடைய நகரங்களினதும் கிராமங்களினதும் அவைக்காற்றுகைகளையும், விழாக்களையும், சடங்காசாரங்களையும் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு எப்போதோ மறக்கடிக்கப்பட்டுப் போன ஏதென்ஸுடைய அரங்கியலையும், புராதன

ரோமின் அரங்கியலையும் பாதுகாத்தனர். மூன்று நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பின்னரே இளம் கதாசிரியர்கள் அக்காலத்தில் முன்னணியில் இருந்த பழைய சால்திரிய பாரம்பரியங்களை உடைத்தெறிந்து, பின்தங்கியிருந்த அரங்கியல்களில் இருந்து ஆர்வத்துடன் டல்களைப் பெற்றுக்கொண்டு புதிய வடிவத்தை படைப்பிக்க முன்வந்தனர். அக்காலத்தில் இருந்து அனைத்து விதமான அரங்கியல் தன்மைகளையும் இணைத்துக் கொண்டனர்.

கொடுமிகுந்த (Barbarous) எலிஸபெத்தியன் அரங்குகள், ஸ்பானியர்களுடைய பொற்காலத்திய நாடகங்கள் (siglo de Oro) பழங்குடியினர்களின் கொடியாடெல் ஆர்ட்டே என்ற நகைச்சுவை அரங்கு, பண்டைக்கால சடங்குசம்பிரதாய நாடகங்கள், இடைக்காலத்திய மர்ம நாடகங்கள், அத்துடன் கீழைத்தேய நாடகங்களும் கூட அரங்குக்கு வந்தன. இவைகளே இருபதாம் நூற்றாண்டிலே, மேலைத்தேய பாரம்பரியத்தில் அரங்கியல் உள்வாங்கிய மாற்றுக் கலாச்சார அரங்கியல் ஆகும். இவ்வாறான அரங்கியலால் தலைமை தாங்கப்பட்ட கலாச்சாரப் புரட்சியினை ஊக்கப்படுத்திய அரங்கியல் அளிக்கைக் காட்சிகள் வெளிவந்தன.

எவ்வாறெனினும் இன்றும் கூட ஆசிய அரங்கியலானது ஐரோப்பிய அரங்கியலுடன் நெருக்கமாக உள்ளது. அது ஒரு வரலாறு என்று கூறுவதை விட, அது நேரடியாக இன்றும் அனுபவத்தில் காணப்படுகிறது என்பதே உண்மை.

எந்தவொரு சமூகத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், அந்த சமூகத்துக்கு என்றே சில பழக்கவழக்கங்கள் உண்டு. அந்தப் பழக்கவழக்கங்களில் ஒரு சில மற்றவர்கள் கடைபிடிக்க முடியாத வினோதமானவைகளாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அந்த வினோதப் பழக்கவழக்கங்களே அந்த குடிமக்களை மேன்மைப்படுத்துவதாகவும், அவர்களுக்கு இருக்கின்ற குறைகளை நிவர்த்தி செய்யக் கூடியதாகவும் இருக்கும்.

இன்று ஆசிய நாடுகள் சுதந்திரமாகவும் தன்னியக்கமாகவும் (autochthonous) தமது பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களின் பெறுமதிகள் மூலம் இயங்குகின்றன, என்றாலும் இங்கு நேருக்கு நேர் வலியுறுத்திக் கூறப்படுவது என்னவென்றால் வெளிநாட்டுச் கலாச்சாரச் சிதறல்கள் உள்வாங்கப்படுதல் ஆகும். தமது சொந்த அடையாளங்கள் பல்வேறு கலாச்சாரங்களுடன் இணைந்த சிதைவுகள் பற்றியே ஆகும். (கலாச்சார சிதைவுகள் பற்றி - diffusion of foreign models or the erosion)

அது மட்டுமல்லாது ஸ்டெனிஸ் லோவ்ஸ்கி, ப்ரெச் போன்றோர் குறித்துப் பேசப்படுகிறது. சர்ச்சையைக் கிளப்பக்கூடியதும் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாததுமான விடயங்கள் பற்றியும் கூறப்படுகின்றது. பாரம்பரியங்களை மறுத்தவாறும் தமது அரங்கியலை பலர் முன் எடுகின்றனர். அது மட்டுமல்லாது புதிய முறைகளைக் கூட மறுகின்றவர்கள் அதனைவிட புதிய முறையில் அரங்கியலைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

ஆசியாவைப் பொறுத்த மாட்டில், இந்த அரங்கியல் பாரம்பரியங்களின் மீறல்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலேயே ஆரம்பமாகியது. இப்பனுடைய பொம்மை வீடு, ஜார்ஜ் பெர்னாட் ஷா

மற்றும் ஹொப்மேன் (shaw and hauptmann) ஆகியோரது நாடகங்கள், சார்ள்ஸ் டிக்கன்ஸினுடைய நாவல்கள் நாடக வடிவில் அரங்கியலில் இணைந்தமை போன்ற நாடகச் செயற்பாடுகள் ஒரு சாதாரண வெளிநாட்டு இறக்குமதி போன்ற பாணியில் காட்டப்படாமல் இன்றைய நடைமுறைச் சமகாலத்தைப் பற்றிப் பேசக் கூடிய அரங்கியலின் கண்டுபிடிப்பாக இருந்தமையால் ஆசிய அரங்கை பெரிதும் இவை வலு சேர்த்தன. இவைகளையே மேற்கண்ட கூற்றுக்கு உதாரணமாக கூறலாம். ஈழத்தைப் பொறுத்துவரையில் பிரைக்லின் வெண்கட்டி வட்டத்தையும் இப்பட்டியலில் இணைத்துக் கொள்ளலாம்.

அரங்கியல்சார் ஈடுபாட்டுடன் கீழைத்தேயமும், மேலைத்தேயமும் சந்திக்கும் வேளைகளில் - ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்தலும் பரஸ்பரம் ஒருவர் வழியை மற்றவர் கைக்கொள்ளலும் கலாச்சாரப் பரிமாற்றமுமே இடம்பெறுகின்றது.

ஆசிய நாட்டவர்கள் தங்களது கலைஞனத்தை ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளுக்கு (one generation to another) ஊடுகடத்துகின்றனர். (transmits) ஆற்றுகைக் கலைஞர்கள் தாம் வாழும்போது தமது வாழ்க்கைக்கான தொழிலை கலையாக வாழ்பவர்கள். (living work of art) அரங்கியல் கலையில் அவர்களுக்கு இருக்கின்ற மேன்மையான அறிவினைத் தலைமுறை தலைமுறையாக வழங்கி வருகின்றனர்.

இவ்விடயத்தைப் பெறுத்தமட்டில் மேலைத்தேயத்தவர்கள் அவ்வப்போது ஆசிய நாட்டவர்கள் மீது ஏக்கம் கொள்கின்றார்கள். ஆனால் ஆசிய நாட்டவர்களோ மேலைத்தேயவர்களின் நாடக அரங்கியலில் புதிய கருப்பொருளை வரையறுக்கும் திறமை கண்டும், அவர்களது நாடகங்களில் கால அளவீட்டு முறையினை ஒழுங்கமைத்து அதற்கமைய செவ்வனே நடைமுறைப்படுத்தும் தன்மை கண்டும், அவர்களது அரங்கியல் திறமையின்பால் ஏக்கம் கொண்டுள்ளார்கள். மேலைத்தேய பாரம்பரிய தன்மையுடைய எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றைக் கூட எளிய உரைநடையில் கதை விளக்கம் அளித்துச் செல்ல அனுமதி உள்ளது. அவ்வாறு அனுமதிக்கும் மேற்கினுடைய நெகிழ்ச்சித் தன்மையைக் பார்த்து ஆசிய அரங்கு ஏக்கம் கொள்வதும் உண்டு.

ஒரு வகையில் பார்த்தால் நவீன இலக்கியத்தின் கதையானது எல்லா வகையிலும் ஸ்திரமற்ற தன்மையைக் கொண்டிருக்கும், ஆனால் அது எழுதப்பட்டிருக்கும். மறுபக்கம் காத்திருப்பதோ அரங்கு அது ஒரு வாழும் கலை, ஆழ்ந்த அறிவுசார்ந்த கலை, அத்தோடு நடிகருக்கும் - பார்வையாளருக்கும் இடையே உடலீதியாகவும், மனரீதியாகவும் சம்பந்தம் உண்டாகும் கலை ஆனால் இந்தக்கலை, கதைகளுக்குள்ளும் என்றுமே பழசாக இருக்கக் கூடிய சம்பிரதாயங்களுக்குள்ளும் நங்கூரமிட்டு நிறுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதே வேதனை.

ஒரு புறத்தில் அரங்கியலானது தனக்கேயுரித்தான முத்திரையுடனும் சமூகத்தினைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் அறிவார்ந்த விளக்கங்களை நல்குவதாகவும் உள்ளது. மறுவகையில் சிந்தித்தால் "அரங்கியலோ"

எல்லாவற்றையும் விட மகத்துவமாகவும், ஜீவனுள்ள தும், பரிபூரணத்துவம் கொண்டதாகவும் உள்ளது.

ஏன்?

1. ஏன் மேலைத்தேய பாரம்பரியத்தில் ஆசிய அரங்கியலில் நடைபெறுகின்ற முறைமை களுக்கு நேர்மாறான முறைமைகளே கடைபிடிக்கப்படுகின்றன?

2. நடிகர்கள் ஏதேனும் விசேட நிபுணத்து வம் கொண்டவர்களாக உள்ளனரா?

கீழைத்தேயத்திலே பாடும் திறன் வாய்ந்த நடிகரிலிருந்து சற்று வேறுபட்டவராக ஆடும் திறன் வாய்ந்த நடிகர் உள்ளனர். இன்னொரு புறம் ஆடும் திறன் வாய்ந்த நடிகரிலிருந்து சற்று வேறுபட்ட நாடகக் கதையை விளக்கமளித்து கூறி நாடகத்தை முன் நகர்த்திச் செல்லும் திறமை இருக்கின்ற நடிப்பாற்றல் கொண்ட நடிகரும் உள்ளனர்.

1. மேற்கைப் பெறுத்தமட்டில், ஏன் ஒரு நடிகர் ஒவ்வொரு தயாரிப்பிலும் தன்னைத்தானே “ஒரே ஒரு தோலுக்குள்” (Within the skin) ஒரே ஒரு பாத்திரம், என்று வரையறுத்து அப் போக்கிலேயே வாழ்கிறார்?

2. ஏன் அவர் தான் நடிக்கும் ஒட்டுமொத்த நாடகக் கதையிலே வருகின்ற பல்வேறு பாத்திரங்களையும் ஏற்று நடிப்பதற்கான துழ்நிலைகளை உரு வாக்குவதற்கான சாத்தியக் கூறுகளை ஆராய்வது கூட இல்லை?

3. சராசரி நடிகராக இராமல், தனித்தன்மை கொண்டவர் என்ற சிகரத்துக்குப் போக ஏன் முயலுவ தில்லை?

4. சும்மா ஒரு மூலையில் நின்று “நான்”, “நான்” என்று தன்னைப் பற்றி பேசிக்கொண்டு இல்லாமல் “அவர்” என்று கூறி, எவராலும் பேசப்படும் ஒருவராக ஏன் ஆசைப்படுவதில்லை?

5. பழைய பஞ்சாங்கங்களிலிருந்து விடுபட்டு நிகழ்காலத்துக்கு ஏற்ற புதிய நடைமுறைகளை ஏன் உருவாக்குவதில்லை?

6. நாடகம் முழுக்க, ஆங்காங்கே வந்து நின்று விட்டு போவதை விடுத்து நாடகத்தின் ஒரு பகுதியையே முழுதாக ஆக்கிரமித்து நடிக்க நினைப்பதில்லை?

7. எப்போதும் வெறும் மனிதர்களாகவே நடித்துக் கொண்டு இராமல் பொருட்களாக, காற்றாக, புயலாக, இயற்கைச் சக்திகளாக ஏன் நடிப்பதில்லை?

8. ஏன் திறமைகள் யாவும் நாடகக்கதை உரு வாக்குதலின், நெறியாள்கை செய்தலின் ஜாம்பவான் களுக்கு மட்டுமே ஏதோ சாசனம் எழுதி கொடுக்கப் பட்டது போல அவர்களுக்கே உரிமையாக உள்ளது?

9. ஆசிய அரங்கியலில் பல்வேறு பாணிகள் சாஸ்திரமுறைமைகள் பாரம்பரியங்கள் என்று அரங்கி யல் இருப்பதைப் போல, பலதரப்பட்ட நடிப்பு வகைகள் நடிகர்களால் அளிக்கை செய்யப்படுவது போல, ஒரே நடிகர் தனித்து அரங்கிலிலே நடிக்கவும், பாடவும், ஆடவும் வல்லமை கொண்டவராக இருப்பதைப் போல, நாடகப் பாத்திரங்கள் துத்திரதாரியால் நடிகர்களுக்குப் பகிரப்படும் போது ஒவ்வொரு நடிகனும் நாடகத்தின் பிரதான வகிபாகமாக நிலைப்படுத்தப்படுவது - போல மேற்குலத்தவர்கள் ஏன் அவ்வாறு செய்யக்கூடாது?

10. ஆசிய அரங்கியலானது பல் வேறு

வகைப்பட்ட தனித்தன்மை கொண்ட வடிவங்களிலும், பாணிகளிலும் அமைக்கப்பட்டதாக வெற்றிகரமாக ஜொலித்துக் கொண்டு உள்ளது. அவ்வாறு இருக்கும் போது, ஏன் மேற்கு நாடகக்காரர்கள் மட்டும் தமது வழமையான நாடகப் பாணியை விட்டு வெளியே வந்து ஏதேனும் புதுமையாகச் செய்கின்றார்கள்?

வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தினூடாக இதனை நாம் ஆராய்வோமாயின், அங்கே ஒரு மிகத் தெளிவான பதில் ஒன்று இருக்கும்.

அரங்கியல்சார் அடையாளங்களை மேலும் எவ்வாறு விருத்தி பெறச் செய்வது? என மனதில் தீவிர சிந்தனை செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு சிந்தனை செய்யும்போது அது எம்மைத் தூண்டுதல் செய்யும். அப்போது தான் தொழில் முறை ரீதியாக எமக்கு அரங்கியல் பயனளிக்கும். இந்தப் பரந்த மனப்பான்மை யால்த் தான் ஜரோப்பிய ஆசிய அரங்கியலில் இன்ன மும் வெளிக் கொணரப்படாத மறைவான ஆற்றல் களைக் கண்டு பிடிக்க முடியும்.

உலகளாவிய ரீதியில் நாகரீகமடைந்த நாகரீக மடையாத பன்னாட்டு குடிமக்களும் தமக்கென தனித்து வமான அரங்கியல் வடிவங்களைக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவ்வாறான அரங்கியல் வடிவங்கள் - முன்னோடிகள் வரைந்து வைத்துள்ள கண்டிப்பான விதிமுறைகளைக் பின்பற்றிக் கொண்டுள்ளன.

இவ்வகை விதிமுறைகளைத் தளர்த்திக் கொண்டு, உலகளாவிய அரங்கியல்களும் வேற்றுமை பாராது, பன்னாட்டு சமூகங்களின் அரங்கியல்சார் நுட்பங்களை ஆய்வு செய்து, அவற்றை தமது நாட்டு அரங்கியலில் உள்வாங்கிக் கொள்வதால் பலம் வாய்ந்த ஜரோப்பிய ஆசிய அரங்கியல் ஒன்று உருவாகும். இவ்வாறு செய்தால் மட்டுமே வரலாற்று ரீதியாக நாம் செய்யும் ஆய்வின் பயன்கள் நமக்கு கிடைக்கும். ஜரோப்பிய ஆசிய அரங்கியலில் இன்னமும் வெளிக் கொணரப்படாத ஆற்றல்களும் வெளிப்பாடும் உருவாகும்.

வேர்கள்

ஜரோப்பிய அரங்கியலும் ஆசிய அரங்கியலும் வெவ்வேறு திசைகளில் பிரிந்து சென்று முன்னேற்றம் அடைந்து வந்துள்ளன. இவ்வாறு பிரிந்து வளர்ந்தமை யால் பல்வேறு ஊக அடிப்படையில் இருதரப்பினரிடையேயும் சீர்குலைவைத் தரவல்லதான எண்ணக் கருக்கள் தோன்றுவதற்கு தூண்டுதலாக அமைந்தது.

இவ்வகையில் மேற்கத்தையத்தைப் பொறுத்த மாட்டில் அவர்கள் தானாகவே கிளர்ந்தொழுந்த தமது சொந்தப் பாரம்பரிய பழக்கவழக்கங்களின் பாலாக வளர்ந்தவர்கள். அதனால் ஆசிய அரங்கியலைப் பெறுமதியற்றது எனக்கருதி அசட்டை செய்து வந்தனர். இதில் ஒரு எதிர்ப்புணர்வு தென்படுகின்றது.

இதனை நியாயப்படுத்த அவர்கள் தெரிவித்த குற்றச்சாட்டு என்னவெனில், ஆசிய அரங்கியல் வகைகள் தம்மோடு நேரடியாக ஒருபோதும் அனுபவ அடிப்படையில் பரிச்சமானதல்ல, என்பதுடன் அவ்வகை அரங்கியல் முறைகளைத் தாம் பாவிப்பதற்கு அவை அதிகளவு அந்நிய நாட்டுத்தன்மை கொண்டதாக உள்ளது என்பதே ஆகும். ஆனால் பின்னர் நடந்தது

என்னவெனில், இவ்விதமான சீர் அற்ற ஊக அடிப்படையிலான அவர்களது எண்ணக்கருக்கள் நிமித்தமே ஆசிய கலைகளை உயர்வாக மதிப்பிடவும், ஆசிய அரங்கியலின் பல்வேறு பட்டவைகளை ஒரு சம மட்டமுடைய நிலையில் வைத்துப் பார்க்கவும் தொடங்கினர். வேறுவகையில் கூறுவோமாயின்: ஆசியக் கலைகளே புராதன கலைகளை பேணிவரும் புகலிடமாக உள்ளதென அவற்றைப் போற்றிடவும் தொடங்கினர்.

ஒருவரது சொந்தக் கலைகள், பாரம்பரியங்களின் அடையாளங்கள் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவு என்பதும், ஒருவர் தனது சொந்தப் பாரம்பரிய பழக்க வழக்கங்கள் சார்ந்த பிடிவாதப் போக்கு என்பதும் அந்தக் குறிப்பிட்ட ஒருவரின் பாரம்பரிய - கலை பண்பாடுகளின் இருப்பினைத் தேடிச் சென்று கண்டறிதலிலே தங்கியுள்ளது, என்றால் மிகையாகாது.

இங்கேதான் “வேர்கள்”(roots) என்ற சொல்லின் அர்த்தம் முரண்பாடு கொண்டதாக (paradoxical) வருகிறது. ஏனெனில் “வேர்கள்” என்பது எம்மை ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல்வன அல்ல. ஆனால் இவைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தின் குடி மக்களுடைய கலை, பண்பாடு, பாரம்பரிய, பழக்க வழக்கங்கள் குறித்த ரிஷி மூலத்தின் - மத்திய ஸ்தானத்தை தேடுமாறு எமக்கு அழைப்பு விடுக்கும் தன்மையையே “வேர்கள்” என்று நாம் குறிப்பிடுகிறோம். இன்னும் சிறப்புடன் கூறினால் வேர்கள் என்ற பதம் - ஒரு கலை, பாரம்பரியங்கள் உருவெடுக்கும் மூலஸ்தானம். ஆரம்ப ஊற்று நோக்கி வழிகாட்டி அழைத்துச் செல்வதால் எமது ஆய்வு கண்ணோட்டங்களைச் சரியான முறையில் மாற்றிக் கொள்ளச் செய்யும் உந்துவிசையாக அமைவது இந்த வேர்கள்.

இந்த உந்துவிசையானது அர்த்தமுள்ளதாக கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது என்று நாம் கருத வேண்டுமெனில், அதற்கு இரண்டு நிபந்தனைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும்.

I. ஒரு தனியொரு கலைஞன் பால் உள்ள அவனது சொந்தப் பாரம்பரியக் கலைத்திறன் இன்ன இன்ன விதமானவை என்ற வரையறுப்புகள் செய்யப்பட வேண்டும்.

II. அந்தக் கலைஞனை, அல்லது அவனுடைய பாரம்பரியக் கலைக் குழுவினை பல்வேறு வகைகளான பாரம்பரியக் கலைக்குழுக்கள் வந்து இணைந்து பணியாற்றும் தழல்களில் இடம்பெறச் செய்யக்கூடிய வல்லமை உடையதாக அமைய வேண்டும்.

அரங்கியற் கிராமம்

ஐ.எஸ்.ஐ.ஏ. (I.S.T.A) என்ற அரங்கியல் சார்மானிடவியல் சர்வதேசப் பாடசாலையானது (International school of theatre Anthology) பல்வேறு வகைப்பட்ட பாரம்பரியக் கலை விற்பன்னர்களையும் சேர்த்து ஒன்று கூடல் ஒன்றை மேற்கொண்டிருந்தது. இதன் நோக்கம் என்னவெனில் ஒன்றுடனொன்று முற்றிலும் வேறுபட்டதாக உள்ள பல்வேறு கலைகளிலும் காணப்படும் செயன்முறைகளை ஒப்பீடு செய்து அனைத்துக் கலைகளுக்கும் பொதுவானதோர் கலை சார் தொழில் நுட்பம் சார்ந்த உள்ளக தளத்தை நிறுவுதலே ஆகும்.

இவ்விதமான உள்ளகத் தளம் ஒன்று பாரம்பரிய அரங்கியல் வகைகளைச் சார்ந்திருந்தாலென்ன, பரீட்சார்த்த அரங்கியலாக இருந்தாலென்ன அல்லது நடிப்பு, பெலே நடனம் அல்லது நவீன நடனம் சார்ந்தவைகளாக இருந்தாலென்ன, பொதுவாக அமைக்கப்படும் இவ் உள்ளகத் தளம் என்பது கலைகளை ஒத்திகை செய்யும் ஒரு சாம்ராஜ்ஜியமாகவே திகழ்ந்தது.

நடிகர், ஒருவர் தனது நாளாந்த சபாவம் மற்றும் நடத்தைகளிலிருந்து விடுபட்டு பல்வேறு பாத்திரங்களாக, படிமங்களாக தனது நடிப்பாற்றல் சக்தியை நிரூபித்து அளிக்கை செய்யும் தருணமாக அது அமைந்திருந்தது.

இவ் ஒன்றுகூடலில் கலந்து கொண்டவர்கள் தமது திறமைகளை வெளிக்காட்டும் பயிற்சிக் களங்களில் ஈடுபடுவார்கள். அவ்வாறு ஈடுபடுவோர் பாரம்பரியங்களுக்குப் பாரம்பரியம் நடிகருக்கு நடிகர் வேறுபட்டுக் காணப்படுவார்கள். எண்ணற்ற வித்தியாசங்கள் கொண்ட நடிப்புப் பாணிகளில் தமது சொந்தப் பாரம்பரியங்களைப் பின்பற்றி, பேணி நடிப்பவர்களாக இருந்தாலும், அவர்களது கொள்கைகள் அனைவருக்கும் ஒன்றாகவே இருக்கும். இவ்வொன்று கூடலில் இணைந்து கொண்டு அனைவரும் பௌதிக ரீதியிலான தழ்நிலை கொண்ட பிரதேசங்களில் பிறந்து வந்தவர்கள் என்பதாலேயே அவர்கள் ஒரே கொள்கை கொண்டவர்களாக இருக்கக் காரணம் ஆகும். அவர்களுடைய கொள்கைகள் ஒன்றெனினும், அவர்கள் ஒத்ததன்மை கொண்டவர்கள் அல்ல. ஏனெனில் அவரவர்கள் பரம்பரைகள் கடந்துவந்த வரலாறுகள் வேறுபட்டது.

இவ் ஒன்றுகூடலில் இணைந்திருந்தவர்கள் தமது கலாசாரம் சார்ந்த நாடக கட்டமைப்பினை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி இருந்தனர். நாடகம் சார்ந்த கட்டமைப்பானது கலாசாரத்துக்குக் கலாசாரம் தனித்து வமானது. நாடகம் செய்தலுக்கான ஏனைய கலாசாரம் சார்ந்தவர்கள் கைக்கொண்டிருக்கும் வெவ்வேறு தன்மையுடைய சூத்திரங்களை இவ் ஒன்றுகூடலில் இணைந்திருந்தவர்களில் காணப்படும் ஒத்த தன்மை எனலாம். இவர்கள் கொள்கைகளில் காணப்படும் இதே ஒத்த தன்மையே பல்வேறுவகைப்பட்ட வித்தியாசமான பாரம்பரியங்கள் கொண்ட சமூகங்களிலிருந்து வந்து கூடியிருக்கும் அரங்கியல்சார் மக்களை ஒருவருக் கொருவர் தொடர்பு கொண்டு இணைந்து பணியாற்றவும் அனுமதி அளிக்கிறது.

ஒடின அரங்க குழு அல்லது நிறுவனம் நாற்பது வருடகாலம் செயற்பட்டு வருகின்றது. இந்நிறுவனம் அரங்கியல் சார்ந்த தொடர்ச்சியான பல்வேறு நடைமுறைத் தீர்வுகளை முன் மொழிந்துள்ளது. அந்த நடைமுறைத் தீர்வுகள் எவை?

எல்லோருமே அதிக அளவில் அலட்டிக் கொள்வது போல் எது நடனம் எது நாடகம் என்ற வித்தியாசங்கள் பற்றி ஆராய்வதல்ல. ஒரு நாடகத்தை விமர்சிப்பதற்கு அதன் பாத்திரத்தன்மையை ஒரு பகுதியாக ஏற்றுக்கொள்வதல்ல. ஒரு ஆண் நடிகரையோ, ஒரு பெண் நடிகையையோ பார்த்து வைத்துக் கொண்டு, இவர் ஆண் பாத்திரத்துக்குப் பொருந்துவர், இவர் பெண் பாத்திரத்துக்கு பொருந்துவர், என்று இவர்களது இயல்பின் அடிப்படையில் கண்டுபிடித்து, அவர்களை

ஆணாகவோ அல்லது பெண்ணாகவோ ஒப்பனை செய்து வைத்து, மேடையில் நடிக்குமாறு நிறுத்தவது அல்ல. அவ்வாறாயின் அந்த தீர்வுகள் எதற்கு தான் உதவும்? என்று கேட்கலாம். அதற்கான பதில் இதோ.

“சொல்லின் அர்த்தத்துக்கு மேலானதாகவும் ஏன் அதனைக் கடந்ததாகவும் கூட, செய்திகளை மக்களுக்கு ஊடுகடத்தும் பணியினைச் செய்யவல்ல, மொழிகளை கணீரென்ற ஓங்காரக் குரலின் செழுமையை சரியான முறையில் பயன்படுத்தும் வித்தையையே ஓடியன் அரங்கில் கற்பிக்கப்படுகின்றது.

ஓடின அரங்கியலின் நாடகத்தினதும் அதன் நடிக்கரினதும் இந்தத் தனித்தன்மைகள் ஒரு சில ஆசிய அரங்கியலின் ஒத்தாக உள்ளது. ஆனால் ஓடின அரங்க நிறுவனத்தில் இணைந்தவர்கள் வெளிநாட்டவர்கள் என்ற தன்மையைக் கொண்டிருத்தலாலும் அவர்களுக்குள்ளே வரைமுறைகள், சுயக்கல்வி, பயிற்சிகள் மூலமே

ஒரு இணைப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மற்ற அரங்கியல் குழுக்களைப் போல இவர்களால் இருக்க முடியாது. அவர்களது வேறுபட்ட தன்மைகளுக்குள் விசுவாசம் காட்டி மரியாதை செலுத்தும் பண்பினைப் பின்பற்றுகின்றார்கள்.

இவ்வாறான காரணங்களினூடாக, இன்றைய ஐரோப்பிய ஆசிய அரங்கியலின் கலாசாரத்தில் ஓடியன் அரங்கினுடையதும் பூஜினோ பாபாவினுடையதும் அடையாளம் காணப்படுகின்றது. பூஜினோபாபா அவர்கள் ஒரு சிறிய அரங்கியல் குழுவின் கலாசாரத்துக்கு சொந்தமானவர். அவரது குழு சுயக்கல்வி, பயிற்சிகளினையே பின்னணியாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்று வளர்ந்தது. ஆனால் அது வேரூன்றி வளர்ச்சியடைவது நாடக விற்பன்னர்களும், வித்தகர்களும், கலைஞானிகளும் கொண்ட ஒரு கிராமத்திலேயே.

சுந்தரர் புராணம்

அது போர்க்காலம்
வடக்கில் இரட்டை நிர்வாகம்
ஒரு புறம் இலங்கை அரசு
மறுபுறம் விடுதலைப் புலிகள்
இருசாராருக்கும் இடையில்
உயர் அதிகாரிகள்
சுந்தரர் வடமாநிலக் கல்வி அதிபதி
அத்துலத்முதலி பாதுகாப்பு அமைச்சர்
அன்று கொழும்பில் முக்கிய கூட்டம்
பாதுகாப்புச் செயலாளர்
முப்படைத் தளபதிகள் புடைசூழ
அமைச்சர்
“வடக்கில் என்ன நடக்கிறது?
நீங்கள் புலிகளின் கட்டளைகளை
நிறைவேற்றுகிறீர்களாம்!”
எல்லோர் பார்வையும் சுந்தரர் மீது
“Sir, I have only one life!”
“Ok, Ok!”

* * *
மற்றொரு மாநாடு
வசமாக மாட்டிக் கொண்டார் சுந்தரர்
இம்முறை ஆதாரங்களோடு
வீற்றிருக்கும்
அமைச்சருக்கு முகங் கொடுக்கும்
தர்மசங்கடம்
யாழ்ப்பாணத்தில் மாவீரர் வாரம்
மேலே புலிக்கொடி பறக்கிறது
கீழே மேடையில் தலைவர்கள்
அவர்களுக்கிடையே சுந்தரர்!
கொழும்பு நாளேட்டில் வந்த நிழற்படத்தைத்
தூக்கிப் போட்டார் அமைச்சர்
“இது நீங்கள் தானே?”
“ஓம் ஐயா, என் பின்னே
துப்பாக்கி ஏந்தியபடி
சீருடையில் நிற்பவர்களை
தெரிகிறதா!
Ok சுந்தர்!”

* * *
க.பொ.த (உ/த) தேர்வு
வினாத்தாள் பொதிகளோடு

கொழும்பிலிருந்து
வடக்கு நோக்கிய பயணம்!
பெரும்பகுதி தொடருந்து
பிறகு பேருந்து
சிறிது தூரம் உழவு யந்திரம்
பிறகு கிளாலிக் கடலேரியில் படகு
கடமையிலிருந்த புலிகள்
உபசரிக்கிறார்கள்
“ஐயா, களைச்சுப் போனியள்
இந்தாருங்கோ சிற்றுண்டி, குளிப்பாணம்”
சாப்பிடுங்கோ, குடியுங்கோ!
“நன்றி, தம்பியவை!
இன்று நான் விரதம்
இஞ்சை பாத்தியளோ
செவ்வினி
இந்தப் பொதிகளை
யாழ்ப்பாணத்திலை இறக்கிப் போட்டுத்தான்
இளனி குடிப்பன்!”

* * *
இரண்டு எஜமானர்களுக்கு
ஊழியம் செய்ய முடியாது
என்றார் யேசுபெருமான்
முடியும் என்று காட்டினார் சுந்தரர்!

- சோ.ப

ஜீய்ல் கருகிய மலர்

சி.ரஞ்சிதா

பூஜா சமையல் வேலைகளில் இராட்டின மானாள். காய்கறி வகைகளில் சிலவற்றை அரிந்து தட்டுக்களில் அலங்கரித்தாள். மூன்று தேங்காய்களைத் துருவி பால் பிழிந்து ஒருபுறம் மூடினாள். அடுப்பில் தண்ணீர் ஒரு பாணையில் உயிருக்குப் போராடியது. ஏதோ இறைச்சி சூப் வைப்பதற்கு என்று அந்த வீட்டுக் காரம்மா சிந்திச் சென்ற “ஓடர்” அந்தச் சமையலறையை போர்க்களமாக்கியது. ஆனால் யுத்தகால வீரன் போல பூஜா மனதில் தைரியம் இல்லை. குழந்தை மனது எப்படி யுத்தகாலத்தில் போரிடும்...?..! இது விதி வரைந்த கோடு இல்லை; பலரின் அலட்சிய அடையாளம்.

பம்பரம் போல சுழலும் பூஜாவிற்கு அந்த வீட்டில் எந்த வேலையை எங்கு தொடங்கி எங்கு முடிப்பது எனத் தெரியவில்லை. ஆறுமாதமாக அவள்படும் பாடு சொல்லித் தீராது. உள்ளூர ஒரு பயம் அவளை தினமும் வாட்டிக்கொண்டு இருந்தது. இரவில் தான் அந்தச் சம்பவங்கள் திரைமறைக்கப்பட்டு நடன மாடும். பூஜாவின் பயம் சிறகு விரிக்கும். மனது ஆறுதல் தேடும்...! கண்ணீர் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடும்...! நேற்று இரவும் அப்படியொரு கொடூர தருணம்...! காலையில் அவற்றை அசைப்போட நேரம் இல்லை. அதிகாலை நான்கு மணிக்கு கண் மலர் விரித்து, பாயைச் சுருட்டி வேலை குளத்தில் நீந்தினாள்! “வொஷின் மெஷினில்” உடைகளை நிரப்பி விட்டு, அந்த மூன்று மாடி வீட்டின் தரைகளை “மொப்” செய்து, உடைகள் மடித்து, தூசுத் துடைத்து, ஏறி - இறங்கி மூச்சு வாங்கி அவதிப்பட்டாள். அந்த வீட்டில் மூன்று வேலைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். பூஜாவோடு சேர்த்து வயதுபோன கிழவி ஒருத்தி. நடுத்தர வயது ஆண். அவர்கள் இருவரும் பெரும்பாலும் தோட்ட வேலைகளிலும் கடைகளுக்குச் செல்வதற்குமே பணிக்கப்படுவார்கள். பூஜா மட்டுமே வீட்டிற்குள் இருக்கும் வேலைகளில் ஐக்கியமாவது.

“அடியேய்...! என்ன இன்னும் செய்துக் கொண்டிருக்கிறாய்... தண்ணி கொதிக்கிறது கண்ணுக்குத் தெரியல...! “கேள்” உங்க கொப்பனா வந்து நிறைக்கிறது. “ஓப்” செய்யன் அதை...!” - மின்சாரம் போல பூஜாவின் வெண்பஞ்சு மனதை தாக்கினாள் அந்தப் பெண்மணி - வீட்டு எஜமானி. இடியோசை கேட்ட நாகம் போல பூஜா கட்டளைக்கு அசைந்து இசைந்து அடக்கமாக ஒரு மூலையில்

அமர்ந்து இறைச்சித்துண்டுகளை வேகமாக வெட்டினாள். அவளது கருமை நிற மேனியில் வியர்வைத் துளிகள் ஆறாக பெருக்கெடுத்து ஓடின. உள்ளங்கைகளில் வானத்தில் மாலை வேளைகளில் தோன்றும் சிவப்பு நிறக் கீற்றுக்கள் போல அடையாளம். அது வேலைப்பளுவின் வெளிப்பாடு. கண்களில் தூக்க கலக்கம். நீருக்கு ஏங்கும் தாவரம் போல பசி அவளது மேனியில் படர்ந்து சுட்டெரித்தது. வாய் மலர் விரிக்க முடியாத ஊமையாக பூஜா சர்வ அங்கமும் அடங்கி வேலை செய்தாள்.

ஒரளவு விலையுயர்ந்த ஆடைதான் அச்சிறுமி அணிந்திருந்தாள். அந்தப் பங்களா வீட்டிலுள்ள பிள்ளைகள் அணிந்து வீசுவதற்கு வைத்திருந்த உடைகளைப் பூஜாவிற்கு ஏதோ இரக்க குணம் கடுகளவு வர எஜமானியம்மா கொடுத்திருந்தாள். இப்படி நான்கு உடைகள் பூஜாவிடமிருந்தன. விபூதிப் பூச்சோடு கருமை நிறமேனியில் ஒரு பிரகாசம் பளிச்சிட, எண்ணெய் வடியும் தலையோடு பூஜா அந்த வீட்டைச் சுற்றி வந்தாள்.

அந்தப் பங்களாவின் முற்றத்தில் கார்கள் வருவதும் போவதுமாக சப்தம். தொழிற்சாலையில் இயந்திரங்கள் எவ்வாறு இரைச்சலிடுமோ அது போல மேட்டுக்குடியினரின் பவுசு அந்த வாகனங்களின் ஒலியில் ஓசையெழுப்பியது. முக்கியமான சில பிரமுகர்களுக்கு இன்று அந்த வீட்டில் விருந்து. இன்று மட்டுமா என்ன...? விடி மலர் மலர்ந்து பின் இரவு வந்து குவியும் வரை இதே ஆரவாரம்தான். பணமழை பெய்த வண்ணமே இருக்கும் போல... கட்சி “மீட்டிங்”, சட்டசபை அமர்வுகள் - அலசல் பாய் போடப்படும். தேர்தல் காலங்களில் வேலைகள் அந்த வீட்டினுள்ளே புதைக்கப்பட்டு காவல் அரண் எழுப்பப் படும். வீட்டு எஜமானி கணவனுக்கு அடக்கமானப் பெண் பொது இடங்களில் தன் கணவன் அமைச்சர் பதவியில் ஆடும் ஆட்டம் அவளுக்கு பெரிய பெருமிதம். சபையில் பார்க்க

வேண்டும் கணவனை புகழ்வதும், விருந்தினரை கவனிப்பதும் - வானத்திற்கே போய்விடுவார்.

பூஜாவிற்ரு இந்த வீட்டில் அரங்கேறும் தீப்பந்த நாடகங்கள் பழகிவிட்டது. சுதந்திரமாக இருக்கவோ, சிந்திக்கவோ முடியாமல் அவள் தவித்த இரவு - பகல் - தொடர்கதை. "டேய் ரகு கிவ் மீ மை பெட் பிளீஸ்...! நீ போலை போடு...! ஜானுவை அங்காலை போகச்சொல்லு... சீக்கிரம் போடுடா பந்தை... அப்பாட காரிலை போட்டுறாத... போன முறை போல கண்ணாடி உடைஞ்சுடும்...! புரியுதா..." என்ற ஓசை அந்த வீட்டின் முற்றத்தை நிலைகுலைய வைத்தது...! அந்த எஜமானியின் எட்டு வயது மகள் பவித்ராவும்கூட வீட்டுக்காரர்களின் பிள்ளைகளும் விளையாடி துள்ளிக் குதிக்கிறார்கள். சுதிரவன் மறைந்து சந்திரன் குளிர்மை கம்பளத்தைப் போர்த்திய அந்த மாலைவேளையில் மல்லிகைப் பூக்களின் மணத்தோடு அந்தக் காம்பவுண்டினுள் பந்தை உருட்டி ஆளுக்கொரு பக்கம் ஓடுகிறார்கள். பல வர்ண மின்விளக்குகளும் நிலவின் ஒளிக்கு ஈடுகொடுக்க போட்டிபோட்ட வண்ணம் ஒளி பிறப்பித்தன... வானில் கொக்குகள் அணிவகுத்து இருப்பிடம் நோக்கி விரைந்தன...! அறைக்குள் இருந்து அந்தச் சிறுவர்களின் சுதந்திரமான மகிழ்ச்சியையும் இயற்கையின் லாவண்யத்தையும் அவதானித்த பூஜாவிற்ரு தனது வாழ்வின் பழைய நினைவுகள் பின் தள்ளின.

"அம்மா தங்கச்சிய பாரு... வெளையாடாம இருக்க சொல்லு... எனக்கு கேந்தி வந்துரும்... வெரசா வெளிக்கிட சொல்லுங்க பணிய போயி தண்ணி அள்ளியாறத்துக்கு..." - பூஜா தனது தங்கை சிவராணியோடு செல்ல சண்டை தொடுத்து கோபம் போல பாசாங்கு செய்தாள். அந்த போர்வுட் தோட்டத்தில் தேயிலை மலைகள் பசுமை குடைபிடித்தன...! மழை மங்கை பூமியை முத்தமிட்டு கூடலுக்குத் தயாரானாள். வானத்தில் மேகத் தோழிகள் கருமை பந்தல்களை செதுக்கினர். இயற்கை ஒரு புறம் ஆறுதல் அளித்தாலும் அந்தத் தோட்டத்தின் குடியிருப்புகள் மனதின் வேதனையைத் தூண்டிவிட்டு இழுத்தது. வளைந்து நெளிந்து பயணிகளை ஏற்றிச் செல்லும் புகையிரதம் போல லயக் குடியிருப்பு. புகையிரதத்திற்காவது வாசல் கதவுகள் உண்டு. இந்தக் குடியிருப்பில் சில காம்பராக்களில் கதவு இருக்கிறது. ஆனால் கூரை இல்லை. கூரை இருக்கிறது கதவு இல்லை. மழை காலங்களில் இயற்கை இங்கு வாழும் மக்களை வாழவிடுதில்லை. பெரும் வீச்சோடு தமது வீரத்தைப் போற்றி காப்பாற்றும் காற்றுகளில் சிக்குண்டு குடியிருப்புகள் ஆடி அடங்கி விடும்! பறவைகள் போல பறந்து போன கூரையின் தகரங்களையும் இரப்பர் சீட்டுகளையும் மீண்டும் எடுத்து வந்து கூரைகளை மூடி எப்போது தமது குடியிருப்புகள் உடையும் எனக் காத்திருப்பார்கள். பூஜாவின் வீடும் இதற்கு விதி விலக்கல்ல. காம்பரா இடது பக்கம் சரிந்து மரணப் படுக்கையை மெதுவாக அடையத்துடித்தது. மரணத்திற்கு அஸ்திவாரம் இடுவது போல நான்குபுறமும் சுவர்கள் வெடித்து அதன் பாகங்கள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன.

தகப்பன் கந்தன் நேற்று இரவு குடித்த மதுவின் வெறி தெரியாமல் காம்பராவின் வாசலில் படுத்துக் கிடந்தான். பக்கத்தில் ஒரு நாய் சுருண்டு தவம் செய்தது. தாய் மீனாட்சி வழமை போல வெற்றிலைத் தட்டோடு திண்ணையில் அமர்ந்தாள். இன்றைய பொழுது உணவை எவ்வாறு தயாரிப்பது? பிள்ளை

களின் பசிக்கு தீனி எங்கிருந்து போடுவது என அவளது எண்ணங்கள் கழன்றன. தினமும் பொறுப்பற்ற கணவன் குடித்து வருகிறான். எதிர்த்து கேள்விக் கணை தொடுத்தால் அடி, உதை விழும் என்ற பயத்தில் மீனாட்சி தனது கணவனின் அட்டுழியங்களைப் பொறுத்துப் போனாள். வட்டிக்கு அவள் வாங்கிய கடன் குட்டி போட்டு வாழ்நாள் முழுவதும் உழைத்தாலும் அடைக்கமுடியாத நிலைக்கு பாதாளத்திற்குள் தள்ளிவிட்டது. அந்தப் போர்வுட் தோட்டத்தில் வாழும் அநேகரின் வாழ்வு மீனாட்சியின் வாழ்வு போல செதுக்கப்பட்டிருந்தது. பெரியவர்களின் சிந்தனை சிறுவர்களுக்கு உடனே வருவதில்லை. பூஜாவிற்ரு சாப்பாடு பற்றியோ கல்வி பற்றியோ பாதுகாப்பு பற்றியோ கவலை இல்லை. அவள் சிறுமிதானே!

மாலை மழையில் மயங்கி போராடும்

இயற்கையை சுவாசிக்க பள்ளத்தை நோக்கி விரைந்து பூஜாவும், சிவராணியும் ஆசைக்கொரு குடத்தை ஏந்தி, சுமை மறந்து சிட்டுக்குருவிகள் போல பறந்தனர். தெருவில் இருக்கும் குழாய் கிணற்றில் நீரை நிரப்பி விட்டு மரங்களில் கல்லடித்து திருட்டுத்தனமாக மாங்காய் சாப்பிட்டனர். அருகில் பூத்திருந்த மல்லிகைச் செடியில் வந்து ஓட்டிய பட்டாம்பூச்சியை இருவரும் விரட்டினர். பள்ளத்தாக்குகளில் இறங்கி வளைந்து, நெளிந்து நதி ஓடுவது போல இருவரும் அசைந்து விறகு சேர்த்தனர். தங்களது தோழியர் இருவரின் வீட்டில் சென்று பூஜைக்கு பூக்கள் பறித்தனர். பக்கத்தில் இருக்கும் பிள்ளையார் கோயிலில் அந்தப் பூக்களைத் தொடுத்து மாலைகளைப் படைத்தனர். அது ஒரு பொற்காலம். இந்தப் பங்களாவிலோ பூஜாவின் வாழ்வு, சுதந்திரம் - சூனியம். அவள் இந்தக் கொடூர யுத்தகளத்திற்கு வந்துச் சேர்ந்தது பெருந்துயரம்...!

"அம்மா ஒங்களவிட்டு நான் எங்கேயும் போகல. நான் படிக்கனும்... சாதிக்கனும்... அந்த மந்...தி...ரி... பங்களாவுக்கு போகல... என்னய அனுப்பாதிங்க அங்க..." - கெஞ்சி மன்றாடிய பூஜாவை, அவளது தாய் மீனாட்சி "நீ ஒழைச்ச அனுப்பினாதான் இந்தக் குடும்பத்துக்கு விடிவு... அண்ணனுக்கு வேலை இல்ல... தங்கச்சியும் படிக்கனும்... உங்க அப்பே குடிச்சித்திரி யிறான்... தேயிலை மலையில் சம்பளமு பத்தாது... ஒரு நேர சாப்பாட்டுக்கு வழியில்ல... அந்த அமைச்சர் வீட்டுல ஒரு பொம்பள புள்ளையதான் வேலைக்குக் கேட்டு நாங்க... நீ போனா நல்லம்... நீதாண்டா கண்ணு மனச வைக்கனும்..." என பூஜாவை கட்டாயப்படுத்தி அந்த அமைச்சர் வீட்டிற்கு கொண்டு சேர்க்க வந்த இடைத்தரகர் ராஜாவுடன் அனுப்பி வைத்தாள், தாய். கல்வி அறிவு இல்லை. சிந்திக்கும் ஆற்றல் இல்லை. புகையிரத வண்டி போல குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு ஒருநேர உணவிற்கும் வழியற்று ஆயிரம் ரூபா சம்பள பிரச்சினையில் சிக்குண்டு போராடும் இந்த மலையக மக்களின் வாழ்வில் மீனாட்சி சிறுவர் உரிமை பற்றி விளக்கம் பெறாதது அவளது குற்றமா? இவளை போல அறிவிலி களுக்குக் கல்வி அறிவோடு நடை போடும் பொறுப்பு சுமந்தவர்களின் குற்றம்...! அதிகார வர்க்கங்களின் அசமந்தபோக்கும் ஒரு காரணம்தான்.

ஒரு பழைய பெட்டியில் கிழிந்த உடைகள், சீப்பு, சில புத்தகங்கள், பேணைகள், முகம் பார்க்கும் ஒரு கண்ணாடித் துண்டு - அனைத்தையும் எடுத்து அந்தத் தோட்டத்தைவிட்டு பூஜா விடைபெற்றாள். பூஜாவை

விற்பனை பண்டமாக்க முயற்சி செய்த இடைத்தரகர் தந்த பணம் இருபதாயிரம் ரூபா. தாய் மீனாட்சி அந்தப் பணத்தை பௌவியமாக வாங்கிக்கொண்டாள்.

மாதங்கள் உருண்டோடின. பூஜா என்ற சிறுமியின் உழைப்பில் பாலைவனமாக இருந்த அவளது குடும்பம் பூங்காவனமாக உருமாறியது. பாவம் பூஜாவிற்கு பெற்றோரின் குரல், முகம் மறந்து மறையும் நிலையில் வந்து நின்றது. அந்த அமைச்சர் வீட்டில் அந்தச் சிறுமியோடு கதைப்பதற்கு யாருக்கும் அனுமதி கதவு திறக்கப்படவில்லை. பூஜாவிற்கு வேலை கொடுத்து அவளது வீட்டுக்கு பண மணலை வாரி வாரி இறைத்ததன் வெளிப்பாட்டை அந்த வீட்டின் எஜமானி அடிக்கடி வெளிக்காட்டினாள்.

இன்றோடு பூஜா இந்தச் சிங்கக் குகைக்குள் வந்து ஆறு மாதங்களாகிவிட்டன. தினமும் வீட்டு எஜமானியிடம் தேள்கொட்டும், பாம்பு கொத்தலும் வாங்கினாள். பதினாறு வயது சிறுமி என்று பார்க்கப்படாமல் பல கொடுமைகள் பரிசாக அள்ளி வழங்கப்பட்டன. அந்தப் பங்களா மாளிகையில் துள்ளித் திரியும் சிறுவர்கள் மட்டுமே அந்த வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு வெளிச்சம். பூஜா அமாவாசையாகவே தோன்றினாள்.

“மெடம்... எங்க வீட்டு ஆளுங்களோட கதைச்சு ரொம்ப நாளாச்சு... ஒருக்கா போன்போட்டுத் தாறிங்களா? அம்மா, தங்கச்சி எல்லாரிட்டையும் கதைக்கலும்... ஆசையா இருக்கு...” - பூஜா திடீரென அந்த வீட்டு எஜமானியிடம் தனது உரிமைகளை உணர்வுகளை பிச்சையாக கேட்டுத் துடித்தாள். பூஜாவின் வேண்டுகளை அந்தப் பட்டத்து இளவரசி எங்கே ஏற்றுக்கொண்டாள்...?..!ம்...ம்...! அலட்சியமாக அந்தச் சிறுமியை உற்றுநோக்கி பதில் நெருப்பைக் கொட்டினாள். “நீ நெனச்ச நேரம் உங்கள் வீட்ட கதைக்க ஏலுமோடி...? இஞ்சு பார்...! நீ இஞ்சு வேலைக்கு வந்து ஆறுமாசம் ஆகுது...அதற்குள்ள உங்கள் வீட்ட அம்பதாயிரம் ரூபா காசு கொடுத்தவர் என்ற மனுசன்...தெரியுமோடி உனக்கு...! நீ இஞ்சு வந்தது வேலை செய்யதான். உங்கள் வீட்டாக்களோட கதைக்க இல்லை. புரியுதா...? பெரிய மனுசர் நாலு பேர் வந்து போற இடம் இது. அவங்கள் வாற நேரம் நீ உப்படி வந்து நின்று பாவம் போல பரிதாப செல்லம் போல நின்றுகொண்டு எங்கடை மானத்த வாங்கி போடாதை... புரியுதா...? உங்கடை அம்மாவும் அப்பாவும் அடிக்கடி இங்க கோலை போட்டு மனுசர ஆக்கிணைப்படுத்திற்று...! எவ்வளவும் தாங்க என்று! உன்னோடு கதைக்கவா கோல் எடுக்குதுகள்... அது களுக்கு வராத அக்கறை உனக்கு எதுக்குடி... மூனு வேளை சோறு... படுக்க இடம்... நல்ல துணிமணி என்று ராஜவாழ்க்கைதானே வாழ்வது. பிறகென்ன... இனி உந்த பக்கம் வாறதில்லை நீ போன் கேட்டு... போய் கிச்சனில கிடக்கிற சாமன்சட்டுகளைக் கழுவி போட்டு பாணையில் சுடுதண்ணி வை! போ...!” - இரக்கமின்றி படபடவென அந்தப் பிஞ்சு மனதில் அம்பு துளைத்தாள் அந்த அசங்கார பட்டத்து ராணி. ஓய்வின்றி வேலை. கல்வியை முறையாகத் தொடரமுடியாத வறுமை. பணக்கார வீட்டில் கொடுமை. தனது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த அன்பான உறவுகள் இல்லை. அடக்குமுறை தினமும் பேய் போல ஆட்டிப் படைத்தது அந்தச் சிறுமியை...! தீயில் விழுந்த பூவிதழ்கள் எப்படி தனது மென்மையோடு போராடி

மடியமோ அப்படி வாழ்வு நடத்தினாள் பூஜா. மெளனச் சிலையாக தனக்குள் தேக்கி வைத்த கொடுமைகளோடு மீண்டும் அடுப்படி பக்கம் உறந்தாள்.

பங்களாவில் தோட்ட வேலை செய்யும் கிழவிக்கு வீட்டிற்குள் பூஜா எஜமானியின் உலக்கைக் கொட்டுக்கு மாவாகும் துயரம் ஓரளவு தெரிந்தாலும் அதற்கு எதிர்வினையாற்றமுடியாது தவித்தாள். வயது போன காலத்தில் அந்தக் கிழவிக்கு வேலைகிடைத்ததே பெரிய பாடு. இதில் பூஜாவின் துயரத்தைத் துடைப்பது எப்படி...? அமைதியடைவதைத் தவிர வழியின்றி அந்தக் கிழவியும் தனது வேலைகளில் சமாதியடைந்தாள்.

மாதங்கள் கரங்கு போல சுழன்று வருடங்களை வரவேற்றன. நாடே கொந்தளித்தது. எங்கும் பதாதைகள் ஏந்தி கண்ணீர் அஞ்சலியும், நீதி கோரியும் அமளிதுமளி. பொலில் நிலையங்கள், சிறுவர் உரிமை நிலையம், நீதிமன்றங்கள் அப்பொழுதான் கும்பகர்ணன் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டன. பூஜாவின் மரண ஓசை பலர் மனங்களிலும் துயரவடுவைச் சுமக்க வைத்தது. பெற்றோர்களும் உறவினர்களும் செய்வதறியாது திகைத்தனர்.

அந்த அமைச்சரின் வீட்டில் கட்டாயத்தின் பெயரில் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டு இன்னல்களை சுமந்தாள் பூஜா. அந்தப் பங்களா எஜமானியின் சகோதரன் ஒருவன் இரவில் பூஜாவை தினமும் உடல் ரீதியாக துன்பப்படுத்தினான். வெளியில் சொல்ல முடியாது தனக்குள்ளே நொந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மடிந்து கொண்டிருந்தாள், அந்த அப்பாவி சிறுமி. பெரிய இடங்களில் இவையெல்லாம் சகஜம் என்பது போல அந்த வீட்டில் கண்டும் காணாமலும் திரிந்தனர் பலர். இந்தக் கொடுமைகளைத் தாங்கமுடியாத பூஜா தனது உடம்பில் தீ வைத்துக்கொண்டாள். காலங் கடந்து ஞானம் பிறக்கவே அந்த வீட்டாருக்கு மரண பயம் இதய கல்லறையில் குடியேறியது. பூஜாவைப் பற்றி அல்ல...! தங்களது மானம் போய்விடுமோ...?..! என்ற அச்சத்தில் துடித்தனர்...! அவசரமாக அந்தச் சிறுமியை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர். பலமுறை பூஜா துஸ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டதை வைத்திய அறிக்கை அறிவித்தல் பலகையிட்டது.

சிறுவர் உரிமை மாலையை இழந்து பூஜா பூமிக்குள் பிரதிஸ்டை ஆனாள். அவள் மீது தீ வைத்தது யார்? துஸ்பிரயோகம் செய்தது யார்? - விசாரணை தீ பரவியது. உயிரின் மதிப்பு இறந்த பின்தான் தெரிகிறது. அந்தப் பங்களாவின் அமைச்சர், எஜமானி, பூஜாவின் பெற்றோர், பூஜாவை வேலைக்கு அழைத்துச் சென்ற இடைத்தரகர் - கைதிக்கூட்டில் சிறைகிடந்தனர். சிறுவர் துஸ்பிரயோகம் உணவுச் சங்கிலி போல மூலை முடுக்கு, சந்து பொந்து - தனது ஆட்டத்தைத் தொடர்ந்தது. அது பூஜாவின் உயிரையும் குடித்தது. இந்தச் சிறுமியின் உயிர் மீண்டும் உயிர்த்தெழாது. பயத்தின் உச்சத்தில் பூஜாவின் உரிமைகளைப் பறித்தவர்கள்...! ஆர்வத்தின் உச்சியில் நியாயம் வேண்டி நிற்பவர்கள்...!

அவளது மரணத்திற்கு தகுந்த நியாயம் கிடைக்குமா? சிறுவர்களின் பாதுகாப்பு உறுதிப்பத்திரம் பெறுமா? இல்லை பூஜாவைப் போல தீயில் கருகிய மலராக பல தொழிலாளர் சிறுவர்கள் மடிந்து மறைவார்களா...? முதல் கட்ட விசாரணைகள் ஆரம்பமாகின. ஊடகங்கள் செய்திகளை அம்பலமாக்கின...!

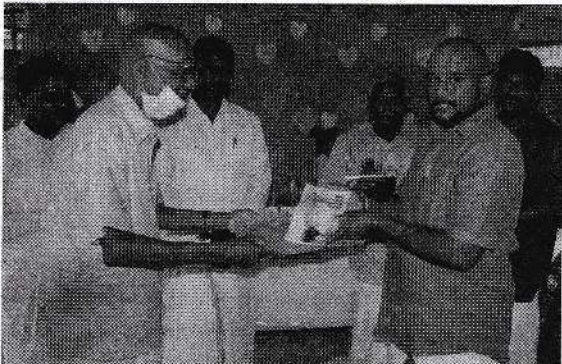
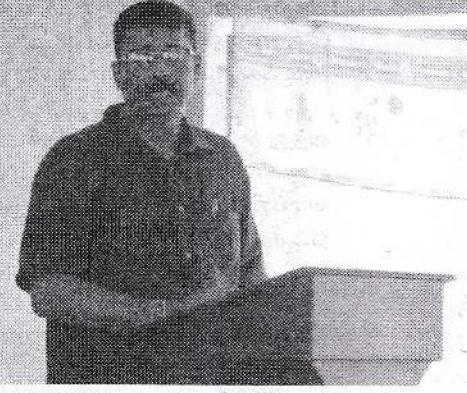
தமிழகத்திலே, அண்மைக் காலத்தில் மிகப் பெரிய திருவிழாவாகப் புத்தகக் கண்காட்சிகள் நிகழ்கின்றன. படைப்பாளிகள் கொண்டாடப்படுகின்றார்கள். பதிப்பு முயற்சிகள் மிகப் பெரியளவில் நடைபெறுகின்றன. எனினும் ஈழத்திலே இத்தகைய சூழல் அருகியேயுள்ளது. ஆரம்பகாலத்தில் ஏனைய மாகாணங்களோடு ஒப்பிடுகின்ற போது வட மாகாணத்தின் வாசிப்புப் பண்பாடு உச்சத்தில் இருந்தது. தற்போதைய சூழலில் வீழ்ச்சியைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. மீள் எழுச்சியின் அவசியத்தினை உணர்ந்து க.பரணீதரன், எஸ்.வசீகரன், சிவசேகரம் போன்ற தனிநபர்கள் புத்தகக் கண்காட்சியினை முன்னெடுத்து வருகின்றனர். ஜீவநதி பதிப்பகமானது தொடர்ச்சியாகவே புத்தகக் கண்காட்சியினை “கலையகம்” அல்வாயில் நிகழ்த்தி வந்துள்ளது. அதன் நீட்சியாக அகலித்தவகையில் 26.03.2022, 27.03.2022 ஆகிய இரு தினங்களிலும் யா / நெல்லியடி மத்திய கல்லூரியில் மிகச் சிறப்பாகக் கண்காட்சியினை முன்னெடுத்து வெற்றி கண்டுள்ளது. எட்டு பதிப்பகங்களின் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட படைப்பாளர்களின் ஆக்கங்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டன. மேலும் எட்டு அமர்வுகளில் ஒன்பது நூல்கள் வெளியீடு செய்யப்பட்டன.

கண்காட்சியில் அனைத்து நூல்களும் 20% கழிவுடன் விற்பனை செய்யப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. 26.03.2022 அன்று காலை 8.30 மணியளவில் எழுத்தாளர்களான ப.விஷ்ணுவர்த்தினி, செல்லக்குட்டி கணேசன், அ.பௌநந்தி, த.அஜந்தகுமார், ஜெ.ஜெயப்பிரசாந்தி என்போர் மங்கல விளக்கினை ஏற்றிவைக்க எழுத்தாளரான நிம்மி சிவா நாடாவினைக் கத்திரித்துக் கண்காட்சியினைத் திறந்து வைத்தார். அன்று 9.30 மணிக்கு யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் எழுதிய “தாலி” சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியீடு செய்யப்பட்டது. ஜீவநதி சிற்றிதழின் ஆசிரியர் க.பரணீதரன் தலைமையில் நிகழ்ந்த இந்நூல் வெளியீட்டில் குலசிங்கம் வசீகரன் வெளியீட்டுரையை நிகழ்த்த எழுத்தாளர் ஜெ.ஜெயப்பிரசாந்தி கருத்துரையை முன்வைத்தார்.

காலை 10:30 மணிக்கு எழுத்தாளர் இ.இராஜேஸ்கண்ணன் தலைமையில் அடுத்த நிகழ்வு ஆரம்பமானது. நா.நவராஜின் “கெடுவாய் மனனே சொற்கேள்” என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பு வெளியீடு செய்யப்பட்டது. இந் நூலின் வெளியீட்டுரையை எழுத்தாளரான வெற்றி துஷ்யந்தன் நிகழ்த்த, கருத்துரையினை கலாநிதி த.கலாமணி முன்வைத்தார். நூலாசிரியரான நா.நவராஜின் ஏற்புரையோடு நிகழ்வு நிறைவேய்தியது. புத்தகக் கண்காட்சி நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த சமநேரத்தில் பிற்தொரு அரங்கிலே நூல்வெளியீடுகளும் நடைபெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 26.03.2022 அன்று மாலை 3.30 மணிக்கு சிவ.ஆரூரன் எழுதிய ஆதரசாலை என்னும் நாவலின் வெளியீட்டு விழா கரவெட்டிக் கோட்டக் கல்விப் பணியாளர் மா.நவநீதமணி தலைமையில் நிகழ்ந்தது. பிரதேசசபையில் தலைவராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்ற வே.சிவராஜலிங்கம் வெளியீட்டுரையினை நிகழ்த்த, ஈழத்தின் முன்னணி விமர்சகர்களில் ஒருவரான சி.ரமேஷ் கருத்துரையினை வழங்கினார். வைத்திய கலாநிதிகளான திருமதி பத்மராணி ஏகம்பர மூர்த்தி, மா.குகராசா, சு.தேவகுமார் என்போர் முதன்மைப் பிரதிகளைப் பெற்றுச் சிறப்பித்தனர். சிவ ஆரூரனின் தந்தையான ஆ.சிவலிங்கம் ஏற்புரையினை நிகழ்த்தினார். அதனைத் தொடர்ந்து மாலை 4.30 மணிக்கு எழுத்தாளர் அ.பௌநந்தியின் “வலியும் வலியுமாக கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் கவிதைகள்” எனும் கட்டுரைத் தொகுப்பு வெளியிடப்பட்டது.

ஓய்வு நிலை அதிபர் இ.இராகவன் தலைமையில் நடைபெற்ற இந் நிகழ்வில் யாழ். பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர் இ.சர்வேஸ்வரா வெளியீட்டுரையினை நிகழ்த்தினார். தொழிலதிபர்களான ச.பிறேம்குமார், எஸ்.தயாபரன், முருகதாஸ் என்போர் முதன்மைப்பிரதிகளைப் பெற்றுச் சிறப்பித்தனர். கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையின் பிரதி அதிபர் ச. லலீசன் கருத்துரையினை வழங்க, நூலாசிரியரான அ.பௌநந்தி ஏற்புரையினை நிகழ்த்தினார். இந் நிகழ்வின் போது அரங்கு நிறைந்த வாசகர் கூட்டத்தினை அவதானிக்க முடிந்தது. மாலை 6.00 மணியளவில் அன்றைய

ஜீவநதி பதிப்பகத்தின் எழுச்சியிகு

புத்தகக் கண்காட்சி

■ இ.சு.முரளிதரன்

தினத்திற்கான கண்காட்சி நிறைவெய்தியது. 27.03.2022 அன்று நிகழ்ந்த நூல் வெளியீடுகள் சற்றுமாறுபட்ட வகையிலே காணப்பட்டன.

காலை 9.30 மணிக்கு இ.சு. முரளிதரனின் “மற்றும் பலர் நடத்த” என்ற சினிமா பற்றிய கட்டுரைத் தொகுப்பு வெளியிடப்பட்டது. எழுத்தாளர் தி.செல்வமனோகரன் தலைமையில் நிகழ்ந்த இவ்வெளியீட்டு விழாவில் ஹாட்லிக் கல்லூரியின் ஆசிரியர் ம. முருகமூர்த்தி வெளியீட்டுரை யாற்றினார். கு.சுபாரதன் முதன்மைப் பிரதியினைப் பெற்றுக் கொண்டார். எழுத்தாளரான த.அஜந்தகுமார். ஆழமான புரிதலோடும் அவை சர்ப்போடும் கருத்துரையினை முன்வைத்தார். நூலாசிரியர் ஏற்புரையினை நிகழ்த்தினார்.

இருநாள் நூல் வெளியீட்டிலும் கொண்டாட்டத்திற்கும், கவனக் குவிப்பிற்கும் உரித்தான நூல்வெளியீடாக “நரி சொன்ன யுரேகா” என்ற சிறுவர் எழுதிய சிறுவர் கதைகள் தொகுப்பு அமைந்திருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு பாடசாலைகளைச் சேர்ந்த இருபத்தைந்து மாணவர்களின் கதைகளை உள்ளடக்கிய நூலாக அமைந்திருந்தது.

வேம்படி மகளிர் கல்லூரி மாணவர்களான மு.மேதினிகா, ஜெ.ஜெயசுவேதா, பி.பிரஹாஷினி, க.கவிந்தியா, த.நிருபனா கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக் கல்லூரி மாணவர்களான பி.ஜனனி, ர.கனதாரணி, பி.தாரணி, தே.பவீந்திரன் ஹாட்லிக் கல்லூரி மாணவர்களான சு.திவ்வியன், ச.சாகித்யானந்த், நா.டுகிந்தன் மெதடிஸ்த பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலை மாணவர்களான ஜெ.யஸ்மிகா, வ.அபிஷா, ச.சௌமியா யாழ் இந்துக் கல்லூரி மாணவர்களான மு.கோகனன், க.கைலாஷ் என்போரின் கதைகளும் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. மேலும் ஜெ.லிவியானா (யாழ் புனித ஜோன் பொஸ்கோவித்தியாலயம்) த.தேனுடன் (உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் மிஷன் கல்லூரி) வி.நிவிந்தன் (யா/ புற்றளை மகாவித்தியாலயம்) த.அக்ஷிகன் (யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரி) மு.திவிஷா (உடுப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரி) பி.சுபாங்கி (வடமராட்சி மகளிர் கல்லூரி) அ.அஜிதன் (யா/ கரணவாய் மணியாகரன் தோட்டம் அ.த.க பாடசாலை) அ.கவிஷ் (யா/நெல்லியடி மத்திய கல்லூரி) ஆகியோரும் கதைகளை எழுதியுள்ளனர். புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார் தலைமையில் நடைபெற்ற இந்நிகழ்வில் எழுத்தாளர் மா.செல்வதாஸ் வெளியீட்டுரையினை வழங்கினார். சிறார் படைப்பாளிகளில் ஒருவரான மு.கோகனன் நூலை வெளியிட கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக் கல்லூரி ஆசிரியர் த.மகிந்தனின் மகள் ம.தஷ்விகா முதன்மைப் பிரதியினைப் பெற்றுக் கொண்டார். சிறார்களின் சங்கமம் புதுமையான பண்போடு அமைந்திருந்தது. குழந்தைகளின் இயல்புக்கு ஏற்பக் கீழிறங்கிக் கருத்துரை வழங்கிய எழுத்தாளரான ந.சுகபரன் பாடல் ஒன்றையும் பாடிக் குழந்தைகளின் மனதை வெகுவாக சர்த்தார்.

27.03.2022 அன்று மாலை நிகழ்வில் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பிடித்துள்ள பெண் படைப்பாளியான தாட்சாயணியின் இரு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. கவிஞர் த.ஜெயசீலன் தலைமையில் நடந்த இந் நிகழ்வில் கலாநிதி சு.குணேஸ்வரன் வெளியீட்டுரையை நிகழ்த்தினார். “யாருக்கோ பெய்யும் மழை” கவிதைத் தொகுப்பிற்கான கருத்துரையை எழுத்தாளர் கு.ரஜீபனும், “ராணியம்மா” சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கான கருத்துரையை இ.சு.முரளிதரனும் வழங்கினர். ஏற்புரையினை ஈழத்தின் முக்கிய படைப்பாளிமையான தாட்சாயணி நிகழ்த்தினார். ஜீவநதி பதிப்பகக் கண்காட்சியின் நிறைவு நிகழ்வாக, ஜீவநதி சிற்றிதழின் ஆசிரியர் க.பரணீ தரனின் “வட மாகாண சஞ்சிகைகள் ஓர் அறிமுகம்” என்னும் நூல் வெளியிடப்பட்டது. எழுத்தாளர் அ.பெளநந்தி தலைமையில் நடைபெற்ற இந் நிகழ்வில் பிரபல தமிழ் ஆசிரியர் கி.நடராசா வெளியீட்டுரையினை நிகழ்த்த, எழுத்தாள ரான எஸ். கிருபானந்தகுமாரன் கருத்துரை வழங்கினார். கண்காட்சி ஏற்பாட்டாளரும், நூலாசிரியரும், ஜீவநதி சிற்றிதழ் ஆசிரியரும், பதிப்பக உரிமையாளருமான க.பரணீதரன் ஏற்புரையினை வழங்கினார். இந்நிகழ்விலே மதிகலர்ஸ் பதிப்பக உரிமையாளர் சதீஸ் முகா மைத்துவ பொறுப்பாளரான சந்திரிகா ஆகியோர் கௌரவிக்கப் பட்டனர். இந்நிகழ்வுகளுக்கும் ஜீவநதி பதிப்பக ஏற்பாட்டில் நாடாத்தப்பட்ட புத்தக கண்காட்சியானது இனிதே நிறைவெய்தியது.

அவளும் ஒரு சிறைச்சாலை

■ முல்லைக்கோணைஸ்

கோயம்புத்தூர் மத்திய

சிறைச்சாலை

“சி” புளக் செல்லொன்றின் திட்டில் ரகு படுத்திருந்தான். அவனைப் பெரிய ரகு என்றும் சிலர் அழைப்பதுண்டு. ஏனெனில் தம்பாப்பிள்ளை மகேஸ்வரனின் இயக்கமான தமிழீழ இராணுவத்தில் முக்கிய பொறுப்பில் இருந்த இன்னுமொருவர் ரகு என்ற பெயரில் இருந்தமையால் அவனைப் பெரிய ரகு என்றே அழைத்தனர்.

நாளை பெரிய ரகு பெயரில் போகிறான். அவன் இந்த சிறைச்சாலைக்கு வந்து ஆறு மாதங்களுக்கு மேலாகிறது என்று சக கைதிகள் கூறியதிலிருந்து அறிந்து கொண்டேன். அவன் வரும்போதிருந்த உடற்பருமன் சற்றுத் தளர்ந்து தான் போய் விட்டதாக அவனோடு பழகியவர்கள் கதைத்துக் கொண்டார்கள். ஆறடி உயரத்தைக் கூடுதலாகக் கொண்ட தோற்றம். இறுக்கமும் திரட்சியும் கொண்ட அவனது உடல் அவயங்கள், உறுதியான பேச்சு, சிந்தனை வசப்பட்ட கண்கள் அவனை ஒரு பெரிய

பொறுப்பில் இருந்தவனாகவே காட்டியது.

நாங்கள் இருந்த செல்லில் அன்று எட்டும்பேர் அடைக்கப்பட்டிருந்தோம். எங்களில் மூவர் இலங்கை அகதிகள் என்பதால் எங்கள் மீது ஜெயில் அதிகாரிகள் பரிதாபப்படுவது போலவும் இருக்கும், அதே நேரம் கண் காணிப்பும் மறைமுகமாக அத்தமாக இருந்து கொள்ளும். நாங்கள் மூன்று பேரும் நாலு தமிழ்நாட்டுக்காரர்களும் ஒரு கேரளாக்காரனும் அடைக்கப்பட்ட செல்லில் படுக்க வசதியின்றி ஒருவன் எழுந்து சுவரில் சாய்ந்த வண்ணம் தூங்கினான். நாளை எங்கள் ஆறு பேருக்கும் வெவ்வேறு செல்களின் வெவ்வேறு கைதிகளுடன் இராப் பொழுது கழியும். ஆனால் பெரிய ரகுவுக்கும் சகிக்கும் செல் மாற்றுவதில்லை. அவர்கள் சிலோன்காரர்கள், இயக்கங்களிலிருந்தவர்கள். இதைவிட ஜெயிலரில் இருந்து கார்ணிக் வார்டன் வரைக்கும் அவர்களுக்கு ஒரு மதிப்பு இருந்தது. அவர்களோடு நானும் சிலோன் காரன் என்றபடியால் என்னையும் அவர்களோடு செல் மாற்றாமலேயே தங்க விட்டிருந்தார்கள். ஆனாலும் ஒரு நாள் ஒரு வார்டன் கள்ளமாகச் சிரித்த படியே கூறினான் “ஏம்பா! மூணு சிலோன்காரர்களும் சேந்து ஜெயில் ஓடைத்து தப்பிச்சுக் கொள்ள மாட்டீங்களே?”

அதற்குச் சகி சொன்னான்: சேர்! உடைச்சா நாங்கள் மட்டும் போக மாட்டம் எல்லாக் கைதிகளையும் கொண்டு தான் போவம்”

“அடப்பாவினா! நீங்க பண்ணினாலும் பண்ணுவீங்கப்பா” என்றவாறே தடியால் இரும்புக் கம்பி கதவுகளில் தட்டியவாறே போனான்.

பெரிய ரகுவும் சகியும் எண்பத்தைஞ்சு எண்பத்தாறுகளில் இந்தியாவில் இருந்து பயிற்சி முடித்துக் கொண்டு இலங்கைக்குப் போன சமயத்தில் எண்பத்தேழுக்களில் புலிகள் இயக்கத்தோடு நடந்த மோதல்களில் ஏனைய இயக்கப்போராளிகள் கொல்லப்பட்டதோடு மீண்டும் இந்தியாவுக்கே தப்பி வந்துவிட்டதாக அடிக்கடி கூறிக் கொள்வார்கள்.

சகி தாடி வைத்திருந்தான் பெரிய ரகுவைப்போல உடல்வாகிலையென்றாலும் சகியின் உடலும் போர்ப்பயிற்சி பெற்ற ஒரு

போராளிக்குரிய அம்சங்கள் இருக்கவே செய்தன. ஆனாலும் இதுவரையிலும் சுகி தன்னை ஒரு போராளி யென்றோ என்ன இயக்கமென்றோ யாரிடத்திலும் கூறியதில்லை. சுகி மாலை நேரங்களில் திறந்தவெளி புளக்கில் சில பயிற்சிகளைச் செய்வான். அதில் என்னைக் கவந்தது அவன் இரண்டு கைகளாலும் நடப்பது தான். கிட்டத்தட்ட ஐம்பது மீற்றர் தூரம் வரை காலால் பலன்ஸ் செய்தபடி கைகளால் நடந்து போவதை அந்த புளக்கிலுள்ள கைதிகள் எல்லாம் அதிசயமாகப் பார்ப்பார்கள். சிலர் கூடியிருந்து அவனைப்பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டார்கள். அதில் நீண்ட காலமாகவே விசாரணைக் கைதியாக இருந்த மொக்கையன் சொன்னான். “ஏம்பா சிலோன்காரனர் ரெயினிங்கப் பாத்திங்களா... நம்ம காலாலயே ஒழுங்கா நடக்க முடியல்ல, அவன் கையாலயே என்னமா நடக்குறானு”

அந்த ஜெயிலில் எங்களது புளக்கிலுள்ள விசாரணைக் கைதிகளில் மொக்கையன் தான் நீண்ட காலமாக பெயலில் போகாமல் வீட்டு யோசனையிலேயே சதா உழன்று கொண்டிருந்தான். அவனோடு புளக்கிலுள்ள புளிமர நிழலில் இருந்து கதைக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்த பொழுதொன்றில்தான் பீடியைப் பற்ற வைத்தவாறே மொக்கையன் சொன்னான். “தம்பி! இந்த ஜெயிலில் ஆயிரத்துத் தொழாயிரத்து நாப்பத்தேழு பிரிட்டிஸ்காரன் ஆட்சி செய்யும் வரைக்கும் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட நிறையப்பேர இங்க எல்லாம் அடைச்ச வைச்சிருந்திருங்காங்க. பாருங்க இது ஒரு வண்டிச் சக்கரம் போல றவுண்டாயிருக்கு. எந்தப் புளக்கப் பாத்தாலும் ஒரே மாதிரியாத்தானிருக்கும். அந்த ஜெயிலப் பற்றி மொக்கையன் இன்னும் நிறையவே சொன்னான். சொல்லும் போது அவனது குரலில் விழிகளிலும் ஒரு வித பெருமிதம் இழையோடும்.

ஒரு தடவை தண்டனைக் கைதி

ராஜண்ணாவோடு அவரது புளக்கை போய் வரும் போது முழுமையாகப் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. மொக்கையன் சொன்னது போலவே சிறைச்சாலையின் புளக்குகளெல்லாம் ஒரு வண்டிச்சக்கரம் சுழலுவதைப் போலவே தெரிந்தது. சக்கரத்தின் மத்தியில் சீப் வார்டனின் கண்காணிப்பு மையமாகவும், வண்டிச் சக்கரத்தின் உருளும் பகுதியை இணைக்கின்ற கம்புகளாக ஒவ்வொரு புளக்குகளும் இருந்தன. பார்த்தால் எல்லாம் ஒரே மாதிரியான தோற்றம் கொண்டதாகவே தெரிந்தது. அப்போது அலைந்து கொண்டிருந்த மதிய வெயிலின் தகிப்புறகு திசை தெரியாமல் தடுமாறக் கூடியதான அதிசயம் மாயமும் போலவே தோன்றியது. ஜெயிலில் உள்ள ஒவ்வொரு செல்லுக்கும் ஒரு கைதியை அடைப்பதற்காகவே கட்டப்பட்டதனால்தான் ஒரு திட்டும் மூலையில் திறந்த கழிப்பிடமும் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. ஆனால் எட்டுப்பேரை ஒரேயடியாக அடைப்பதனால் அந்தச் செல்லில் உள் திட்டில் படுப்பதற்கு அந்தச் செல்லுக்கு வந்த கைதிகளில் சீனியராகவோ அல்லது வலுவுள்ளவனாகவோ அல்லது

காரணிக் வார்டனின் செல்வாக்குள்ளவனாகவோ இருப்பது தான் வழமையாக இருந்து. அதன் படி பார்த்தால் அடுத்து எங்களது செல்லில் உள்ள திட்டில் படுக்கப்போவது சுகிதான். எனவே எனக்கு திட்டில் படுக்கும் வாய்ப்பு இப்போதைக்கில்லை. பெரிய ரகுவுக்கும் சுகிக்கும் இலங்கைக்காரர்கள் இயக்கத்திலிருந்தவர்கள் என்பதற்கப்பால் அவர்களிடம் பணப் பழக்கமும் இருந்ததே சிறை அதிகாரிகளை அவர்கள் பால் ஒரு ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது கைதிகளைப் பார்வையிடும் நேரத்தில் எப்படியோ அவர்கள் கைக்குப் பணம் வந்து சேரும். யாரும் கண்டு கொள்ளாத விதத்தில் அவர்கள் அதை வாங்கிக் கொண்டாலும் கடமையிலிருக்கும் ஜெயில் வார்டனுக்கு எப்படியும் தெரியும் அவர்களுக்குப் பணம் வந்து சேருமென்று வார்டனுக்குத் தெரியுமென்று அவர்களுக்கும் தெரிந்திருந்தது. வரும் பணத்தில் கொஞ்சம் ஜெயில் வார்டனுக்குக் கொடுத்தால் எதையும் கண்டு கொள்ள மாட்டான். பார்வையாளர் நேரம் முடிந்து திரும்பும் போது சீப் வார்டன் தனது கூடத்தில் இருந்தபடியே தலையை ஆட்டுவான். அவனுக்கும் தெரிந்திருந்தது, இவர்களுக்குப் பார்வையிடுவதற்கு யாரும் வந்தால் தனக்கும் ஒரு பகுதி வந்து சேருமென்று. அடுத்து புளக்கிலுள்ள வார்டன் அவனுக்கும் கொடுத்தது போக காரணின் வார்டன், நேரடியாகவே கேட்பான்.

“ஏம்பா ரகு எனக்கொண்ணுமில்லையா?” இருப்பதில் அவனுக்கும் கொஞ்சம் கொடுத்தபடியே ரகு சொல்வான்.

“உங்களுக்கில்லாததானே. சாப்பிடுங்க.” என்றவாறு கொண்டு வந்த பிறட்டிலும் பழத்திலும் கொடுத்து விட்டுறே செல்லுக்கு வந்து மிச்சமாயுள்ளதை செல்லில் உள்ள எல்லோருக்கும் பிரித்துக் கொடுப்பான். சுகியை யாரும் பார்வையிடுவதற்கும் வந்தாலும் அதையே தான் செய்வான்.

நானும் ஜெயிலுக்கு வந்து மூன்று மாதங்களாகின்றது. ஆனால் இருவரும் எந்தக் கேசில் ஜெயிலுக்கு வந்ததென்று கேட்டதுமில்லை, அவர்களிருவரும் சொன்னதுமில்லை. ஆனால் அவர்கள் வெவ்வேறு கேசுகளில் தான் வந்திருப்பதாக மட்டும் அவர்களது பேச்சில் இருந்து அறிந்து கொண்டேன். இருந்தும் மதிய நேர வெயில் நேரத்தில் புளியமர நிழலில் பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது வேறு கைதிகள் கதைத்துக் கொண்டதி லிருந்து பெரிய ரகு ஏதோ கொலைக் கேசில் தான் வந்திருப்பதாக அறிய முடிந்தது.

நானே அவன் பெயலில் போவதை ஒரு கையைத் தலைக்கு முண்டு கொடுத்தபடி கால்களை நீட்டி திட்டில் சிரிந்து படுத்திருந்தபடி சுகி கைதி களுக்குச் சொல்லும் போது அந்த இருளிலும் அவனது முகத்தில் ஒரு வித மலர்ச்சி படர்ந்திருப்பதைக் காண முடிந்தது.

நான் சீழே மீதமாயுள்ளவர்களோடு படுத்திருந் தேன். மிகவும் நெரிசலாக இருந்தது. குளிர்வேறு காலை

அடைத்தது. ஒரு வெள்ளை நிற பெட்சீர். விரித்தாலும் அது தான் போர்த்தினாலும் அது தான். சாப்பாட்டுத் தட்டைத் தலைக்கு வைத்தவாறு தூக்கத்தை யாசித்த படி கிடந்தேன். இலர்ம் போல கால்களை மடக்கியோ, நீட்டியோ, குறண்டிக் கொண்டு இரு தொடைகளுக்கும் நடுவே கைகளை வைத்துக் கொண்டு தூங்கும் சுகமோ எனக்கு இப்போதைக்குக் கிடைக்கப் போவதில்லை.

பவானிசாகர் அகதி முகாமில் இருக்கும்போது ஐயா அம்மா சகோதரர்களைப் பிரிந்திருக்கின்ற ஏக்கமே தவிர அங்கு வேறெந்தக் குறையும் இருந்ததில்லை. கருத்து முரண்பாடில்லாத நண்பர்கள் கரன், நாதன், பிரகாஸ் கூடிச்சமையல் மதியம் போல சலித்துப் போகும்ளவுக்கு பவானிசாகர் ஆற்றில் குளியல் அந்தக் குளியலுக்காகவே நாட்டையும் வீட்டையும் பிரிந்திருக்கலாம் போல தோன்றும். பின்னேரம் கொட்டகையில் சினிமா. சில மாலை நேரங்களில் அண்ணா மைதானத்தில் கூடியிருந்து கடலை கொறித்தபடி அவரவர் இன்ப துன்பங்களைப் பகிரல் கடைசியாக மைதானத்தில் கூடியிருந்தபோது நாதன் எங்கோ வெறித்தபடி சொன்னான்.

“டேய்... எப்படா எங்கட ஊருக்குப் போப்போறம் எனக்கு ஐயாவப் பாரக்கோணும் போல கிடக்கு. நான் வரேக்க ஐயாக்கு விருப்பமில்ல. நாட்டுப் பிரச்சனையாலதான்ரா என்ன போட்டில ஏத்தி இந்தியாவுக்கு அனுப்பி விட்டவர்.”

“நான் நிண்டால் எஸ்ரிரியில சேர்ந்திடுவன் எண்டுதான்ரா என்னையும் இஞ்ச அனுப்பினவியன்” என்று குனிந்திருந்தபடியே கரன் சொன்னான் அப்போது அவனது முகம் இறுகியிருந்தது.

பிரகாஸின் காரணமே வேறு மாதிரியாக இருந்தது. அவன் கொழும்பில் இருந்து உறவினர் களைப் பார்க்க என்று அவனுடைய அக்காவுடன் முல்லைத்தீவுக்குப் போயிருந்தானாம். அங்கு முல்லைத்தீவு இராணுவ முகாம் புலிகள் அமைப்பினால் தாக்கப்பட்ட சமயம் சனங்கள் இடம் பெயர்ந்து பாதுகாப்பான இடம் தேடிப் போனார்கள். அப்போது தான் இந்தியாவுக்குக் கடல் வழியாகப் படகுகளில் ஏராளமான சனங்கள் அகதிகளாகப் புகலிடம் தேடிப் போயினர். பாதைகள் மூடப்பட்ட பொழுதில் அவன் அக்காவையும் படகில் ஏற்றிக் கொண்டு இந்தியாவுக்கு வந்தானாம். அவன் இதைச் சொன்னபோது அவனது வார்த்தைகளில் தாங்கள் தனித்து விடப்பட்டதான சோகம் கூடியிருந்தது.

எங்களோடு ஒன்றாகத் தங்கியிருந்த நண்பர்களில் கரனும் நாதனும் எங்களைக் கைது செய்த நாளன்று திருச்சிக்குப் போயிருந்ததால் அந்தக் கைதில் இருந்து தப்பித்திருந்தார்கள்.

எங்களைக் கைது செய்வதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் ராஜீவ் காந்தியை மனித வெடிகுண்டு வைத்துக் கொண்டு விட்டார்களாம் என்று முகாமே பரபரப்பாக இருந்தது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள இலங்கை அகதிகள் முகாம்கள் காங்கிரஸ் காரர்களால் தாக்கப்படுவதாகவும் வந்த செய்திகளால் இன்னும்

சனங்கள் கலவரமடைந்து காணப்பட்டார்கள். எங்களது முகாமிலும் அந்தப் பயம் தொற்றிக் கொள்ள நாலா பக்கமும் இளைஞர்கள் இரவெல்லாம் மாறி மாறிக் காவல் காத்தனர்.

எங்களைக் கைது செய்த அன்று முகாமின் நான்கு பக்கமும் யாருமே வெளியேறாதபடி விசேட பொலிஸ் ஆயத்தங்களுடன் நின்றிருந்தபோதும் தனிப் பதிவில் இருந்த ஒரு சில இளைஞர்கள் அவர்களுக்கே தண்ணி காட்டி விட்டுத்தப்பித்திருந்தனர். தாடி வளர்த்திருந்த மன்னார் யூட் பிடி பட்டபோது ரூமில் கஞ்சா வைத்திருந்தான் என்று சப்பாத்துக்கால்களாலும் பொல்லாலும் அடித்தார்கள். ஒரு பொலிஸ்காரன் “ஏண்டா எங்கட தலைவரையே கொன்னுட்டீங்களோடா” என்று கூறியவாரே உதைத்தான்.

கைது செய்து எங்களை விசாரணை செய்து விட்டு மறுநாளே விட்டு விடுவதாக முகாம் தலைவரிடம் கூறி பஸ்ஸில் ஏற்றி ஈரோடு கொண்டு சென்றார்கள். நாங்கள் நாளைக்கே முகாமுக்குத் திரும்பி விடலாமன்றுதான் நினைத்திருந்தோம். மறுநாள் கையடையாளம் எடுத்து விட்டுக் கோயம்புத்தூருக்கு சிறைச்சாலை பஸ்ஸில் ஏற்றும்போது தான் எல்லோருக்கும் முகங்களும் மனங்களும் இருண்டன.

நீண்ட நாட்களின் பின்னர் விஜியின் ஞாபகம் வந்தது. முகாம் வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய ஆறுதலாகவும் ஒரு பிடிப்பையும் ஏற்படுத்தியது அவளது நட்பே. அவள் என்னோடு பழக ஆரம்பித்த நாட்களில் இருந்து எனக்கு எனது நண்பர்கள் எல்லாம் இரண்டாம் பட்சமாகவே பட்டது. அவளுக்காகவே நான் அவர்களோடு சுற்றித் திரிவதைக் குறைத்துக் கொண்டேன். சினிமாவுக்கென்று நண்பர்களோடு புறப்படத் தயாராகும் போது அவள் கண்களால் போகவேண்டாம் என்று ஜாடை செய்தால் போதும், அப்படி அவனது பேச்சுக்கும் பார்வைக்கும் ஒரு வித மந்திர சக்தி இருந்தது போலவே கட்டுண்டு கிடந்தேன்.

அவளோடு நான் பழகுவது ஆரம்பத்தில் அவளது தாய்க்குத் தெரியவில்லை.

ஒரு சமயம் மன்னார் மேரியக்காவின் ரூமில் இருந்து விஜியோடு கதைத்ததை யாரோ அவளது தாய்க்குச் சொல்லி விட்டார்கள். வாசலில் வந்து நின்று கூச்சலிட்டாள்.

“என்னடி கூட்டிக் குடுத்துக் கும்மாளம் அடிக்கிறியே... உன்னப் பொலிசில குடுத்து என்ன செய்யிறன் பார்? என்று மேரியக்காவுக்குக் கண்டபடி பேசினாள். மேரியக்கா தன்னில் தான் பிழையிருப்பது போல அமைதியாக இருந்தாள்.

விஜி கூனிக்குறுகிப் போனாள். அக்கம் பக்கம் இருந்த அறைகளிலிருந்து ஆண்களும் பெண்களும் எட்டிப் பார்த்தனர். எனக்குக் கால்கள் தளர்ந்து படபடக்கத் தொடங்கின. ரூமில் இருப்பது போன்ற பிரமை இருந்ததேயொழிய அங்கிருப்பதான உணர்வின்றி வெறும் ஓசைகள் எங்கோ தூர குகையிலிருந்து ஒலிப்பதுபோலக் கேட்டபடியிருந்தது. சற்றுநேரம் கழித்துச் சுதாகரித்த போது விஜியோ தாயோ

அங்கிருக்கவில்லை. மேரி அக்கா தார் அட்டைச் சீற்றில் சாய்ந்தபடி குனிந்திருந்தாள்.

சே... என்னால தான மேரி அக்கா அவமானப் பட்டாள். வெளியே செல்வதற்குக் கூச்சமாக இருந்தது. கரன், நாதனைப் பார்த்து நடந்ததைச் சொல்லி ஆற வேண்டும் போலிருந்தது. மேரியக்காவுக்கு எதும் என்னால் சொல்வதற்கு நாவெழுவில்லை. எழுந்து வெளியில் வந்து நடக்கத் தொடங்கினேன். சாரம் அவிமும் போலிருந்தது. இறுக்கி முடிந்து விட்டு பாவனிசாகர் அணைக்கட்டுப் பக்கமாக நடந்தேன். மனசு பூரிப்படையும் நேரமென்றாலும் உடைந்து போகும் தருணமென்றாலும் அங்கு சென்று சிறிது நேரம் உட்கார வேண்டும் போலிருக்கும்.

அணையில் நிரம்பிய நீர்ப்பரப்பும் மேலே பரந்து ஜாலம் காட்டும் மலை முகமுடுகளும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் மனத்தை ஆற்றுப்படுத்த வல்லதாகவே யிருந்தன.

வெயில் இறங்கியிருந்தது. மேரியக்காவை நினைக்கத்தான் என்னவோ போலிருந்தது.

மேரியக்காவுக்கு கணவர் லண்டனில் இருந்த தால் எங்களுக்கும் உதவியாகவே இருந்தான். மகன் பிள்ளை படித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரே பிள்ளை யாதலால் அவனை அவள் கண்டிப்பதேயில்லை. அவன் கேட்பதெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்தபடியேயிருப்பான். அதனாலோ என்னமோ அவன் படிப்பில் மந்தமாகத்தானிருந்தான். மேரியக்கா எங்களது ரூமுக்குப் பக்கத்து ரூமானதால் காலைத் தேநீர் அவளே தந்தாள். நாங்கள் மூன்று பேரானதால் ஏனவளுக்குச் சிரமமும் செலவுமென்று ஒருநாள் கரன் இரண்டு கிலோ சீனியும் தேயிலையும் வாங்கிக் கொடுத்தான். அவளுக்கு வந்த கோபத்தில்,

“டேய் உங்களிட்டச் சீனி வாங்கித்தான் நான் தேத்தண்ணி தரோணுமே... ஊத்துற தேத்தண்ணில ரெண்டக் கூட ஊத்தினா நானென்ன குறைஞ்சே போயிடுவன். நீங்களும் வீட்ட விட்டுத் தனிய வந்து இஞ்சு கஸ்ரப்படுறியள். அங்க பிரச்சின தீர்ந்தால் நாங்களேன் இஞ்சு இருப்பான். கெதியில பிரச்சன தீர்ந்து நாங்களெல்லாம் எங்கட ஊருக்குப் போயிடுவம். ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதயுங்கோ”

அவளது ரூமில் விசேசமாய்ச் சமையல் ஏதா வது செய்தால் எங்களது ரூக்குக் கறி கொண்டு வந்து வைப்பாள். இப்படி மேரியக்கா பழகுவதை அக்கம் பக்கத்துச் சனங்கள் ஒரு மாதிரியாகக் கதைத்தார்கள்.

“மேரிக்கென்ன புருசன்ர துணை யில்லாட்டிலும் நாலைஞ்சு பொடியளினர் துணையோட இருக்கிறாள். லண்டன் காசக் காட்டிப் பொடியள வளைச்சுப் போட்டிட்டாள்.” இது மேரியக்காவுக்கும் எட்டியிருந்தது போல திடீரென்று ஒரு நாள் ரூமைக் காலி பண்ணிவிட்டு மெட்ராஸில் புருசன் வீடு ஒழுங்கு பண்ணியிருப்பதாகக் கூறி கிளம்பிப் போனாள். போகும் போது எனக்குச் சொன்னாள்.

“டேய்... விஜி நல்ல புள்ள இல்லேடா இனி

ஏதோ உன்ர விருப்பம். யோசிச்சு நட.” எனக்கு மேரியக்காவின் மேல் கோபம் கோபமாக வந்தது. நான் திருப்பி எதும் சொல்லவில்லை.. அவள் புறப்படும் போது நானும் கரனும் நாதனுமாகப் போய் வழியனுப்பி விட்டு வந்தோம். பிறகொரு நாள் கரன் என்னை ஜெயிலில் பார்க்க வந்தபோது பம்மியபடி சொன்னான் “மச்சான் விஜியைப் பற்றிச் சொல்லுறன் எண்டு குற நினைக்காத... முகாமில் வசந்தன் எண்டு வவுனியாப் பொடியன் ஒருத்தன் உனக்கும் தெரியும் அவன... அவனோட தான் இப்ப கதைச்சோண்டு திரியிறான். தாய்க்கும் அவனப் பிடிச்சிருக்காம். அவளும் தாயும் அவனோட சத்தியமங்கலம் பஸ்ஸில கூட ஒண்டாய்ப் போனதக் கண்டனான்... ஆத்துக்குக் கூட குளிக்கிறதுக்கு அவனோடதானாம் போறாளாம் எண்டு கேப்பில சனம் கதைக்கிது.” கரன் சொன்னதைக் கேட்டபோது நெஞ்சு கொதித்து உடனே சீவலப் பேரி பாண்டி மாதிரி ஜெயில உடைச்சுப் போய் அவளை வெட்ட வேண்டும் போலிருந்தது.

பார்வையாளர் நேரம் முடிய நேராக எனது புளக்கிற்குப் போய் புளிய மர நிழலில் இருந்து யாருக்கும் தெரியாமல் அழுதேன். குரல் கேவி அழுகைச் சத்தம் வெளியே வந்து விடும்போலிருந்தது. அடக்கிக் கொண்டு அழுதேன். அழுது முடித்தபோது சுகமாக இருப்பது போலவும் இருந்தது. திட்டில் ரகு எறங்கிப் போயிருந்தான்.

நாளை பெயலில் போவதால் ஏற்பட்ட சந்தோசமும் நிம்மதியும் அவனை ஆழ்ந்துறங்கச் செய்திருந்தது.

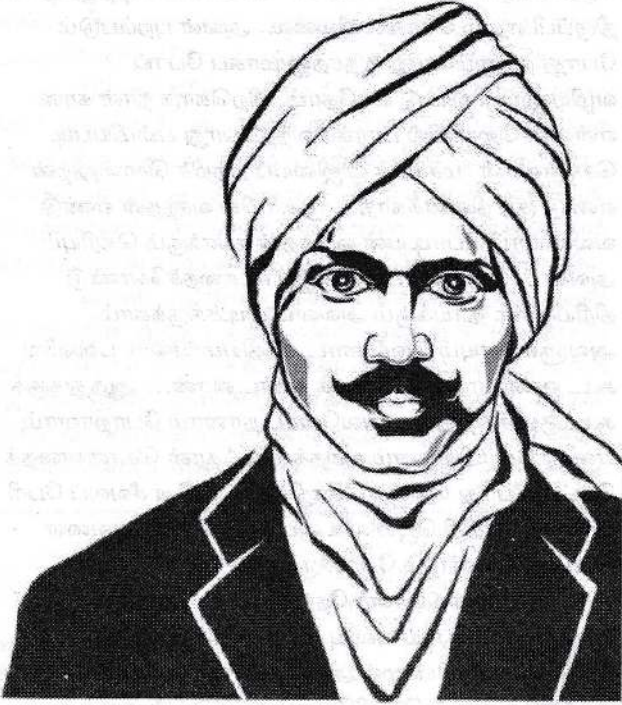
சுகி புரண்டு புரண்டு படுத்தான். உறக்கம் நிம்மதியற்றிருப்பது போல.

மௌனம்

அணைக்காத கரங்கள் இறுக விலகியிருந்தன ஓநாய்களையும் மனிதரையும் போல என் பின்னால் அமர்ந்திருக்கும் இந்தச்சிலை பேசக்கூடியது, கைகள் மட்டும் அசைக்கும். அழுவோ, சிரிக்கவோ தெரியாது அதற்கு

இன்று மௌனத்தின் இரண்டாம் நாள் மௌனமே அன்பாய் மௌனமே காதலாய் மௌனமே பரிவாய் விரவியிருந்தது நாளொங்கும் சுவரில் பச்சைப் பாசி போல மேகங்களை விலக்கி, வெளியில் குதிக்கும் ஒரு வெயிலுக்காய், பார்த்திருக்கும் நம் பிரியம்.

- வசிகரன்

வ.ந. கிரிதரன்

பாரதியாகும், ஐரோப்பிய பெண்களும், கட்டுப்பாடற்ற காதலும்!

சமுதாயத்தில் அடிமைகளாக வாழும் பெண்கள் ஆண்களைப் போல் சமவரிமை பெற்றவர்களாக வாழ வேண்டுமென்பதில் பாரதியார் தீவிரமாகியிருக்கின்றார். அவரது எழுத்துகள் பால்ய விவாகம் போன்ற கொடுமைகளை எதிர்க் கின்றன. பெண்களின் கல்விக்காக அவரது கவிதைகள் குரல் கொடுக்கின்றன.

தான் வாழ்ந்த காலகட்டத்துச் சூழலை மீறிப் பெண் விடுதலையைப்பற்றிப் பாடி, எழுதி அதனைத் தீவிரமாக வலியுறுத்தியவர் பாரதியார். பால்ய விவாகம், விதவைகள் மறுமணம், பெண் கல்வி, பெண் வேலை வாய்ப்பு என்று பெண்களின் விடுதலைக்காகக் குரல் கொடுத்தவை அவரது எழுத்துகள். பாரதியாரின் பெண் விடுதலைச் சிந்தனைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் ஆய்வாளர்கள் சிலர் பாரதியார் ஐரோப்பியப் பெண்களை விடுதலை பெற்ற பெண்களாகக் கருதியதாகவும் அதன் மூலம் அவரால் பால் கவர்ச்சியையே விற்பனைப் பண்டமாகப் பயன்படுத்தும் முதலாளித்துவத்தை அறிய முடியவில்லையென்றும் கருதுகின்றார்கள். இது மிகவும் தவறான கூற்று. உண்மையில் பாரதியார் அப்படித்தான் கருதியிருந்தார்? அவரது “மாதர்” தொகுதியிலுள்ள “நவீன ருஷ்யாவில் விவாக விதிகள்” என்ற கட்டுரை பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

“ஆண், பெண் இருபாலாரும் பரிபூரண சமத்துவ நிலைமையுடையோர். இங்ஙனம் இரு பாலாரும் முற்றிலும் சமானம் என்ற கொள்கைக்குப் பங்கம் நேரிடாதபடி விவாகக் கட்டைச் சமைக்க வேண்டுமென்பதே ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் உண்மையான நோக்கம்” என மேற்படி கட்டுரையில் ஓரிடத்தில் ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் சமவரிமை பற்றிய நோக்கு பற்றிக் குறிப்பிடும் பாரதியார் மேற்படி கட்டுரையில் இன்னுமோரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“...அவற்றைப் பார்க்கும் போது நவீன ஐரோப்பிய நாகரீகம் என்று புகழப்படும் வஸ்துவின் நியாயமான, உயர்ந்த பக்குவ நிலைமை மேற்படி போல்ஷ் விக் விவாக சம்பிரதாயங்களில் எய்தப்பட்டிருக்கிறதென்று தெளிவாக விளங்குகின்றது... பெண்களிற்கு விடுதலை

தாங்கள் வேறுபல ஜாதியர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகக் கொடுத்திருப்பதே தாம் நாகரீகத்தில் உயர்ந்தவர்களென்பதற்கு முக்கியமான அடையாளங்களில் ஒன்றாமென்று ஐரோப்பியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்த வகையில் பார்த்தால், ஐரோப்பாவின் இதர பகுதிகளைக் காட்டிலும் நவீன ரஷ்யா உயர்ந்த நாகரீகம் பெற்றுள்ளதென்பது ப்ரத்யட்சமாகத் தெரிகின்றது...”

இவையெல்லாம் விளக்கி நிற்பவை தாமென்ன? “ஆணிற்கும் பெண்ணிற்கும்” என்னும் கருத்தை வலியுறுத்தும் ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் நோக்கினை வரவேற்றாலும், உண்மையிலேயே ஐரோப்பாவின் ஒருபகுதியான நவீன ரஷ்யாவிலேயே பெண்களின் நிலைமை சிறப்பாகவிருப்பதாக அவர் கருதுகின்றார். இதனையே மேற்படி கட்டுரையின் இறுதிப் பகுதியில் வரும் பின்வரும் பகுதி உறுதிப்படுத்துகின்றது.

“..இப்படிப்பட்ட நம்முடைய ஸ்திரிகளின் நிலைமையை நவீன ருஷ்யாவில் ஸ்திரிகளின் விடயமாக ஏற்பட்டிருக்கும் சட்டங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். அப்போதுதான் நம்மை ஐரோப்பிய நாகரீகம் எந்தச் சக்தியினாலே கீழே வீழ்த்திற்றென்பதும், எந்த அம்சங்களில் நாம் ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் வழியைப் பின்பற்றத் தகுமென்பதும் தெளிவுறப் புலப்படுத்தும். நாம் ஐரோப்பியர் காட்டும் நெறிகளை முற்றிலுமே கைப்பற்றிக் கொள்ளுதல் அவசியமில்லை... ஆண்களிற்கும் பெண்களிற்கும் எவ்விதத்திலும் வேற்றுமை கிடையாது. இருபாலாரும் சமானமாகவே கருதப்படுவார்கள்” என்று ருஷ்யச் சட்டம் கூறுமிடத்திலே நாம் ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் கருத்தை அனுசரித்தல் மிக,

மிக,மிக அவசரம்.”

மேலும் அவரது ருஷ்ய புரட்சி பற்றிய கட்டுரைகள், கவிதைகள் எல்லாமே பொதுவுடமைச் சமுதாய அமைப்பை வரவேற்கின்றன. ஆனால் அடைந்த வழிமுறைகளைத்தாம் ஆதரிக்கவில்லை. இவற்றிலிருந்து இறுதியாக நாம் வந்தடையக் கூடிய முடிவுகள் இவைதாம்:

ஆண்-பெண் சமவுரிமை பற்றிய ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் நோக்கினை வரவேற்ற போதிலும் பாரதி ஐரோப்பாவின் ஒரு பகுதியான நவீன ருஷ்யாவிலேயே மேற்படி நோக்கம் உயர்ந்த நிலையிலுள்ளதாகக் கருதுகின்றாரே தவிர ஆய்வாளர்கள் சிலர் கருதுவது போல் ஐரோப்பாவின் முதலாளித்துவ நாடுகளைச் சேர்ந்த பெண்களை நிச்சயமாக முழுமையான விடுதலை பெற்ற பெண்களாகக் கருதவில்லை. மேற்படி ஆய்வாளர்கள் விட்ட பிழைக்குக் காரணம் நவீன ருஷ்யாவை ஐரோப்பாவின் ஒருபகுதியாகக் கருதாமல் முதலாளித்துவ ஐரோப்பாவையே ஐரோப்பாவாகக் கருதியது தான். பாரதி ருஷ்யாவில் நிலவிய ஆண்-பெண் சமவுரிமை சம்பந்தமான சட்டங்களைப் புகழும்போது அதனை ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் உயர்ந்த வடிவமாகக் கொள்வதை வெளிப்படுத்தும் அவரது “நவீன ஐரோப்பிய நாகரீகம் என்று புகழப்படும் வஸ்துவின் நியாயமான, உயர்ந்த பக்குவ நிலமை மேற்படி போல்ஷ்விக்க விவாக சம்பிரதாயங்களில் எய்தப்பட்டிருக்கிறதென்று தெளிவாக விளங்குகின்றது.” எனும் கூற்றுகளை மேற்படி ஆய்வாளர்கள் கணக்கிலெடுக்கத் தவறி விட்டார்கள். பொதுவாக கீழை நாடுகளை விட மேலை நாடுகளில், ஐரோப்பாவில் பெண்களின் சுதந்திரத்தை அவர் ஆதரிக்கின்றார். பெண் கல்வி, வேலை வாய்ப்பு போன்றவற்றில் அவர்கள் அடைந்திருந்த முன்னேற்றத்தை அவர் ஆதரிக்கின்றார். ஆனால் அதே சமயம் ருஷ்யாவிலேயே பெண்களின் விவாக சம்பிரதாயங்கள் உயர்ந்த பக்குவ நிலையிலிருப்பதாகவும் அவர் கருதுகின்றார். அதனால் தான் அவர் “நவீன ஐரோப்பிய நாகரீகம் என்று புகழப்படும் வஸ்துவின் நியாயமான, உயர்ந்த பக்குவ நிலமை மேற்படி போல்ஷ்விக்க விவாக சம்பிரதாயங்களில் எய்தப்பட்டிருக்கிறதென்று தெளிவாக விளங்குகின்றது” என்றும், “ஐரோப்பாவின் இதர பகுதிகளைக் காட்டிலும் நவீன ருஷ்யா உயர்ந்த நாகரீகம் பெற்றுள்ளதென்பது ப்ரத்யம்மாகத் தெரிகின்றது” என்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

அதே சமயம் பாரதியார் ஐரோப்பிய நாடுகளில் வாழும் பெண்களிடையே நிலவிய “கட்டுபாடற்ற காதல்” போன்ற கோட்பாடுகளைப் பலமாக எதிர்க்கவும் தவறவில்லை. “விடுதலைக் காதல்” என்ற அவரது “சுய சரிதை”க் கவிதையில் வரும் பின்வரும் பகுதி கூறுவதென்ன?

“காதலிலே விடுதலையென்றாங்கோர் கொண்கை
கடுகி வளர்ந்திடுமென்பார் யூரோப்பாவில்.
மாதரெல்லாம் தம்முடைய விருப்பின் வண்ணம்
மனிதருடன் வாழ்ந்திடலாம் என்பார் அன்னார்.
பேதமின்றி மிருகங்கள் கலத்தல் போலே
பிரியம்வந்தால் கலந்தன்பு பிரிந்துவிட்டால்
வேதனையொன்றில்லாதே பிரிந்து சென்று
வேறொருவன் தனைக் கூட வேண்டும் என்பார்.”

பாரதியார் உண்மையிலேயே அபூர்வமான மனிதர்.
மனித சமுதாயத்தைப் பாதிக்கும் சகல விடயங்களைப்
பற்றியும் அவர் தன் கவனத்தைத்
திருப்பியிருக்கின்றார். இயற்கை, சமுதாயம்,
அரசியல், தத்துவம், பெண்விடுதலை, வறுமை,
மக்கள் விடுதலை யென்று அவர் பாடாத, எழுதாத
துறையென்று எதுவுமேயில்லை. பெண்களின்
விடுதலைக்காகக் குரல் கொடுத்த பாரதியாரால் “கட்டுப்
பாடற்ற காதல்” போன்ற கருத்துக்களை ஏற்க
முடியவில்லை.

“வீரமிலா மனிதர் சொல்லும் வார்த்தை கண்டீர்.
விடுதலையாம் காதலெனில் பொய்மைக்காதல்”.

“மாதரெல்லாம் தம்முடைய விருப்பின்
வண்ணம், மனிதருடன் வாழ்ந்திடலாம் என்பார்
அன்னார்.” என்று குறிப்பிடும் பாரதியார், “பேதமின்றி
மிருகங்கள் கலத்தல் போலே பிரியம்வந்தால் கலந்தன்பு
பிரிந்துவிட்டால் வேதனையொன்றில்லாதே பிரிந்து
சென்று வேறொருவன் தனைக் கூட வேண்டும் என்பார்”
என்று கூறும் பாரதியார் அவ்விதமான விடுதலைக்
காதல் “பொய்மைக்காதல்” என்று சாடுகின்றார்.
அவ்விதம் கூறுபவர்களை “வீரமிலா மனிதர்” என்றும்
கடுமையாகக் கண்டிக்கின்றார்.

மேலும் மானுடரின் திருமணத்தைப்பொறுத்த
வரையில் அவர் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும்
மணமுறையையே ஆதரிக்கின்றார். அதனால்தான்
அவரால்

“காதலொருவனைக் கைப்பிடித்தே, அவன்
காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து,
மாதரறங்கள் பழமையைக் காட்டிலும்
மாட்சி பெறச் செய்து வாழ்வடி.”

என்று “பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி”யில்
கும்மியாட முடிசின்றது.

பாரதியார் உண்மையிலேயே அபூர்வமான
மனிதர். மனித சமுதாயத்தைப் பாதிக்கும் சகல
விடயங்களைப் பற்றியும் அவர் தன் கவனத்தைத்
திருப்பியிருக்கின்றார். இயற்கை, சமுதாயம், அரசியல்,
தத்துவம், பெண்விடுதலை, வறுமை, மக்கள் விடுதலை
யென்று அவர் பாடாத, எழுதாத துறையென்று
எதுவுமேயில்லை. பெண்களின் விடுதலைக்காகக் குரல்
கொடுத்த பாரதியாரால் “கட்டுப்பாடற்ற காதல்” போன்ற
கருத்துக்களை ஏற்க முடியவில்லை. சமுதாயத்தில்
அடிமைகளாக வாழும் பெண்கள் ஆண்களைப் போல்
சமவுரிமை பெற்றவர்களாக வாழ வேண்டுமென்பதில்
பாரதியார் தீவிரமாகியிருக்கின்றார். அவரது எழுத்துகள்
பால்ய விவாகம் போன்ற கொடுமைகளை எதிர்க்
கின்றன. பெண்களின் கல்விக்காக அவரது கவிதைகள்
குரல் கொடுக்கின்றன. விதவைகளின் மறுமணத்தை
அவை வரவேற்கின்றன. அதே சமயம் “கற்பை”ப் பற்றி
வலியுறுத்தும் போது அதனை ஆண்-பெண்
இருவற்றிற்குமே பொதுவாக வைக்கும் பாரதி, ஒருவனிற்கு
ஒருத்தியென்ற ஒருதார மணமுறையையே பலமாக
ஆதரிக்கின்றார்.

girinav@gmail.com

காணாமல் போன காமை

என்.நிலவிந்தன்

வானம் இரக்கமற்று போய் வெயில் வெப்பத்தை வாரி தாராளமாக அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. வாகன நெரிசல் மத்தியான வேலை. வவுனியாற்றவன் நிறைய சனம் புழக்கம் அதிகமாக காணப்பட்டது. சந்தேகங்கள், வலிகள், பிரிவுகள், போராட்டங்கள், வெற்றியை நோக்கிய நடைகள், ஏக்கங்கள், ஆனந்த சிறக்கம், தோல்வி நிறைந்த உள்ளம் இவை மனங்களுக்குள்ளே விரவியிருந்தன.

வவுனியா மணிக்கூட்டுக் கோபுர முகட்டில் இரண்டு புறாக்கள் தங்கள் மொழியில் பேசிக் கொண்டிருந்தது. வியாபார கூச்சல்களும் முண்டியடித்தப்படி இருந்தது. யாழ்ப்பாணம்- கொழும்பு பஸ் ஹெண்டைக்டர் புத்தளம், சீதுவ, ஜாஎல, வத்தள, கொட்டுவ என்றவாறு சத்தமிட்டான். அந்த மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்துக்கும் நீதிமன்றத்திற்கும் இடையில் தான் அந்த காணாமல் போனோர் கவனயீர்ப்பு போராட்டம் நடக்குது.

அவன் பெயர் பாரதி! தன் காணாமல் போன மகனுக்காக காத்திருக்கின்றான்.

“எனக்கென்று எதுவுமில்லை... என்ற மகனும் இல்லாட்டி அவர் போனப்போவே போய் சேந்திருப்பன் என்க மகன் ஈழவனும் இல்லை...” என்பிள்ளை இருந்திருந்தான் டொக்டராய் இருந்திருப்பான் தனமக்கா...” என்று தவிப்பும் கவலையும் நிறைந்த குரலில் எத்தனையாவது முறை இப்போது சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று அவளுக்கே தெரியாது.

அடிக்கிற வெயிலுக்கு தகர கொட்டிலுக்குள்ளே இருக்கவே ஏலாது.

“அப்பா எங்க?

தன்னுடைய மகன் எங்கே?

தன் கணவர் என்ன ஆனார்?

அப்பா எப்ப வருவார்?

மகன் எங்கே?” என்ற கேள்விக்கு விடை

கிடைக்காத மனிதர்கள் இந்தக் கொட்டிலுக்குள்ளே காத்துக் கிடக்கிறார்கள் இவர்கள் மறைக்கப்படுறார்கள்.

பாரதி கனகராயன் குளத்தில் பிறந்தவள் கிள்ளி நிலவணை திருமணம் செய்து இருவருக்கும் சொந்த ஊர் என்பதால் அங்கேயே இருந்து விட்டாள். மாடு, ஆடு, கோழி, வயல்காணி, தோட்டக்காணி என்று எந்த

குறையும் இல்லாத வாழ்வு. ஆனால் நிறைந்த வளமாய் நிரந்தரமாக இருப்பதற்கு விரும்பாத மண்ணுக்கான போராட்டம் எல்லாவற்றையும் சீர் குலைத்தது.

கிள்ளிநிலவணை காதலித்து திருமணம் செய்து கொண்டாள். செய்யுளை போன்ற காதல் அவர்களுடையது. பிரிந்து அவன் களமுனையில் நிற்கும் போதெல்லாம் துடித்துப்போயிருக்கிறான்.

அவன் முரடன். கடினமான சூழ்நிலைகளை சிரித்தப்படி சமாளிக்க கூடியவன். ஊரில் நல்ல மரியாதையும் உண்டு. தமிழ் மக்கள் மீதும் மண் மீதும் தீராத காதலன். நல்ல உயரமான தோற்றம், கம்பீரமான நடை, மென்மையான பேச்சு ஊர் மக்கள் புகழ்ந்து கொண்டாடும் புகழ்ச்சிக்கும் உரியவன். இயக்கத்தில் நிறைய நாள் போராளியாய் இருந்தவன். பல களங்களில் சண்டை செய்தவன். ஆனையிரவு சண்டையில் இருந்து கடைசியாக பாரதியுடன் தொலைபேசியில் பேசி இருந்தான்.

கதைக்கும் போது “நான் இல்லாட்டியும் என்ற பொடியன் எப்படியும் படிப்பிச்சு போடு என்கட பொடியன் எல்லாம் படிக்கணும். நல்ல சூழல் அவர்களுக்க கிடைக்கோணும். அதுக்காகத் தான் இந்நகர் சண்டை எல்லாம்” என்று கூறியவை பாரதிக்கு இன்றும் நினைவில் இருக்கு.

ஆணை இரவு கடைசி சண்டை மாலை நேரம் வானம் எல்லாம் “செல் வீச்சுக்களாலும், கிபீர் தாக்குதல் களாலும் இடிந்து அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது”

“வற்றாப்பளை தாயே! அம்மாளாச்சி...” பாரதியின் தாய் கையெடுத்து கும்பிட்டு வேண்டிக் கொண்டாள்.

“அம்மா அவர் இந்த சண்டையில் தான் நிக்கிறார் பயமாய் கிடக்கு”

இச் இச் என பல்லியும் சொல்லிச்சு.

வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாதவளாய் பாரதியின் தாய் பயந்தாள்.

என்ற மருமகனுக்க ஓண்டும் ஆகாது. நீ பொடியனுக்கும் பெட்டைக்கும் சாப்பிட்ட குடுத்து சாப்பிடு... எனக்கு பசி இல்ல” என்றாள்.

மரவள்ளி கிழங்கும் அம்மியில் அரைச்ச மூட்ட மிளகாய் சம்பலும். ஈழவனுக்கும் மகள் ராதிகாவுக்கும் கொடுத்தாள். பாரதியின் வயிறு பசியற்று போய் இருந்தது. மழை வருவதை முன் கூட்டியே அறிந்த மண் போல அவள் மனம் பட படத்தது.

“சண்டை பெரிசாகிற்று கனகராயன் குளத்தில் இருந்து இடம் பெயரப் போறோம். ஒமந்தையில இருந்து அடிக்கிற செல் கனகராயன்குளத்து சந்தியில விழுது. இந்த ஆடு மாடு கோழியெல்லாம் என்ன செய்யிறது. கச்சானும் பிடுங்கிற மட்டுல கிடக்கு. உவங்க கிபிர்லையும் கொண்டு வந்து கொட்டுறாங்கள். கிளிநொச்சி பக்கம் இடம் பெயராட்டி எங்கட கெதி, அவரும் இல்ல, எப்ப ஆணையிரவுல சண்டை நிக்குமோ...! ராதிகாவும் “அப்பா... அப்பா...” என்று அவர் நினைப்பில ஏங்கியிருக்கும். ஈழவனும் வளந்துட்டான். அவருக்கும் அவங்களோட இருக்க ஆசை இருக்கும். எனக்கும் அவர் முகம் பாக்க வேணும். இதெல்லாம் எப்ப முடியும். இதுக்கென்னதான் முடிவு. என்று நினைத்தப்படியே தூங்கி விட்டாள்.

காலையில் மாட்டுப்பட்டிக்குள் பால் கறந்து கொண்டிருந்தவளுக்கு ஒரு அதிர்ச்சி தரும் செய்தி வந்தடைகிறது.

அந்த சீருடைகள் படலையைத் திறந்து வந்தது. அவர்கள் இருவராக இருந்தனர். அவர்களோடு பக்கத்து வீட்டு சோமண்ணையும் தர்மண்ணையும் வந்தனர்.

கருமேகங்கள் சூரியனை விழுங்கி கரு நிலவில் சோகத்தை காட்டியது. தென்னை மர ஓலைகள் காற்றில் அகப்பட்டு நிசப்தங்களில் தெளிவான ஓசையை எழுப்பியது. வீட்டில் இருந்த இரண்டு நாய் குட்டிகளும் கவலை முறுவலாய் உடல் மொழியிற்றுக்கிறது. கொண்டகிழாத்தி குருவி ஒன்று முற்றத்து மாதுளையில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு கண்களை விரித்து பார்க்கிறது.

“அக்கா கிள்ளிநிலவண்ணை இந்த மண்ணுக்காக போராடி வீரச்சாவு அடைஞ்சிட்டார்...”

இதைக் கேட்ட தருணம் வேரற்ற மரம் போல அவள் முற்றத்து மண்ணில் சாய்ந்தாள். அன்று அந்த ஊரே அழுதுது. அந்த உடல் வன்னிவிளாங்குளம் துயிலுமில்லத்தில் சகல மரியாதையுடனும் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

இதன் பிறகு தொடர் சண்டை தான்.

குருவிக்கூடுகள் இடபெயர்ந்து கொண்டே இருந்தது. கிளிநொச்சி, தர்மபுரம், வள்ளிபுரம், புதுக்குடியிப்பு, முள்ளிவாய்க்கால் வரை இடப்பெயர்வுகள் நடந்து கொண்டே இருந்தது.

புதுக்குடியிருப்பில இடம்பெயர்ந்த நேரம் தான் ஈழவன் இயக்கத்தில் சேர்ந்தவன். ஆனால் பாரதிக்கு இதில் துளியேனும் விருப்பமேயில்லை. அவன் படிக்கோனும். மனுசனுக்கு அவனை டொக்டருக்கு படிக்க வைக்க ஆசை. அதை எப்படியாவது நிறைவேற்றி ஆகோனும் என்று துடித்தாள்.

“எல்லா இயக்க கேம்பிலயும் போய் கேப்பாள்” அவர்கள் ஈழவனை போகச் சொல்லியும் போக மாட்டாள்.

“அப்பா செத்ததுக்கு ஒரு முடிவு இல்லாம போகக் கூடாது... நான் வரேலாது...?”

“ஒரு விடிவு வரும் நீங்கள் தங்கச்சிய படிக்க வையுங்கோ...”

என்று கதைத்த உரையாடலோடு பிரிந்த பாரதி இன்னும் அழுது கொண்டிருக்கின்றாள்.

இப்போது பத்து ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டது. மனுசனையும் இழந்து மகனையும் தொலைத்த பாரதிக்கு ராதிகா தான் மின்மினிப்பூச்சி போல மிளிர்கிறாள். முட்டை விற்று, பால் விற்று, மிளகாய்ப்பழம் பிடுங்க போய் அதில வார காகல மகளை படிக்க வைத்தாள்.

ஈழவனை படிக்க வைக்க முடியவில்லை என்ற ஏக்கம் எப்பொழுதும் பாரதிக்கு இருக்கும். முகாமில இருந்த காலம் தொட்டு தன் மகனை எல்லோரிடமும் விசாரிப்பாள். அவனை நந்திக்கடல் கடந்து வரேக்க நிறையப் பேர் கண்டிருக்கினம்.

பாவிகள்!

என்ன செய்தாங்களோ? என்று நினைக்கும் போதெல்லாம் அழுது ஒப்பாரி வைத்துவிடுவாள்.

எங்கட பிள்ளைகள் எங்க? செத்துட்டாங்களோ! உயிருடன் தான் இருக்கிறாங்களோ! ஏன் ஒரு முடிவு சொல்லுகினமில்ல? இது வவுனியா கவனயீர்ப்பு போராட்ட காரர்களுக்கு மட்டுமல்ல யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, மன்னார், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய பலருடைய கேள்வி.

பல கடிதங்கள் எழுதி விட்டார்கள். பல பேட்டிகள் கொடுத்து விட்டார்கள். எதற்கும் செவி சாய்க்காத இந்த அரசாங்கத்தை ஜ.நா சபையால் கூட நெருக்கடி கொடுக்க முடியவில்லை.

கொட்டிலிலிருந்த தனமக்கா!

“நாங்கள் செத்துப்போனாலும் யாரும் பார்க்க மாட்டாங்கள்” என்றார்.

பின்பக்கமாக இருந்த இராசலட்சுமி அக்காவும் “உவன் செத்தாலும் தீர்வு தரான் பாவி” தன் மகனை நினைத்து கண்கலங்கினாள்.

நேற்று செய்தில ஜனாதிபதி “நாட்டுல போர் நடந்தால் காணாமல் ஆக்கப்படுகிறது சாதாரணம் தான்... என்று சொல்லுறார்.” என்று பாரதி சொல்லிக் கொண்டிருக்க அவள் தொலைபேசிக்கு அழைப்பு வந்தது. யாழ்ப்பாண மருத்துவபீடத்தில் படிக்கும் ராதிகா அழைப்பில்.

“ஹாலோ அம்மா!”

“ஹாலோ சொல்லு பிள்ள!”

இந்த குரல் பாரதிக்கு மரநிழல் போல ஆறுதல் அளித்தது.

பாரதிக்கு இன்னும் அழ வேண்டும் போலிருந்தது. மகள் ராதிகாவோடு ஆசுவாசமாக உரையாடிய தொலைபேசியை துண்டித்தாள்.

அந்த காணாமல் ஆக்கப்பட்ட கவனயீர்ப்பு போராட்ட கொட்டிலை மரநிழல் வருடிக்கொள் கின்றது. கொட்டிலுள் வெப்பம் சற்று தணிகிறது. ●

“நிதானய” (புதையல்) (1973) திரைப்படத்தை முன்வைத்து

■ இப்னு அஸ்மத்

இலங்கையின் மிகச் சிறந்த இயக்குநர்களுள் ஒருவரான லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் இயக்கிய நிமதானய (புதையல்) திரைப்படத்தில் வருகின்ற வில் அபேநாயக்க எனும் கதா பாத்திரம், பார்வையாளர்களுக்கப்பால் நிஜ உலகில் நிலை பெறக்கூடிய கதாபாத்திரமா? என்ற கேள்வியை எழுப்புகின்றது. ஒரு விதத்தில் இது எம்மால், எமது பார்வைக்கென்றே திரைக்கு பாய்ச்சப்பட்ட ஒரு கதாபாத்திரம் மட்டுமா? இது எமது நாளாந்த வாழ்வில் ஒரு மாயையா? போன்ற நிலைப்பாடுகளைக் கொள்ளத் தக்க கேள்விகளை இக்கதாபாத்திரம் தோற்றுவிக்கின்றது.

திரைப்படத்தின் ஒரு காட்சியில் வில் அபேநாயக்க புதிதாக தனது துணைக்கென அழைத்து வருகின்ற மனைவியிடம் ஒரு மயில் கூட்டினைக் காண்பித்து பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:-

“இந்த மயில் கூட்டில் இருக்கின்ற ஆண், இறக்கைகளை விரித்து ஆடும்போது மிக அழகாக இருந்தது. ஆனால், அதனது கூட்டுக்குள் அதனருகில்

பெண் மயிலொன்றை போட்டதும் கொத்திக் குதறிக் கொன்றுவிட்டது. அதுமட்டுமல்ல மயிலின் குரலும் மிகப் பிரபலமானது. பயங்கரமான பாம்புகளின் முட்டைகள் கூட அதனது சனிபிடித்த குரலுக்கு வெடித்துவிடும்”

இத்திரைப்படம் இருவகையிலான புனைவு யதார்த்தங்களை (கற்பனை யதார்த்தங்களை) உற்பத்தி செய்கின்றது. எம்மைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒருவரும் இல்லை என்ற உலக முடிவின் பின் வருகின்ற தனித்துவத்தை மீறிச் செல்கின்ற பள்ளமற்ற தனித்துவ மொன்று அவசியமாகும். முதலாளித்துவ சமூக யதார்த்தத்தில் விரக்தியுறுகின்ற பிரபுத்துவ நபரது அந்த முதலாளித்துவ சமூக கட்டமைப்பிலிருந்து விலகிச் செல்வதான ஒரு வழியாகவே அது எம்மை நோக்கி வருகின்றது. மறுபுறத்தில் இந்த விரக்தியுற்ற ஆணின் ஆசையை (உள்ளக) வெளியுலகமயாக்குகின்ற “தெரியா பெண்” ணை நோக்கிச் செல்கின்ற தன்மைக்குநாம் முகங்கொடுக்க நேரிடுகின்றது.

பிரபுத்துவ வம்சமொன்றின் இறுதியை வில் அபேநாயக்க கதா பாத்திரம் ஏற்றிருக்கிறது. மீண்டும் தனது பரம்பரைக்கான மறுவாழ்வின் தேவை அவருக்கிருக்கிறது. மனிதனை கொலை செய்தேனும் தனது பரம்பரையை மீள உயிர்ப்பிக்கும் முயற்சியில் அவர் ஈடுபடுகின்றார். இதற்கென நவீன சமூகத்தில் திருட்டு போன்ற ஒரு செயலை அவர் தேர்ந்தெடுக்க வில்லை. அதற்கு முன்னரான ஆதி காலத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒரு கட்டுக்கதையை அவர் தேர்ந்தெடுக்கிறார். அதாவது, மூன்று மச்சங்கள் கொண்ட ஒரு பெண்ணை பலிகொடுத்து, புதையலொன்றை பெற்றுக் கொள்வது.

அதி நவீன ஆயுதங்களால் யுத்தம் செய்து கொள்கின்ற ஒரு யுகத்தில், இவ்வாறு புதையல் தோன்று வதற்கு நவீன ஆசிய நாட்டினர் ஆர்வம் காட்டுவது ஏன்? எதனை உறுதிப்படுத்துவதற்காக

ஜீவநதி

பலியிடுவதற்கென மனிதர்களை பயன்படுத்து கிறார்கள்? இது, கடவுளர்களிடம் கப்பம் கோருவதற்கும் அப்பால் செல்கின்ற ஒரு விடயமாகும்.

இயற்கையின் நிலைத் தன்மைக்காக அதாவது இன்று தூரியன் உதிப்பதைப் போன்று, நாளையும் தூரியன் உதிப்பதானது நடந்தேற வேண்டும் - மனிதப் பலி தேவை எனக் கூறுகிறார்கள். அடையாள ஒழுங்குமுறையில் நிலவுகின்ற ஒன்று மீண்டும் அதே இடத்தில் நிலவு வதற்கு ஒரு வகையில் அடையாள மத்தியஸ்தமொன்று தேவைப்படுகின்றது. அந்த வகையில்தான் இந்த பலியிடல்கள் அல்லது யானைகளை வீட்டு முற்றங் களில் கட்டி வைத்தல் போன்ற விடயங்களும் அடையாள மத்தியஸ்தத்துடன் தான் பிணைந்திருக்கின்றன.

இத்திரைப்படத்தின்போது ஒரு புறத்தில் விலீ அபேநாயக்க என்கின்ற கொலைகாரனுடன் திரைப் படத்தைப் பார்க்கின்ற ஒரு யுவதியானவர் அவனது இன்ப துன்பம், அவனது திட்டத்தின் குணம் - குற்றம் போன்றவற்றுடன் அறிவுபூர்வற்ற வகையில் தனித்துவமாகிறார். இதனாலேயே புதையலின் கதவு திறக்காத போது, விலீ அபேநாயக்க போன்றே பார்வையாளர்களாகிய நாமும் குழப்படைந்துவிடுகின்றோம். மறு புறத்தில் தெரியாத பெண்ணின் ஆசையின் கேள்வியின் பின்னாலேயே நாம் பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். இந்த இரு விடயங்களும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாகும். அதாவது அடுத்தவன் அல்ல, அடுத்தவனின் நோக்காகும்.

திரைப்படத்தை பார்க்கின்ற போது நாம் எமக்குத் தெரியாமலேயே அடுத்தவனின் கண் காணிப்புக்கு உள்ளாகின்றோம். அடுத்தவனின் இந்த கண் காணிப்புக்கு உள்ளாகுவது என்பதை எமது பக்கத்திலிருந்து பார்க்கின்றபோது, அது எங்களை மனச்சோர்வுக்கு உட்படுத்துகின்ற விடயமாகின்றது. இதனால் தான், விலீ அபேநாயக்க வுக்கு எம்மை விட்டால் வாழ்க்கை இல்லை என்றவாறு கருதப்படுகின்றது. அதாவது, லெஸ்டர் இத்திரைப்படத்தை இயக்கியிருப்பது எங்களுக்காகவே என்பது உறுதியாகின்றது. இந்த வெளி ஆளின் அதாவது, அடுத்தவனின் கண் காணிப்பு என்கின்ற அடுத்தவனின் பார்வை என்பது எவ்வாறு அரசியல் தலைப்பாகின்றது? என்பது இதன்போது எழுகின்ற ஒரு கேள்வியாகும்.

1956ல் இந்நாட்டில் அரசியல் பிறழ்வொன்று ஏற்பட்டது. வகுப்பு அரசியல் கோலோச்சிய அந்தக் காலகட்டத்தில், இடதுசாரிக் கொள்கை தர்க்க ரீதியாக வலுப்பெற்றிருந்த அந்தக் காலகட்டத்தில், சிங்களப் பெளத்த பெரும்பான்மையினர் பண்டாரநாயக்கவுடன் இணைந்து சென்றிருந்தனர்.

“பண்டாரநாயக்க அக்கால அரசியல் ரீதியில் சேனாநாயக்க பரம்பரைக்கு எதிராக 1956ல் பல்வேறு சமூக நிலைகள், வகுப்பினர், குல மற்றும் ஒரு சில இன மக்கள் சமூகத்தையும் ஒன்றிணைப்பதில் வெற்றி கண்ட

அரசியல் தலைவராவார். தனக்கும் பின் தனது புதல்வரான டட்லி சேனநாயக்கவை எதிர்கால பிரதமராக்குவதற்கு ஆளுநரிடம் டி.எஸ். சேனநாயக்க 40களில் பரிந்துரை செய்திருந்ததாக அப்போதைய ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் சிரேஸ்ட தலைவராக விளங்கிய பண்டாரநாயக்க அறிந்திருந்தார். தனது எதிர்பார்ப்பான பிரதமர் பதவியை ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள் இருந்துகொண்டு தன்னால் பெற முடியாது என்பதை பண்டாரநாயக்கபுரிந்து கொண்டார்.

எனவே அவர், ஐக்கியத் தேசியக் கட்சியிலிருந்து விலகி, மிகவும் சாணக்கியத்துடன் சிங்களப் பெளத்த கலாசாரத்தின் தொனிப் பொருளைப் பயன்படுத்தி, கபடத்தனமாக, அக்காலகட்டத்தில் எழுச்சி பெற்றிருந்த புதிய பல்வகை சமூக சக்திகளை தனது அமைப்பின் பொருட்களாக்கிக் கொண்டார்.

இத்தகைய செயலுக்கென அவர் தனது மதத்தைக்கூட மாற்றிக் கொண்டார். இது, அவரது தந்திரோபாயமாகக் கருதப்பட்டது. இத்தகைய செயற்பாடுகளின் பின்னராகத்தான் அவர் தனது

அரசியல் மேடையை அமைத்துக் கொண்டார். அந்த வகையில், பிரபலமான சிங்களப் பெளத்த கருத்துக்களின் அடிப்படையில் கோசங்களை முன்வைத்து அவர் ஆட்சியதிகாரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டதுடன், மறுபக்கத்தில் தமிழர்களை வெகு தொலைவுக்கு இட்டுச் சென்றிருந்தது.

நிதானய திரைப்படத்தில் விலீ அபேநாயக்க என்கின்ற நோக்கு அல்லது அவதானிப்புடன் பார்வையாளரான பெண் தனித்துவமாவதும், பண்டாரநாயக்கவுடன் 56களில் சிங்களப் பெளத்த மக்கள் பிரபல்ய கலாசாரத்துடன் தனித்துவமாவதும் ஒரே பாதையில் பயணிக்கின்ற விடயங்கள் என்பதை இதன்போது உணர முடிகின்றது. திரைப்படத்தில் பிரபொருவர் தனது இழக்கப் பட்ட கலாசாரத்திற்கு மீள் புனர்வாழ்வு வளிப்பதற்கு ஒரு பெண்ணை பலியிடுகின்றார். அரசியலில், அரசியல் பிரபொருவர் தனது இருப்புக்கும், அது சார்ந்த பதவிக்கும் மீள் புனர்வாழ்வு வளிப்பதற்கென தமிழ் மக்களைக் கொலை செய்யக்கூடிய “பரிசுத்த பாதை”யின்பால் ஈர்க்கப்படுகின்றார்.

இதனது பெறுபேறுகளை நாம் கடந்த காலங்களிலும், தொடர்ந்தும் கண்டு வருகின்றோம். ●

அழகிய ஊனம்

சுவிஸிலிருந்து பொலிகை ஜெயா

அதிகாலை சேவல் கூவி ஊரை எல்லாம் எழுப்பி மரங்களில் இருந்து சீழே வந்து குப்பையை கிளறிக்கொண்டிருந்தன. கருமை நிறக்காகங்கள் தம் உறவுகளுடன் சேர்ந்து கரைந்து முடித்து தமது இரைதேடும் படலத்துக்கு சோடி, சோடியாக வானில் சிறகு விரித்து பறந்தன. வேலியோரம் படர்ந்து விருட்சமாக நிழல் பரப்பி நின்ற வேப்பமரக் கிளையிலிருந்து ஒரு குயில் தன் வடிவான குரலில் கூ...கூ... எனக்கூவி இசை எழுப்பிக்கொண்டிருந்தது. ஆதவன் தனது வடிவான செங்கதிர்களை அடிவானத்தில் இருந்து மேலே பரவவிட்டு தன் வரவை ஊருக்கு பறை சாற்றியபடி மேலெழுந்தான்.

15 நாட்கள் விடுமுறையில் பிறேம் வீட்டில் நின்றான். அன்று ஞாயிறு காலை 8 மணி கொழும்பு புகை வண்டியை பிடித்து கொழும்புக்கு போக வேண்டும். ஆனால் அவனோ தன்னை மறந்து நித்திரையில் இருந்தான்.

“பிறேமி, பிறேமி எழும்பு, எழும்பு. நீ எட்டுமணி ரெயினை பிடிக்கோணும். என மகனை தூக்கத்தில் இருந்து எழுப்பினாள் தாய், செல்லம்.”

பிறேமி கொழும்பில் தலமைக் கல்விக் கந்தோரில் வேலைசெய்கிறான். வெள்ளி இரவு கொழும்பு கோட்டையில் இருந்து புகைவண்டி பிடித்து வீட்டுக்கு வருவான். பின் ஞாயிறு மெயில் புகைவண்டியில் கொழும்பு புறப்படுவான். இப்படி கொழும்பு, ஊரென பிரயாணம் செய்வான்.

கொழும்பில் குறைந்த விலைக்கு வீடு வாடகைக்கு எடுப்பது மிகுந்த சிரமம். வேலை கிடைத்த ஆரம்பத்தில் கொட்டகேனா 5 ம் நம்பர் விடுதியில் தங்கியிருந்து தினமும் வேலைக்கு சென்று வந்தான். மூன்று மாதங்களின் பின் கூடப்பணிபுரியும் முகத்துவாரத்தில் வசிக்கும் நண்பனின் உதவியால் ஒரு சிறிய றூரம் வாடகைக்கு பெற்றுக்கொண்டான்.

“அந்த றூரம் வசதிகளற்றது. தேத்தண்ணி வைத்திட அடுப்படி (சமையலறை) கூடக்கிடையாது. குளிக்கவும், படுக்கவும் மட்டுமே போதுமானது. காகம் குறைவுதான்.”

வேலை முடித்து அவசர கெதியில் தேவையான அலுவல்களையும் முடித்து ரெயின் ஏறவேண்டும். ரெயினுக்குள்ளேயே தூங்கி வழிய வேண்டும். இவனுக்கு கிழமைதோறும் பயணம் செய்வது

அலுப்பும், விருப்பமில்லாத செயலும் ஆகும்.

“ஆனால் தாயோ; மகனுக்கு கிழமைக்கு இருதரம் தன்ர கையால் விதம், விதமாக நாவுக்கு ருசிபட ஆக்கி குடுக்க- உனக்கு கொழும்பில் ஒண்டுக்கும் உதவாத கடைச்சாப்பாடு. உடம்புக்கும் ஆகாது. அது வீட்டு அடுப்படி சாப்பாடு மாதிரி வருமே? எனக்கூறி மகனை இரண்டு நாள் லீவு என்றாலும் ஊருக்கு வா என கேட்டுக்கொண்டதால் அவனும் தாயின் பாசத்துக்காக சிரமத்துக்கு மத்தியில் வந்து போகிறான்.”

தனது கந்தோர் உடுப்புகள், வீட்டு உடுப்புகளை ஒரு பையில் அடைத்து வீட்டுக்கு கொண்டுவருவான். அவற்றை தாய் ஆழக்கிணற்றடி உடுப்பு தோய்க்கும் கல்லில் தோய்த்து வீட்டின் பின்னாலுள்ள வானளாவில் வளர்ந்து காணப்பட்ட இரு தென்னைகளுக்கு இடையில் கட்டியிருந்த கம்பிக்கொடியில் காய விடுவான். காய்ந்த உடுப்புக்களை அவன் தங்கை எடுத்து அயன் பண்ணி பாடு, பாடாக மடித்து அவனது பிரயாணப் பைக்குள் அடுக்கி வைப்பான்.

“பிறேமியின் 15 வயதின்போது! அவனது அப்பா எதிர்பாராத ஒரு லொறி விபத்தில் சிக்குண்டு, அவரது தலையில் பெரும் காயம் ஏற்பட்டது. 10 நாட்கள் யாழ் பெரியாஸ்பத்திரி 24 ம் வாட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டு, வைத்தியம் பலனளிக்காது, இறந்து போனார்.”

“அன்றிலிருந்து கைம்பெண்ணாகிய செல்லம் தனது பிள்ளைகள் இருவரையும் ஆடு, மாடு வளர்த்து பாய், பெட்டி இளைத்து, கட்டுச்சோறு சமைத்து கொடுத்து வளர்த்து வந்தான்.”

“மகனை பல்கலைக்கழம் வரை அனுப்பி தன்னை மெழுகாக உருக்கி கற்பித்தான்..!”

“இவையனைத்தும் பிள்ளைகள் இருவருக்கும் நன்கு புரியும். இதனால் தாய் மீது அளவு கடந்த

பாசத்தை கொட்டி வந்தனர்.”

அண்ணன் ரெயினுள் வைத்து சாப்பிடும் சாப்பாட்டை ஒரு பிளாஸ்டிக் பொக்கள் போட்டு ஒழுங்காக மூடி பொலித்தீன் பைக்குள் வைத்து அவனது பயணப்பைக்குள் வைத்தான்.

இதே நேரம் மகன் கொழும்பு றூயில் வைத்து சாப்பிடும் நொறுக்கித்தீனான முறுக்கு, வாய்ப்பான், பருத்தித்துறை தட்டை வடை, எள்ளுப்பாகு, பனங்காய் காய் போன்றனவற்றை ஒரு பெட்டிக்குள் போட்டு அதையும் அவனது பைக்குள் வைத்து பையின் சிப்பை இழுத்து மூடினான்.

“மகன் வீட்டை விட்டு புறப்பட்டு கரடு முரடான மண் பாதையால் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவன் சென்று மறையும் வரை பார்த்தபடி நின்றான் பாசத்துடன், தாய்.”

கொடிகாமம் ரெயின் தரிப்பிடத்தில் ரெயினுக்காக காத்திருந்தான் நிறைந்த பயணிகளுடன் அவன். சரியாக 8 மணிக்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புகைகக்கியபடி சத்தத்தை அடக்கி வந்து நின்றுது கொழும்பு புகையிரதம் தனக்குரிய மேடையில். பயணிகள் இருப்பதற்கு இடம் பிடிப்பதற்காக அவசரம் அவசரமாக தமது மூட்டை, முடிச்சக்களுடன் ரெயினுக்குள் ஏற முண்டியடித்தனர்.

பயணம் அனுப்ப வந்தவர்கள் உறவுகள் ஏறி இருக்கும் வரை பைகளை தூக்கியும், இடம் பிடித்தும் உதவி செய்து நின்றனர். மகனை அனுப்ப வந்த பெற்றவர்கள், கணவனை அனுப்ப பிள்ளையுடன் வந்த மனைவி, நண்பனை அனுப்ப வந்த கூட்டாளிகள், எவருக்கும் தெரியாமல் களவாக காதலனை அனுப்ப வந்த காதலி இப்படி ஒரு கூட்டமே அங்கு அலை மோதியது.

பிறேம் ஏறினதும் இருக்க இடம் தேடினான். ஒரு இடமும் காலியில்லாது நிறைந்து காணப் பட்டன. சிறிது முன்பக்கம் போய் பார்த்தும் இடம் காலியில்லை. ஆனால் இருவர் இருக்கும் சீற்றில் ஓர் இடம் மட்டும் காலியாக இருந்தது. அதில் யன்னலோரம் பஞ்சாபி உடுத்த ஓர் அழகிய மாநிற இள நங்கை அமர்ந்திருந்தாள்.

“அவளை ஒருதரம் திரும்பவும் நேரே நோக்கியபடி இது பிறியா, நான் இதில் இருக்கலாமா என கேட்டான்...? அவளும் அவளை நிமிர்ந்து தன் கண்களை அகட்டி ஓம் இருங்கோ என்று இரு வார்த்தைகளை உதிர்த்து அமைதியானாள்.”

அவன் நன்றி சொல்லியபடி சீற்றின் மேலுள்ள பொருட்கள் வைக்கும் தட்டில் தனது பயணப்பையை வைத்து விட்டு அவள் பக்கத்தில் இருந்து கொண்டான். இருக்கை கிடைத்தது அவனுக்கு உள்நூற மகிழ்வைக் கொடுத்தது.

“புகையிரதம் வேகமாக வளைவுகளினூடாக வளைந்து, நெளிந்து, ஆடியசைந்து பயணிக்கும்போது! இருவர் தோள்களும் அப்பப்போ உரசிக்கொண்டன. இருவரும் முன், பின் அறிமுகமற்ற இளசுகள். ரெயின் வவுணியாவை தாண்டி மதவாச்சி நிலையத்தில் நிற்கும் வரை ஒரு வார்த்தை கூட இருவரும் பேசவில்லை.”

“மதவாச்சியில் ரெயினுக்குள் ஏறிய சிறு வியாபாரிகள் வடை...வடை... கோலா...கோலா...என கூவியபடி வியாபாரம் செய்தனர். தாய் கொடுத்த

நொறுக்கித்தீனை எடுத்து அவள் அருகில் இருந்து கற, முறா என சத்தம் வர தின்ன முடியாது. அப்படி திண்டால் அவள் தன்னை பட்டிக்காடென நினைத்து விடுவாளோ என தன் மனதுள் எண்ணிக்கொண்டான்.”

“இவன் தனக்கு ஒரு வடையும், தண்ணியும் வாங்கும்போது! அவளை நோக்கி மில் உங்களுக்கு ஏதாவது தேவையா? எனக்கேட்டான்.”

“அவள் சற்று அமைதியாக இருந்து விட்டு தலையை மட்டும் அசைத்து தனது சம்மத்தை தெரிவித்தாள்.”

“அவன் தான் முதல் வாங்கியதை அவள் கையில் கொடுத்து விட்டு தனக்கானதை வாங்கிக்கொண்டான்.”

“வாங்கியபின் சாப்பிடமுன் இடது பக்கம் திரும்பி அவளைப்பார்த்தான். அவளும் வலது பக்கம் திரும்பி அவளை பார்த்து நன்றி சொல்லி இருவரும் சாப்பிட்டனர்.”

“அருகில் தொட்டவாறு அறிமுகம் ஆகாத ஓர் இளம் நங்கை அமர்ந்தால் ஓர் இளைஞனின் மனநிலை எப்படி இருக்கும்? உடம்பெல்லாம் பூச்சி ஊர்ந்தது போல சிலிர்த்தது அவனுக்கு.”

ரெயில் சரியான நேரத்தில் ஒலி எழுப்பி நகரத் தொடங்கியது. இன்னும் மூன்று மணித்தியாலங்களில் கொழும்புக்கோட்டை புகையிரத நிலையத்தை அடைந்து விடலாம். தப்பித்தவறி என் கை அவள் மீது தெரியாமல் பட்டு விட்டாலும் அறிமுகமற்ற நங்கை தவறாக என்னை எடைபோட்டு, ஏன் தனது அருகில் அமரவிட்டேன் என மனசுள் எண்ணக்கூடும். அதனால் மிகவும் அடங்கி, ஒடுங்கி எச்சரிக்கையாக இருக்கை யோடு, இருக்கையாக ஒட்டிக்கொண்டான்.

“கடைக் கண்களால் அவளைப் பார்த்த போது! மனசு என்னவோ ஒரு மாதிரி கூடுதலான ஏசி அறைக்குள் நுழைந்தது போல சிலிர்த்தது.”

“தற்கால நவீனத்தை மறுதலிக்கும் ஒரு பக்கத்தில் மூக்குத்தி, பற்கள் வெளியே தெரியாமலே சிரித்த முகம், சிவந்த உதடு, என்னைக் கவர்ந்த ரோஜா நிற பஞ்சாபிவேறு.”

“யார் இந்த தேவதை...?”

“ஒட்டுமொத்தத்தில் அவள் என் கண்களுக்கும், மனதுக்கும் வடிவான எகிப்து கிளியோப்பற்றா போல காட்சி கொடுத்தாள்.”

“ஏற்கெனவே தடுமாற்றத்தில் இருந்த நான் மேலும் தடுமாறாமல் என்னை கட்டுப்படுத்தியபடி அவள் அழகை உள்நூற ரசித்தேன். தண்ணியை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடிப்பது போல அவள் வசீகரத்தை நான் அள்ளிப் பருகினேன். ஆண்கள் விரும்பி நுகரும் லவண்டர் மணத்தை ஒத்த ஒருவகை அத்தர் பூசியிருந்தாள்.”

“அவள் தன் கைப்பையை திறந்து அதற்குள் கையை விட்டு சில பணியாரங்களை எடுத்து என்னைக் கேட்டவாறு என்னிடம் கையில் உரிமையுடன் தருவது போன்று திணித்தாள். சாப்பிடுங்கோ எனக்கூறினாள், என் கண்களை பார்த்தபடி. நான் இதை சற்றும் எதிர் பார்க்கவில்லை. நானும் அவளது கண்களின் அழகை ரசித்தபடி நன்றி சொல்லி அதை வாங்கி என் வாயினுள் திணித்தேன். அவள் குனிந்து தனது சீற்றின் கீழ் வைத்திருந்த சுடுதண்ணி போத்தலை எடுத்து அதோடு

தான் எடுத்து வந்த பிளாஸ்டிக் கப்புக்குள் இருவருக்கும் கோப்பியை ஊற்றி ஒன்றை என்னிடம் கொடுத்தான்.”

“எனது அம்மா நான் எப்பவும் பயணம் வெளிக்கிடும் போது! ஒரு மந்திரச் சொல்லை சொல்லி அனுப்புவாள். அது ரெயிலுக்குள் எவர் எது தந்தாலும் வாங்கி சாப்பிடாதே என்பதுதான். நான் அதை மறந்து அவளின் அழகில் மயங்கி அவள் தந்த உணவை உடனே மறுப்பில்லாது வாங்கி உண்டேன்.”

“என்னுள் என்ன நடந்தது...? பெண்களை கண்டால் ஒதுங்கிப் போகும் நான் ஏதோ ஒரு புது மாற்றத்துக்கு என்னை உட்படுத்திக் கொள்ள ஆரம்பித்தேன். என்மனம் உடன்பட்டு என்னை விட்டு போய் விட்டதா...? அல்லது இவள் போக்கி விட்டாளா...? பெண்கள் என்றால் பேயும் இரங்கும் என பழையவன் சொன்னான். ஆனால் நான் மயங்கித்தான் போனேனோ...?”

“அவன் சங்கடப்பட்டபடி எங்கே போகின்றீர்கள்...? அதுவும் தனிய போகிறீர்களே...! கொழும்பில் யாராவது உறவுகள் இருக்கிறார்களா அல்லது சொந்த வீடா...? என வினவினான்.”

“அவன் முதல் முதல் மாணிக்கப்பரல்கள் போன்ற பற்கள் தெரிய சிரித்தபடி இல்லை, இல்லை. நான் இருப்பது யாழ்ப்பாணம். கொழும்பிலே தான் வேலை செய்கிறேன். அதுதான் விடுமுறை கழித்து வேலைக்கு சென்று கொண்டிருக்கிறேன் என்றான்.”

“ஓ...அப்பிடியா. குட். எங்கே வேலை செய்கின்றீர்கள் என தெரிந்து கொள்ளலாமா...?”

“ஓ...யெஸ். பம்பலப்பிட்டி ஹிந்துக்கொலிச்சில் படிப்பிக்கிறேன்.”

“நீங்கள் எங்கு போகின்றீர்கள்...? அவளது கேள்வி.”

“நானும் கொழும்புக்குத்தான். கல்விக் கந்தோரில் வேலை செய்கிறேன்...”

“ஆ... குட் என்றான் சிரித்தபடி...”

“உங்கள் பெயர்... என... இழுத்தான்... பிறேம்.”

“உமாதேவி என ஒற்றைச் சொல்லில் பதில் இறுத்தான்.”

“ஓ...அதுதான் சிவனின் உமை போல மிக அழகாக இருக்கின்றீர்களோ...? என்றான்.”

“அவன் சொண்டுக்குள் சிரித்தான். பதிலுக்கு உங்கள் பெயர்...?”

“என் பெயர் சுப்பையா என்றான், அவன்.”

“அவன் சுப்பையா என்றதும் அவன் அவனை ஒருதரம் ஏற, இறங்கப்பார்த்தான்.”

என்ன அப்படி பாக்கிறியள்...? ஏன் எனக்கு சுப்பையா என்ற பேர் இருக்கக் கூடாதோ...?

“அவள் அமைதியானாள்.”

“அவளது அமைதியை கிழித்துள்ளே எனது பெயர் பிறேம் எனக்கூறி சிரித்தான். அவளும் இப்ப சொக்கில் குழி விழ்ச்சிரித்தான்.”

“சுலோ; இவ் யூ டோன்ட் மைன்ட்ஹு லஞ் எடுப்பமா...? அம்மாற்ற கையால் சமைச்ச சாப்பாடு நல்ல ரேஸ்ராக இருக்கும்.”

“அவள் பேசாமல் இருந்தாள்.”

“அவன் மீண்டும் கேட்காமல் அமைதி காத்தான்.”

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறியள்...? நான் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையென யோசிக்கிறீர்கள் போல...?”

“ச்ச...ச்ச...அது உங்கள் தனிப்பட்ட விருப்பம்.”

“நான் வேண்டாம் என்றால் உங்களுக்கு பசித்தாலும் கட்டாயம் நீங்கள் சாப்பிட மாட்டியாள் என்பது எனக்கு தெரியும்.”

“திரும்பவும் எதுவும் பேசாவில்லை, பிறேம்.”

“சரி சாப்பாட்டை எடுங்கோ சாப்பிடுவம் என்றான், அவள்.”

“சந்திரனைக் கண்டு மலர்ந்த மல்லிகை போல அவன் முகம் மலர்ந்தது. மேலே தட்டிலே வைத்திருந்த தனது பாக்கை கீழே இறக்கி, அதுக்குள்ளே இருந்த சாப்பாட்டுப் பெட்டியை எடுத்து வெளியில் வைத்து விட்டு, திரும்பவும் பாக்கை மேலுள்ள தட்டில் வைத்தான். அவன் சாப்பாட்டு பெட்டியை திறந்த போது! அதன் வாசனை இருவர் மூக்கையும் துளைத்தது. அதன் மூடிக்குள் உமாதேவிக்கான சாப்பாட்டை பகிர்ந்து, அவள் கையிலே முள்ளுக்கரண்டியையும் சேர்த்து கொடுத்தான்.”

“அவன் சாப்பிட்டபடி நீங்கள் அம்மா கைப்பட்ட சாப்பாடு நல்ல ரேஸ்ராக இருக்கும் என்றது உண்மைதான். உண்மையாக நல்ல ரேஸ்ராகத்தான் இருக்கிறது என்றான்.”

“சும்மாவா...? என்ற அம்மா கைப்பட்டால் சொல்லவா வேணும்...? என்றான்.”

“ஓ... இவர் இன்னும் கலியாணம் கட்டாமல் அம்மா பிள்ளையாக இருக்கிறார் போலும் என தன் மனதுள் சரியாக கணக்கிட்டான்.”

“ஹலோ, நான் பாத்தூம் போட்டு வாறன் என அவளிடம் சொல்லிவிட்டு தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து பாத்தூமுக்கு போனான். அவன் போகும் போது! அவளது பின்னழகை அவள் அவனுக்கு தெரியாது ரசித்தாள்.”

“என்ன ஓர் உயரம், தினவெடுத்த தோள், அழகான நீல நிற ரீசேட், கருத்த ரவுசர். பார்ப்பதற்கு மன்மதன் போல அவன் கண்களுக்கு காட்சி கொடுத்தான். அவன் முன்னழகை ரசிக்க எப்போது பாத்தூமிலிருந்து திரும்பி வருவான் என்ற ஆவலுடன் அவன் சென்ற பாதையை அவளது கண்கள் மேய்ந்தபடி இருந்தன. இல்லை, இல்லை மொய்த்தபடி இருந்தன என்றே சொல்ல வேண்டும்.”

“அவன் 15 நிமிடங்களின் பின்பு ரெயினின் அசைவுக்கேற்ப மெதுவாக அவனும் சிறிது அசைந்து வரும் போது அவளது முகத்தை நேரடியாக பார்த்து அவன் சொக்கித்தான் போனான்.”

அவன் வந்து சீற்றில் இருந்ததும் அவன் ரொய்லெற் செல்வதுக்கு தனது கைப்பையை தோளில் போட்டுக்கொண்டு, முன் சீற் கம்பியை பிடித்தவாறு, மிகவும் சிரமப்பட்டு எழுந்து, ஒவ்வொரு சீற் கம்பிகளையும் பிடித்தவண்ணம், மிக மிக மெதுவாக சென்றான்.

“அவன் திரும்பி வரும்போது! அவளது முழுமையான முக அழகை ரசித்திட அவளைப்போல இவனும் ஆவலுடன் காத்திருந்தான். ஆனால் அவளோ தலையை கொஞ்சம் குனிந்தவண்ணம் ஒவ்வொரு கம்பியையும் பிடித்து வலது கால் பக்கம் சாய்ந்து நொண்டியபடி வந்து சிரமப்பட்டு இருந்தான்.”

“அவளின் இந்த அங்கக்குறைவை பார்த்ததும், அவன் மனதை யாரோ வெடிவைத்து இதயத்தை தகர்த்தது போன்று உணர்ந்தான்.”

“அவள் ரீச்சர். வடிவாகவும் இருப்பதோடு! தன் பேச்சுமூலம் என்னையும் கவர்ந்து விட்டாள். இருவரும் ரெயினுக்குள் அறிமுகமானோம், பேசினோம், ஒன்றாக சாப்பிட்டோம். அவ்வளவுதானா...? இதெல்லாம் ரெயில் சிநேகிதம் போல ஆகிவிடுமோ...? அவள் பற்றிய எதிர்பார்புகள் தூரத்து கானல் நீராகிப் போனதோ...? என மனதில் கேள்விகளாக எழுந்து அவன் மன எண்ணங்கள் கடலலை போல முட்டி மோதின.”

“தலையை சீற்றின் பின் பக்கம் சாய்த்து, கண்களை மூடியபடி, மிக யோசனையில் இருந்தான். இதை அவதானித்தவன் ஹலோ என்ன பேசாமல் இருக்கின்றீர்கள்? எனக்கு புரிகிறது. நான் நொண்டி என்பதையிட்டு நீங்கள் கவலைப்படுகிறீர்கள். அப்படித்தானே...?”

“எப்படி...உங்கள்...கால்...? தயக்கத்துடன் பிரேமின் கேள்வி.”

“சிறுவயதில் எனக்கு போலியோ நோய்வந்து என் கால் ஊனமாகிவிட்டது. இது ஓர் ஊனமாகவே எனக்கு தெரிவதில்லை. என்னால் ஓட மட்டுமே முடியாது. மற்றபடி எல்லாரையும் போல என்னால் எல்லாம் செய்ய முடியும். நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள்.”

“அவன் மீண்டும் அமைதியாக இருந்தான்.”

“ஹலோ என்ன அமைதியாக இருக்கிறீர்கள்...? முன்பின் தெரியாத என்னை நினைத்து நீங்கள் ஏன் வேதனைப்படுகிறீர்கள்...? இதோடு நான் வாழ்ந்து பழகிவிட்டன். என்ற அம்மா அப்பாவும் எனக்கு கால் ஊனமானதை எண்ணி ஆரம்பத்திலே கவலைப்பட்டார்கள், துடித்தார்கள். இப்ப அவர்களும் இது தான் என் விதியென வாழ பழகிக்கொண்டார்கள்.”

“அவன் திரும்பவும் எதுவும் பேசவில்லை. எதையோ பறிகொடுத்தவன் போல இருந்தான். ஆனால் அவனை மீறி அவனது முகம் அவள் பக்கம் திரும்பி சோகையிழந்த கண்கள் அவளையே ஓர் அர்த்தத்துடன் பார்த்து நின்றன.”

“அவள் என்ன நினைத்தாளோ தெரியாது அவனது தோளைத்தொட்டு விடுங்க...விடுங்க... அதைப்பற்றி கவலைப்படாதீர்கள் என மீண்டும் சொன்னாள்.”

“இவன் இரக்கக்குணம் உள்ளவன் போல இருக்கு. இவனுடன் நாலு மணித்தியால ரெயில் பயணத்தில் இவனைப்பற்றி அவள் புரிந்து கொண்ட கணக்கிது.”

“என்..னா..ங்..கோ...உங்..களை...ஒன்று கேட்..டால்...தப்பாக எடுக்க மாட்டீங்களோ..?அவன்.

“தாராளமாக கேளுங்கோ.நான் எதுவும் தப்பா நினைக்க மாட்டன்.”

“உங்களுக்கு கலியாணம் கட்டும் எண்ணம் ஏதும் இருக்கா? அல்லது வீட்டில் பேசுகிறாட்களா?”

“நொண்டிக்கு ஏன் உந்த ஆசை? என்னை எவருமே கட்ட முன்வர மாட்டார்கள். நானும் ஒரு சாதாரண பெண்தானே! எனக்கும் மற்றவர்கள் போல ஆசைகள் இருக்கும். அதுக்கு அந்த கடவுளே என்னை நொண்டி ஆக்கிப்போட்டானே? அதுதான் என்ற விதி.

சில் மாப்பிள்ளைகள் வந்தார்கள், பார்த்தார்கள். நான் நொண்டி எண்டதும் பிறகு அறிவிக்கிறம் எண்டு சொல்லி வந்தவழியே புறமுதுகு காட்டி ஓடி விட்டார்கள்.”

“அப்பிடி ஒரு சந்தப்பம் எதிர் பாராமல் வந்தால் நீங்கள் உங்கள் விருப்பிலா அல்லது அம்மா, அப்பாவின் விருப்பிலா கலியாணம் முடிப்பீர்கள்?”

“அப்பிடி எங்கே வரப்போகுது? என்ற விருப்புக்கு வீட்டில் எந்த தடையும் விதிக்க மாட்டார்கள். அவர்களின் நோக்கம் தங்கட நொண்டி மகள் ஒரு நல்லவனை கட்டி சந்தோசமாக இருந்தால் போதும் எண்டதே.”

“உங்கள் கால் ஊனம் எண்டு தெரிந்து கொண்ட ஒரு பொடியன் உங்களை விரும்பினால் உங்கள் முடிவு எப்படி இருக்கும்?”

“சிறிது மவுனம். ஆளை பார்த்து அவரை முதல் நான் ஸ்ரடி பண்ணவேணும். நான் நொண்டி. அப்படி என் மனசுக்கு பிடிச்சால் கட்டலாம். அப்படி யானவரை என் வாழ்நாள் பூராகவும் என் நெஞ்சில் இருத்தி தாலாட்டுவேன். இந்த காலத்தில் யாருங்கோ அப்படி பரந்த மனசோடு முன்வருவார்கள்? இப்படியே காலம் பூராகவும் ஒண்டிக்கட்டையாக வாழ வேண்டியதுதான்.”

“எனக்கு தெரிந்த ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு அப்பா இறந்து பல வருசங்கள். எல்லாம் அம்மாதான். அவர் விருப்புக்கு அம்மா கட்டாயம் ஒத்து வருவாள். கட்டாயம் உங்களை விரும்பி காட்டுவார்.”

“என்ன புதிர் போடுறியன்?” இறங்கும் இடமும் வரப்போகுது.

“இல்லைங்கோ. விருப்பினால் அவனின் போட்டோ எண்ட போனில் இருக்கு காட்டவா?”

“அவள் சிரிச்சபடி, சரி பாப்பம் எண்டாள்.”

“அவன் தனது போனை எடுத்து கொஞ்சம் போட்டோக்களை தட்டுவது மாதிரி தட்டியபின் காட்டினான்.”

“அவன் போட்டோவை பார்த்ததும் சொக்கிப்போய்... அவனை மீறி கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்தது. அந்த நீர் கோடுக்கிழித்து அவன் சொக்கை நனைத்து, நெஞ்சுச் சட்டையையும் நனைத்தது.”

“உசரமாக,நீல ரீ சேட்டும், கருத்த ரவுசரும் அணிந்த ஒரு வடிவான பொடியனின் போட்டோ அது.”

“தன்னையறியாமல் பிரேமின் கைகளைப்பற்றி விம்மினாள். இந்த நொண்டிக்கா நீங்கள் வாழ்க்கை தர விரும்புறியன்? யூ ஆ கிறேட்.”

“கோட்டை புகையிரத நிலையத்தில் அவளது பைகளை அவனே தூக்கி இறக்கினான். அவளை அழைத்துச்செல்ல ஓர் இளம் பெண் வந்திருந்தாள். அதேவேளை அவளின் போன் நம்பரை வாங்கியபடி மெதுவான குரலில் உங்கள் வீட்டுக்கு நான் அம்மாவை கூட்டிவந்து முறைப்படி உங்கள் பேறன்சுடன் பேசுவோம் என்றான்.”

“அவளும் அழகிய மாதுள் முத்துப்பல்வரிசை தெரிய சிரித்தவாறு, தலையைசைத்து, மகிழ்ச்சியின் எல்லைவரை சென்று, கையைசைத்து, திரும்பி பார்த்துப்பார்த்து நண்பியின் காறில் ஏறினாள்.”

குடும்பம் 3 என்றொரு கோயிலிலே...

■ கோகிலா மகேந்திரன்

ஜம்பூதங்களும் சாட்சியாக இருக்க, நாலு திசைகளிலுமிருந்து வந்த உறவினர் நண்பர் வாழ்த்த, மூன்று முடிச்சுப் போட்டு இருமணம் ஒன்றாகும் நாள் என எதிர்பார்த்துச் செய்யப்பட்ட திருமணத்தால் அமைந்த குடும்பம் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என இலக்கியங்களும் வெவ்வேறு சமயங்களும் நிறையவே சொல்லிச் சென்றிருக்கின்றன. விரும்பியோ விரும்பாமலோ வாழ்க்கை எனும் போரில் எல்லோரும் கைநனைத்து விட்டோம். ஆயினும் “வாழ்வு” என்ற முயற்சியில் ஈடுபடுபவர் எல்லோரிலும் தலை சிறந்தவன் யார் என்ற கேள்விக்கு வள்ளுவம் ஒரு பதிலைத் தெளிவாக முன் வைத்துள்ளது.

இயல்வினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான் முயல்வாருள் எல்லாம் தலை.

இருந்தாலும் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் லட்சியக் குடும்பக் கட்டமைப்பு மாற்றம் பெற நேருகையில் வேறு கட்டமைப்புகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. உளவியலாளர்களால் இன்று மிக அதிகம் பேசப்படும் ஒரு கட்டமைப்பு, “ஒற்றைப் பெற்றோர் குடும்பம்” என்பது.

“இரு மடங்கு வேலை, இரு மடங்கு நெருக்கீடு, இருமடங்கு கண்ணீர், அதே சமயம் இருமடங்கு அன்பு, அணைப்பு, பெருமீதம் என்று இக்குடும்ப அமைப்பை வர்ணிப்பவர்கள் உண்டு. உலகிலே ஏறத்தாழ 14% ஆன குடும்பங்கள், குறித்த இந்த அமைப்புடன் காணப்பட்ட எமது நாட்டில் அது 5% ஆக இருப்பது நிம்மதி தர வைக்கும் தரவு. அதி கூடிய ஒற்றைப் பெற்றோர் குடும்பங்களைக் கொண்ட நாடாக உலக வல்லரசுகளில் ஒன்றான அமெரிக்காவே காணப்படுவதும் நுனித்து நோக்க வேண்டிய விடயம்.

பதினெட்டு வயதிற்குக் குறைந்த ஒரு பிள்ளையோ அல்லது பலரோ தாய் அல்லது தந்தை ஆகிய ஒரு பெற்றோருடன் வாழும் நிலையில் அது ஒற்றைப் பெற்றோர் குடும்பம் எனப்படுகிறது. பெற்றாரில் மற்றவர் மரணித்திருக்கலாம் அல்லது குடும்பத்துடன் எவ்வகைத் தொடர்புமின்றி நிரந்தரமாகப் பிரிந்திருக்கலாம். திருமணம் ஆகாத நிலையில் கருத்தரித்துப் பிள்ளை பிறந்திருந்தால், பிள்ளைக்குத் தந்தையை ஒரு போதும் பெயரளவில் கூட தெரியாதிருக்கலாம். பிறப்புச்

சான்றிதழில் கூடத் தந்தையின் பெயர் பதியப்படா திருக்கலாம். தந்தையாரைன்பது தாய்க்குத் தெரியலாம். சில சமயம் அவருக்கும் தெரியாதிருக்கலாம். துனியக் காரியின் இருளைக் குடித்த நெருக்கீடு!

சிலவேளை, ஒரு தலை வாசனையோடு கடந்து போகும் காற்றும் போல பெற்றோர் சில காலம் கருக் குடும்பமாக வாழ்ந்த நினைவோடு விவாகரத்துப் பெற்றோ அல்லது பெறாமலோ நிரந்தரமாகப் பிரிந்திருக்கலாம். சட்டரீதியாக விவாகரத்துப் பெற்றுப் பிரியும் போது பிள்ளைகள் ஒரு பெற்றோருடன் வாழ்ந்தாலும் மற்றார் தாபரிப்புச் செலவு வழங்குபவராகவோ அல்லது பிள்ளைகளை இடையிடை சந்திக்க நீதிமன்ற அனுமதி பெற்றவராகவோ இருந்தால் அந் நிலையில் அது ஒற்றைப் பெற்றோர் குடும்பமாகக் கணிக்கப்படுவதில்லை.

ஒரு பெற்றோருடன் கூடுதலான காலம் வாழும் பிள்ளை மறு பெற்றோரை இடையிடை சந்திக்கும் போது இருவரும் ஒருவரைப் பற்றி மற்றவர் பிள்ளையிடமே குறை சொல்லும் நிலைமையைச் சீர்மிய அமர்வுகளின் போது அவதானிக்க முடிந்திருக்கிறது. பிள்ளையின் மனதில் தாய் குற்றமற்றவர் என்று நிறுவித் தமது குற்ற உணர்விலிருந்து மீண்டெழும் முயற்சி பெரும்பாலும் தோல்வியிலேயே முடியும் என்பதுடன் பிள்ளைக்குப் பெரிய இம்சையாகவும் இருக்கும்.

மணமுறிவுகளின் எண்ணிக்கை உலகம் முழுவதும் அதிகரிப்பதாலும், திருமண வயது பின் தள்ளப்படுவதாலும், திருமண உறவும் குடும்பவாழ்வும் என்ற எண்ணக் கருவையே நிராகரிக்கும் மனிதர்களின் எண்ணிக்கை கூடி வருவதாலும், பாலியல் துஷ்பிரயோகங்கள் மிகப் பொதுவாக ஏறிச் செல்வதாலும் ஒற்றைப் பெற்றோர் குடும்பங்கள் வருடந்தோறும் உயர்ந்து வருதல் தவிர்க்க முடியாததாகிறது.

ஒற்றைப் பெற்றோர் குடும்பம் ஒன்று தோற்றம் பெறும் காலப்பகுதியில் மிக அதிகமாக இருக்கும் நெருக்கீடு ஒரே ஒரு வருடங்களில் குறையும். பழக்கப்படுவதே வாழ்க்கை. உருவான ஒற்றைப் பெற்றோர் குடும்ப அமைப்பும் வாழ்வு முழுமையும் அப்படியே தொடரும் என்பதுமில்லை. காலம் தன்னை உருட்டிக் கொள்கிற போது, அது மறுதர உறவுகள் கொண்ட கட்டமைப்பாகவோ, பேரர்கள் குடும்பமாகவோ மாற வாய்ப்புகள் உள்ளன.

Movrike என்பவரின் Single mom கவிதை அற்புதமானது. அது இவ்வாறு தொடங்கும் (எனது மொழிபெயர்பில்)

ஒரு தனி அம்மா அவளின்

மனதிலோ பல விடயம்

அவளின் வலிமையும் சுதந்திரமும்

வேறெங்கும் காணல் அரிதெனல்நிஜம்

உச்ச அறுவடைச் செயற்பாட்டில்

வீடு பேணப்படல் சகஜம்

Michal Keidar என்ற சமூகப் பணியாளர் One, Two, Family என்ற பிள்ளைகளுக்கான நூலொன்றை ஒற்றைப் பெற்றோரைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதியுள்ள அதே நேரம் Celesta N.G இன் Little Fires eberywhere முதல் Jojomoyes இன் One plus one வரை பல நாவல்கள் இவ்விடயத்தைத் தொட்டுள்ளன.

ஜிலு ஜிலு என மென்காற்றுக் காட்டின் எல்லா மரங்களிடையேயும் புகுந்து சலசலக்குந்தானே! ஒற்றைப் பெற்றோர் குடும்பத்திலும் நிச்சயமாகச் சில அனுசூலங்கள் இருக்கத்தான் செய்யும். பெற்றோருக்கிடையிலான விவாதங்கள், சண்டை சச்சரவுகள், அடிபாடுகள் நடப்பதற்குச் சந்தர்ப்பங்கள் இல்லை என்பதால், அதைப் பார்க்கவேண்டிய, உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் தத்தளிக்க வேண்டிய தொல்லை பிள்ளைகளுக்கும் இருக்காது. குடும்பத்தில் வாழும் அந்த ஒரு பெற்றார் நல்ல ஆளுமை உள்ளவராயின் முரண்பாடற்ற முன் மாதிரி பிள்ளைகளுக்கு அமைதல் வரம். அந்த ஒரு பெற்றோருடைய எதிர்ப்புகளைப் புரிந்து கொள்ளல் பிள்ளைகளுக்கும் சுலபமாக இருக்கும். குடும்பத்திற்கு வெளியே ஆதரவும் உதவியும் தேடும் சந்தர்ப்பங்கள் ஒப்பீட்டளவில் அதிகமாக அமையும் என்பதால் எதிர்காலச் சமூக உறவுகள் சிறப்பாக இருப்பதற்கான அடித்தளம் இடப்படும். வீட்டில் வாழும் குடும்ப அங்கத்தவரிடையே நெருக்கமான உறவு அமைவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகந்தான். பணி பூக்கும் பச்சைப் புல்லுகள்! இப்படி எல்லாம் இருந்தாலும் கூடப் பிரதி கூலங்களும் அதிகம் என்பது மறுப்பதில்லை. இலையும், சருகும் காலின் கீழ்மிதிபட்டு...

வளர்ந்தோர் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி பணம் ஈட்டக் கூடிய வல்லமை உடையவராய் அமையும் இந்தச் சமூகத்தில், ஒற்றைப் பெற்றோர் குடும்பத்தில் எப்படியும் ஒருவர் மட்டுமே வருவாய் ஈட்டக்கூடியவராய் இருக்க முடியும் என்பதால் குடும்பத்தின் மொத்த வருமானம் குறைவாக இருப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் அதிகமாகும். அதே நேரத்தில் ஒரு குடும்பத்தின் வழமையான நாளாந்த வேலைகள் அனைத்தினது பொறுப்பும் ஒருவரின் தலை மேல் இருக்கும் என்பதால் அவர் தனது பிள்ளைகளுடன் செலவு செய்யக் கூடிய தரமான நேரம் குறைவாக இருக்கும். பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு லீவு போட வேண்டிய நாட்கள் அதிகமாக இருக்கும் - இருக்கலாம் என்பதாலும், உள் நெருக்கீடுகள் கூடுதலாக இருக்கலாம் என்பதாலும் பரீட்சைகளில் அவர்களின் அடைவு மட்டம் குறையக் கூடும். பாடசாலை இடைவிலகலுக்கான வாய்ப்பு அதிகரிப்பதற்கும் சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளன. ஏனைய சாதாரண கருக் குடும்பங்களோடு தனது குடும்பத்தை ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது ஏதோ பிரதானமான ஒன்றை இழந்துவிட்ட உணர்வு காணப்படும் என்பதால் பதகளிப்பு, ஆக்ரோஷம் போன்ற மறை உணர்வுகள் குடும்பத்தில் அதிகம் பிரதிபலிக்கலாம் என்பதுடன் இது குடும்பத்தினுள்ளும் சமூகத்திலும் உறவுப் பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கும் வாய்ப்புகளும் அதிகம். தீராத அல்லது தீர்க்கப்படாத கோபங்கள் பல இருக்கலாம். இந்த நிலை புதிய உறவுகளை ஏற்றுக் கொள்வதில் பயத்தையும் பதற்றத்தையும் காட்டக்கூடும். அந்த ஒற்றைப் பெற்றோர் மறுமணம் செய்ய முனைந்தால் அல்லது வேறு நபர்களுடன் இறுக்கமான உறவைப் பேண விரும்பினால், அது தவறு எனக் கூற முடியாவிட்டாலும் உணர்வுப் பிரச்சினைகள் இன்னும் அதிகமாகும். ஊரெங்கும் உறங்கையிலே உள்மூச்சு வாங்க நேரலாம்.

பழந்தமிழ் இலக்கியத்திலே மிகச் சுவையான ஒரு ஒற்றைப் பெற்றார் குடும்பத்தை அரிச்சந்திரன் கதை

யில் காணலாம். அரிச்சந்திரனுக்கும் சந்திரமதிக்கும் மனதளவிலே உறவுரீதியாக ஒரு சிக்கலும் ஏற்படவில்லையாயினும், அவன் தனது சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கையிலே தவறாதிருக்கும் பொருட்டு சந்திர மதியை விற்க வேண்டி நேருகிறது. மகன் லோகிதாசனுடன் அடிமை வாழ்வுக்குச் செல்லும் சந்திரமதி அரிச்சந்திரனைவிட்டு உடலால் நிரந்தரமாகப் பிரிகிறாள். தனது மகனுடன் ஒற்றைப் பெற்றார் குடும்பமாக வாழும் அந்த வாழ்க்கையின் துன்பமுடிவை அரிச்சந்திரன் இசை நாடகத்தைப் பார்த்த அல்லது அதில் பங்கு பற்றி நடித்த யாரும் இலகுவில் மறந்து விட முடியாது. கீழைத்தேய நாடக அல்லது இலகுவில் மறந்து விட முடியாது. கீழைத்தேய நாடக அல்லது இலக்கிய வழக்கின் காரணமாக அது ஒரு துன்பியலாக முடிவுறுத்தப்படுவதில்லை என்பது வேறு விடயம்.

நிஜ வாழ்விலே, எம் கண்முன்னே, ஒற்றைப் பெற்றார் குடும்பத்தில் வளர்ந்து, வாழ்விலே ஏதோ வகையில் பிரபலமானவர்கள், வெற்றி கண்டவர்கள் இருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால், இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். பராக் ஓபாமாவைத் தெரியாதவர்கள் அநேகமாக யாரும் இருக்கமாட்டார்கள் என ஏற்றுக் கொண்டால் அவர் வருவாயில் AnnDurham என்ற அன்னையினால் ஒற்றைப் பெற்றார் குடும்பத்தில் வளர்க்கப்பட்டவர்தான்! பராக் ஓபாமா பிறந்து சில காலத்திலேயே Ann தனது கணவரை விட்டுப் பிரிந்து விட்டார். தனது பெற்றோரின் உதவிபுடன் பராக் ஓபாமாவை வளர்த்தெடுத்தார் Ann இன்று நின்று திரும்பிப் பார்த்தால் ஓபாமா ஏதோ ஒரு வகையில் வெற்றி பெற்ற வாழ்வு வாழ்கிறார் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளத்தானே வேண்டும்?

தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சராக (அப்போது மதராஸ் மாகாணம்) 1954 இல் தெரிவு செய்யப்பட்ட பெருந்தலைவர் காமராஜர் தனது ஆறு வயதில் தந்தையை இழந்து, தாயார் சிவகாமி அம்மானால் ஒற்றைப் பெற்றோர் குடும்பத்தில் வளர்க்கப்பட்டவர். அந்த நெருக்கீட்டை எதிர் கொள்ள முடியாத நிலையில் தாயரருக்கு உதவும் பொருட்டாகவும் தன் பாடசாலைக் கல்வியை பதினொரு வயதுடன் நிறுத்த வேண்டிய துரப்பாக்கிய நிலைக்ககுத் தள்ளப்பட்டார். ஆயினும் அந்த வலிகள் எல்லாம் புன்னகைக்குப் பின்னால் மறைந்து கொள்ள கர்மவீரர் காமராஜராக உயர்ந்து உண்மையான மக்கள் தலைவராக வாழ்ந்தவர் என்பது மிகக்கவனத்துடன் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“ஒற்றைப் பெற்றார் குடும்பத்தில் தாயாரால் மட்டும் வளர்க்கப்பட்ட படியால் யாரிலும் தங்கியிருக்காத பெண்களின் வலிமையை உணரவும் அதைப் பாராட்டவும் என்னால் முடியும்” என்று சொல்லும் திறன் மிக்க பிள்ளைகள் இத்தகைய குடும்பங்களில் இருந்து வளர்ந்து வருவதை இன்று வரை பார்க்க முடிவது நிஜந்தான்!

கடல் அமைதியாக இருந்தாலும், கடற்கரை பரப்பப்பாவதும் உண்டு. கடல் கொந்தளிக்கக் கடற்கரையின் புல் மெல்ல அசைந்து மகிழ்வதும் உண்டு தான்.

எப்படியோ! மிகக் கடுமையாக முயன்றால், ஒற்றைப் பெற்றார் குடும்பங்களும் வெற்றி பெற முடியும் என்கிறது சமூகவியல்.

உறற்பால நீக்கல் உறுவர்க்கும் ஆகா,
பெற்றபாலனையவும் அன்னலாம்;

(தொடர்ந்து பேசுவோம்)

கனவுக் கன்னி

■ சிவ.ஆளுரன்

2008 மார்ச்

பின்னேரப் பொழுதொன்
றில் வெள்ளவத்தையில் காலி வீதி
யில் நடைபாதையில் விரைந்து
நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.
வேலை விட்டு வரும் நேரம் என்ப
தால் எங்கும் கூட்டமாகவிருக்
கிறது. பின்னாலிருந்து யாரோ என்
பெயரைக் கூப்பிடுவது போலிருந்
தது. திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.
ரிஷிகேசன் அண்ணா என்னைப்
பிடிக்க விரைந்து வருகிறார். நான்
சிரித்துக் கொண்டே “ரிஷி
அண்ணா” என வாயில் கூறி வியக்
கிறேன். கிட்ட வந்தவர் எனக்கு
கைலாக கொடுத்து, “என்னடா
கூப்பிடக் கூப்பிடக் கேளாமல்
போறாய்...” என்கிறார்.

“நான் எதிர்பாக்கேல்லை,
அண்ணை.”

அவர் என்னைக் கூர்ந்து
பார்த்துக்கொண்டே குமிண் சிரிப்
போடு, “கடைசியாக் கண்டு ஆறு
வருசம் இருக்கும் என்னடா
தாடையெல்லாம் விரிஞ்சு பெரிய
மனிசன் போல இருக்கிறாய். எங்கை
வேலை செய்யிறாய்?” என்று கேட்
கிறார். நான் பதில் கூறியதும்,
“எங்கை போறாய் அவசரமா?”
என்கிறார்.

“அவசரம் ஒண்டுமில்லை.
றாமுக்குத்தான் போறன்.”

“கன பொடியன் வெளிநாட்டுக்குப் போட்டாங்கள். நீயும் ஏதாவது
திட்டம் வைச்சிருக்கிறாயோ?”

“இப்போதைக்கு இல்லை. பேராவில எம்.எஸ்.சி என்ஜினியறிங்
செய்யிறன். முடிய பீ எச் டி படிக்கலாம் என்று பாக்கிறன். அப்ப வெளி
நாட்டுக்குப் போவம்.”

“நல்லதடா. ரிசேச் செய்யிறாக்கள் இப்ப குறைஞ்சு போட்டுதாம்.
அதால பீ எச் டிக்கு நல்ல வரவேற்புக் கிடைக்கும்.”

அவரின் வேலை குறித்து விசாரிக்கிறேன். அவர் பதில் கூறிவிட்டு,
“டேய் தம்பி, என்ர றாமுக்கு வாவன். ஆறுதலா இருந்து கதைப்பம்” என்
கிறார். நான் உடன்படுகிறேன். “தனியாவோ இருக்கிறீங்கள்?”

“வயது போன குடும்பம் ஒண்டோட பிளட்ஸ்ல இருக்கிறன். அவை
யினர் பிள்ளையன் எல்லாரும் வெளிநாட்டில. துணைக்கு ஆராவது வேணும்
எண்டிட்டுத்தான் வாடகைக்கு ஒரு றாம் குடுத்திருக்கினம். நல்ல ஆக்கள்.
வீட்டில இருக்கிற நேரங்களில் சாப்பாடு அவையளோட தான்.”

“றாமில நீங்கள் தனியத்தானோ?”

“தனிமையே சுகம்!” சிரிக்கிறார்.

“திருமணஞ் செய்யேல்லையோ?”

“என்னடா தூய தமிழில கேக்கிறாய்!”

“பழகிப் போச்சு.”

இருவரும் சிரிக்கிறோம்.

“வீட்டில பொம்பிளை பாக்கினம். நாட்டு நிலைமையும் கொஞ்சம்
சீராகட்டும்.”

ரிஷிகேசன் அண்ணாவை முதன் முதலாகச் சந்தித்ததை இப்போது
நினைத்துப் பார்க்கிறேன். 2000 டிசம்பர்; மொறட்டுவ பல்கலைக்
கழகத்திற்குக் கற்க வந்த தொடக்க நாள். வந்ததும் எமக்குக் ஹொஸ்டல்

கிடைக்காது. எம் இம்மீடியற் சீனியஸ் தான் அங்கு இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு முதலாம் ஆண்டுப் பரீட்சை நிறைவடைந்ததும் அவர்கள் ஹொஸ்ரலை விட்டு வெளியேறுவார்கள். பின்னரே நாம் அங்கு செல்லலாம். அதுவரை வெளியே தான் வாடகை அறை எடுத்துத் தங்க வேண்டும். பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சமீபமாக வாடகை அறைத் தொகுதிகள் இருக்கின்றன. சீனியஸ் எங்களைப் பகிர்ந்து ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் கூட்டிச் செல்கின்றனர். பரணிடரன், ஜனார்த்தனன் போன்றோரோடு என்னை யும் சீனியஸ் பொல்கொட வாவிக்கு அருகே பிலியந்தல செல்லும் வீதியிலுள்ள ஒரு வீட்டிற்குக் கூட்டிச் செல்கின்றனர். “டேன்ஜர்” என செல்லப் பெயரால் அழைக்கப்படும் வீடு அது. நாம் மூவரும் ஒன்றாய்த் தங்குவதற்குத் தனியறை ஏதும் அங்கு இருக்கவில்லை. ஏற்கனவே அங்கே தங்கியிருக்கும் மாணவரோடு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டியதாகிறது. இருவர் தங்கக் கூடிய அறையில் ஒருவராக ரிஷிகேசன் அண்ணா இருக்க அடுத்தாளாக நான் இணைக்கப் படுகிறேன். இவ்வாறே பரணிடக்கும் ஜனாவிற்கும் வெவ்வேறு அறைகள் கிடைக்கின்றன.

வீட்டின் உரிமையாளர் ரிஷிகேசன் அண்ணா விடம் சிங்களத்தில் ஏதோ கூறுகிறார். ரிஷிகேசன் அண்ணா என்னிடம், “உள்ள வா” என்கிறார். உள்ளே செல்கிறேன். “இது தான் உன்ர கட்டில்” என்கிறார். அந்தக் கட்டிலில் என் பயணப்பையை வைக்கிறேன். “அடுத்த சனிக்கிழமை பொலிஸ் றிப்போட் எடுத்துத் தாறன் எண்டு அங்கிள் சொன்னார். அது மட்டும் கம்பலைத் தவிர வேறே ஒருடமும் போகாதை” என்கிறார்.

“சரி அண்ணை.”

அவர் என்னைப் பற்றிக் கேள்விகள் கேட்டு விசாரிக்கிறார். அப்போது றாக்கிங் பீரியட் என்பதனால் சீனியரான ரிஷிகேசன் அண்ணாவிடம் கேள்வி கேட்கும் உரிமை ஜலினியரான எனக்குக் கிடையாது என்பதால் எடுத்த எடுப்பில் அவரைக் குறித்து விசாரிக்க முடிய வில்லை. போகப் போகத்தான் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர் பேச்சு வாக்கில் தான் இம்பிளான்ட் ட்றெயினிங் சென்று கொண்டிருப்பதாகக் கூறியதால் அவர் மூன்றாம் வருட மாணவன் என ஊகிக்கிறேன். “இரு, வாறன்” என்றுவிட்டு அவர் வெளியே சென்றுவிட நான் அறையை நன்கு கவனிக்கிறேன். 10x10 அடி பழைய அறை. சுவரின் வர்ணம் மங்கிப் போயிருக்கிறது. இரு கட்டில்கள்; ஒரு மேசையும் இரு கதிரைகளும்; ஒரு சிறிய இறாக்கை. சுவரில் ஆணிகள் அறையப்பட்டுப் பைகள் கொழுவப்பட்டிருக்கின்றன. நாற்பக்கச் சுவரிலும் நடிசை கௌசல்யாவின் படங்கள் ஒட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கௌசல்யா புடைவையுடுத்த பின்னிய கூந்தலோடு விளக்கு ஏந்தியிருக்கும் முழுப்படம்; தளர் கூந்தலோடு மார்பளவிலான படம்; டெனிஸ் விளையாட்டு ஆடையோடு ஒரு படம்; பஞ்சாபியோடு ஓயாரமாகப் படுத்திருக்கும் ஒரு படம்; நீர் தெளித்த முகத்தோடு உதட்டைப் பிதுக்கியபடி நிற்கும் ஒரு படம்; வரிசைப் பற்கள் தெரியும்படி நிற்கும் ஒருபடம்... இவ்வாறாக

பெரிதும் சிறிதுமாக எட்டுப்படங்கள் மேலும் படிக்கும் மேசையில் பிறேமில் ஒரு படம்.

ஒரு நடிசை மீது இத்தனை இரசிப்பா. திரைப் படம் விரும்பிப் பார்க்கும் பழக்கம் எனக்கும் இருக்கிறது. ஆயினும் எந்தவொரு நடிசை மீதும் வெறித்தனமான இரசிகனாய் இல்லை.

அன்றைய நாள் இரவுணவை ஏழுமணிக் கெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு அறைக்கு வந்து விடுகிறேன். ரிஷிகேசன் அண்ணா மேசையிலிருந்து பாட அறிக்கை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். நான் கட்டிலில் சாய்ந்திருக்கிறேன். செய்வதற்கு எனக்கு எதுவும் இருக்கவில்லை. அவர் தலையை நிமிர்த்தி ஓய் வெடுக்கும் தருணங்களில் கௌசல்யாவின் படத்தைப் பார்க்கிறார். அதில் அப்படியொரு ஆசுவாசமோ உந்து சக்தியோ அவருக்குக் கிடைக்கிறது போல. என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தவர், “டேய், நெஸ்ரமோல்ற் குடிக்கிறியோ?” என்று கேட்கிறார். “இப்ப குடிக்கிறது கொஞ்சம் கஸ்ரம் அண்ணை.”

“எனக்கு ஒரு கோப்பை கரைச்சுத் தா.”

நான் எழுந்துவர, அவர் என்னிடம் பொருள்கள் இருக்கும் இடங்களைக் கூறி நெறிப்படுத்துகிறார். ஒரு கோப்பை நெஸ்ரமோல்ற் கரைத்து அவரிடம் கொடுக்கிறேன். “ம்... நல்லாப் போடுறாய்” என்றபடி குடித்து முடித்ததும், கோப்பையைக் கழுவி வைத்துவிட்டு மீண்டும் கட்டிலில் சாய்கிறேன்.

காலையில் எதில் கண்விழிக்க வேண்டும் என்பதில் பலருக்கும் பலவிதமான நம்பிக்கைகள் இருக்கின்றன. சிலர் தம் உள்ளங்கைகளைப் பார்ப்பர்; சிலர் தளவாடியில் தம் முகங்களைப் பார்ப்பர்; சிலர் தம் அன்புக்குரியவர் யாராவது வந்து துயிலெழுப்ப வேண்டும் என விரும்புவர். ரிஷிகேசன் அண்ணாவுக்கோ கௌசல்யாவின் முகம் முழுவியளம் தேவை என்பதால் எல்லா சுவர்களிலும் ஒட்டி வைத்திருக்கிறார். எத்திசையில் கண்விழித்தாலும் அவளின் முகம் தான். நான் வீட்டிலிருந்த போது அம்மாவே என் துயில் கலைப்பார். என் முழுவியளத்துக்காக அல்ல; படுக்கையில் வைத்து தேனீர் தருவதற்கு. அப்போது தான் நான் எழுந்து கொள்வேன். இப்போது நானாகவே துயில் கலைகிறேன். விரும்பியோ விரும்பாமலோ எனக்கும் முழுவியளம் கௌசல்யா தான்.

இருவாரங்கள் கடக்கின்றன. றாக்கிங் பீரியட்டும் முடிந்து விடுகின்றது. இரவுப் பொழுதொன்றில் ரிஷிகேசன் அண்ணாவோடு அள்ளளப்பாகப் பேசும் போது இடையில், “அண்ணை, உங்களுக்குக் கௌசல்யாவில் அவளவு விருப்பமோ?” என்று கேட்கிறேன். தயக்கமாகச் சிரிக்கிறேன்.

“எப்படா இந்தக் கேள்வியைக் கேப்பன் எண்டு காத்துக்கொண்டு இருந்தனியோ?” அவரும் சிரிக்கிறார். “அது என்னவோ தெரியேல்லை; கௌசல்யாவில் எனக்குச் சரியான விருப்பம். அசப்பில எங்கட ஊர்ப்பிள்ளை மாதிரி. அவளினர் கண்ணில ஒரு கவர்ச்சி இருக்கு. வடிவாப்பார்; உனக்கும் அது தெரியும். மற்றது எல்லாருக்கும் ஆராவது ஒரு நடிசையைப் பிடிக்கும்

சுழலும் காலச்சக்கரம்

அழிக்கப்பட்ட கடந்த காலத்தின் இருக்கில்
புதையுண்டும் ஈரமாயிருந்த வேர்களின் வழி
துளிர்க்கிறது ஒரு நம்பிக்கை

உறைந்துபோன உணர்வுகளின் உயிர்ப்பால்
சிறகடித்து வெளியேறும் கூட்டுப்புழுவாக
சிறையுடைத்து வருகின்றது துணிவொன்று

கரைதாண்டி உண்மையறிந்திட அஞ்சிய கடலலை
கரை வெறும் மண்ணென்றுணர்ந்து
வீறுகொண்டெழுந்து வருகின்றது பேரலையாய்

அன்று பலியெடுப்பிலும் உறங்கிய மனுநீதி
இன்று பசியெடுப்பில் துயில்கலைத்தெழுகிறது
சூழ்கடல் நிலப்பரப்பின் தென்திசையில்

வள்ளுவன் கூற்றாம் தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா
நம் வல்லவன் கூற்றாம் தியாகங்கள் வீண்போகா
நியாயங்கள் சபையேறும் தர்மங்கள் புடைசூழ

- கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்

பழி சுமத்துகிறார்கள்!

தங்கள் மீது
பழியை வைத்துக் கொண்டு
கொரோனா மீதும்
சஹ்ரான் மீதும்
பழி சுமத்துகிறார்கள்.

மக்களை
எருமைகளாகக் கருதி
பொறுமையைக்
கையாளச் சொல்கிறார்கள்.

தாங்கள்
சுகபோகம் அனுபவித்துக் கொண்டு
மக்களுக்கு
சிக்கனம் போதிக்கிறார்கள்.

டொலர்களை
வெளிநாடுகளில் பதுக்கி விட்டு
வெளிநாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு
டொலர் அனுப்பச் சொல்கிறார்கள்.

மக்கள்
“வெளியே போ” எனும் போது
வேறு சிலரை
“உள்ளே வா” என்கிறார்கள்.

மக்களின் சாபக்கேடு பழிக்கையில்
இன்னும் காலக்கெடு கேட்கிறார்கள்.

கதிரைகளை
விட்டுப்போக மனமின்றி
கழுதைகளாக
சுமந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மக்களை
கியூவில் அலையவிட்டு
மந்திரங்கள்
ஓதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உலகமே
“கையாலாகாதவர்கள்” எனும்போது
கைதேர்ந்தவர்கள் போல்
போலி வேடம் போடுகிறார்கள்.

தங்கள் மீது
பழியை வைத்துக் கொண்டு
மற்றவர் மீது
பழி சுமத்துகிறார்கள்.

- கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ்

தீராத பசி

ஒளி பின்னப்பட்ட இருளை விடுத்து
காலை முழுதும்
தீராத தாகத்தின் பிரக்கை

கோடி ரூபாக்களை திண்ணும் பசி
பணத்தின் கண்களைத் திறக்கும் வேட்கை

கனவை மீட்டும் போதும்
கானலைக் கடக்கும் போதும்
பணத்தின் மீதான தீராத பசி விரவுகிறது

மரங்களை நடும் போது
பணத்தினைச் சேர்த்துப் பயிரிடுங்கள்
அங்கே காய்த்துத் தொங்கும்
பழங்களும் கனிகளும்
பணத்தின் பிரம்மையை உடைக்கட்டும்

மரணத்தின் இடுக்கில்
இந்தப் பசியை புதைத்துவிடுங்கள்
அது தூக்குக் கயிற்றின் வரைபடம் என
உழல்கிறது

சுவர்க்கத்து வாசனைகளை சேமிக்கும் பொழுது

சற்று விரு விருப்பு உதிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது
மயிலிறகுச் சலவையில் தேகம் உலைந்து
நித்திரைக் கரையைத் தொட எண்ணுகின்றது

காற்றுச் சிதைந்து சிதைந்து வீசிக் கொண்டிருக்க
என்னைப் போர்த்திய விழிகளில்
மயங்கி விழுந்து விடுகின்றது என் ஆத்மம்

புதிதாய் முளைக்கின்ற கனவுகளில்
எல்லாம் வெற்றிடமாகி
மறைந்து கொள்கின்றது

நான் என்னை அழைக்கின்ற கை ரேகைகளை
தள்ளி விட்டு
ஏமாற்றத்தை அழைக்கின்றேன்.

தேகம் வியர்த்து வதைகிறது
சேதங்களில்லை

சுவர்ணப் பொழுதொன்றில்
நித்திரை விறைக்கின்றது
இரவு மேலும் மேலும் வளர்ந்து செல்கிறது

- எல். வளம் அகர்ம

ம்

எதையோ
எண்ணி இருக்கையில்
எங்கேனும்
தனித்து இருக்கையில்
கடந்தவைகளை எண்ணி எண்ணி
மனம் அலைபாயும்!

அம்மா அடித்தது ஆகட்டும்
ஆற்றிலே
மீன் பிடித்தது ஆகட்டும்
நண்பியை வம்பு இழுத்தது
ஆகட்டும்
அந்த பொழுதில்
வந்து தாலாட்டும்!

இப்படியா வாழ்ந்தோம்
இதையா இழந்தோம்
இப்படி வாழ்கின்றோமே
என்ற ஏக்கம் மேலிடும்!

ம்.....

பெருமூச்சில்
அந்த நினைவுகள்
மறைந்திருக்கும்!

ஆனாலும்
மீண்டும் மீண்டும்
நினைவுகளாக போராடிக்கொண்டிருக்கும்!

- அஷ்வினி வையந்தி

நேசக்கவி

வானெல்லாம் பூத்திருக்கும்
வான்பூக்கள் உதிர்ட்டும்

உச்சியில் பூத்த மல்லிகை நிலவும்
உதிர்ந்து வீழட்டும்

விடியலில் வரும் தாமரை ஞாயிறும்
விடியமுன்பே மறைந்து போகட்டும்

தரையில் வீழ்ந்து கிடக்கும் பவளமல்லி
தாரகைகளும் மண்ணாகட்டும்

தோன்றிய எல்லா அழகும் ஒளியும்
தோலைந்தே போகட்டும்

இப்படி...
இப்படியே... வசைபாடித் திரிந்தேன்
தனிமைப்பேய் என்னைப்பிடித்து
ஆட்டுவிக்கும் போது...

எல்லா அழகும் தோற்றது
எல்லா ஒளியும் நாணிக்கூனியது

வாழ்வம் பாலையாகி
வரண்டே கிடந்தது - அன்று

என் சூன்ய உலகினுள்
எங்கிருந்தோ ஒருவன் வருகின்றான்

அன்பில் அவன் ஆதவனாகின்றான்
அவனது ஒளி காதலாகின்றது

வான்பூவாய் என் கனவுகளை
வந்தவன் மீட்கின்றான்

மறைந்த நிலவு அவன் கண்களில்
மல்லிகையாக பூக்கின்றது

நேசம்பாடி மழையாய் பவளமல்லி
நொடிக்காயிரம் தூவுகின்றான்

ரகசிய வாழ்வின் முடிச்சுகளை
ரம்யமாய் உடைக்கின்றான்

வாழ்வோ அழகாய் அபூர்வமாய்
வாசமாய்ப் பூக்கின்றது

பின்பு நேசம் நேசமென்று என்
பாலை முழுதும் நேசம் விதைத்தான்

இறுதியில் என் நேசனாகியே போனான்
- ருஸ்னா நவாஸ் (மாவனல்லை)

ஹைக்கூக்கள் - மதுராந்தகன்

1. விறைக்கும் குளிர்
உடலைப் பிரியும் உயிர்
கடலில் உறைபனி

2. உடற்கூற்றியற் கல்வி
போதனாசிரியன்
இறந்த மனிதன்

3. கோளான பூமி
மாயை
தட்டைநிலம்

4. கர்ப்பிணிக் கடத்தல்
குழந்தைத் திருட்டு
முத்துச் சிப்பி

5. சிவனாக இருக்கலாம்
அஞ்சும் வேட்டையாளி
பாலூட்டும் பன்றி

6. உழைக்கும் தேனீக்கள்
உறிஞ்சும் மனிதன்
சீதனம்

7. தாய் சேய் பிரிப்பு
காம்பில் சிந்தும் பால்
தேமாப்பூ

8. அமிர்தக் கலம்
தொற்றி வளரும் பூஞ்சணம்
திட்டமிட்ட குடியேற்றம்

9. முடிந்தது மரதன் ஓட்டம்
ஆர்ப்பரிக்கும் இரசிகர்
கழிமுகம்

10. காவலில் வெருளி
பயிரை மேயும் முயல்கள்
இலஞ்சம்

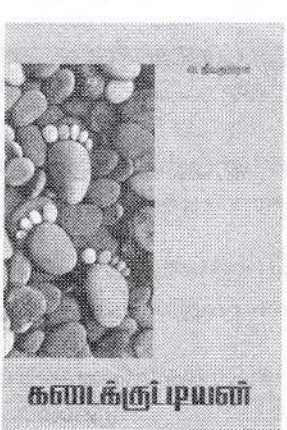
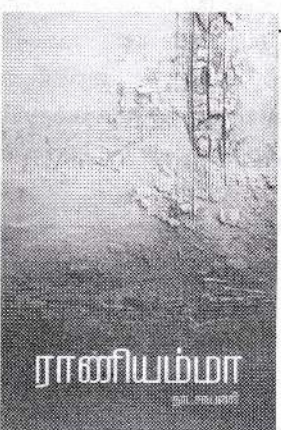
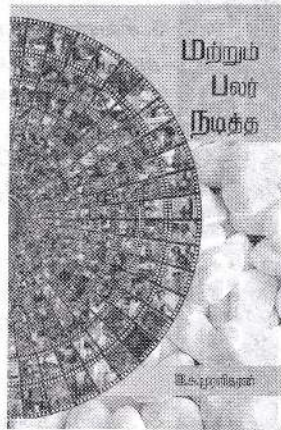
11. வானில் விமானம்
நெரிசலில் பேருந்து
பதுங்குமுழி

12. இயங்கும் காலம்
விலங்கிடும்
புகைப்படம்

13. குளிர் பாணம்
வியர்வை சிந்தும்
குவளை

14. சூரியவொளி
ஜொலிக்கும் வைரம்
வியர்வைத்துளி

15. அடைமழை
தனக்கு மிஞ்சிய தாகம்
வான்பாயும் குளம்

மத கலர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்கள் காட்சியறை

021 2229285, 077 7222259

mathicolours@gmail.com

mathicolours

0702222259

இல 10, முருகேசர் வீதி, முத்திரைச்சந்தி, யாழ்ப்பாணம்

இச் சஞ்சிகை அலுவல் கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கலாநிதி த. கலாமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

மேலும் பல தகவல்களைப் பெறவும்
mathicolours.org | mathicolours.org